

இலங்கைக் கலாசாரப் பேரவையின்

தமிழ் இலக்கிய விழா

மலர்

160/=

சென்னை

இலங்கைக் கலாசாரப் பேரவையின்

தமிழ் இலக்கிய விழா

நிறைவு பெற

மெய்கண்டான்

மனமுவந்து வாழ்த்துகிறது

தமிழுலகில் முதன் முதல் வெளிவந்ததும்

சித்திரக் கலண்டராய் முதன் முதல் வெளிவந்ததுமான

மெய்கண்டான் திருக்குறட் கலண்டர்

உங்கள் இல்லத்தின் தீபம்

இல்லங்கள் தோறும்

ஒளிபரப்பும் கடர்

ஏந்திய தீபமெது?—என்றும்

நல்லவர் உள்ளத்தைக்

கொள்ளை கொளும் குறள்

மெய்கண்டான் கலண்டரது! — ஒரு

ஞானப் பரிதியது!

நாளுக்கு நாள்வரும்

போலிக ளுக்கெலாம்

நாராசம் போன்றதெது? — என்றும்

ஈழமும், செந்தமிழ்நாடும் புகழும், மெய்

கண்டான் கலண்டரது? — உங்கள்

இல்லத்தின் தீபமது!

With
the
Compliments
of

Grant Advertising (Ceylon) Ltd.

Iceland Building,

Colombo-3.

இலங்கைக் கலாசாரப் பேரவை
16-1-72 அன்று யாழ் நகரில் நடத்திய

தமிழ் இலக்கிய விழா;

செல்வையா

விழா மலர்

பொறுப்பாசிரியர் :

சுழத்துச் சோமு

18972

இம் மலர்: ஷெ விழாவில்
மாண்புமிகு அமைச்சர்

திரு. செல்வையா குமாரசாமி அவர்கள்
வெளியீட்டு வைத்தது.

விழாச் செயற்குழு:

கலாநிதி கா. சிவத்தம்பி (தலைவர்)

திரு. ஆர். பேரம்பலம்

திரு. என். சோமகாந்தன்

திரு. ஆ. தேவராசன்

திரு. நா. சண்முகநாதன்

திரு. டொமினிக்ஜீவா (செயலாளர்)

வணக்கம்

இலங்கைக் கலாசாரப் பேரவையின் ஆதரவில் நடைபெறும் முதலாவது தமிழ் இலக்கிய விழாவின்போது, நிகழ்ச்சிக்குரிய வகையில் மலர் ஒன்று வெளியிட வேண்டுமென்று தமிழ் இலக்கிய ஆலோசனைக்குழு தீர்மானித்தது. அத் தீர்மானத்துக்கு வடிவம் தரும் முறையில் அமைந்ததே இம்மலர்.

ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்துக்குத் தனிப்பட்ட ஒரு மரபும் சிறப்பியல்புகளும் உண்டு. சமீப காலங்களில் இவை வீறும் வேகமும் பெற்று வந்திருப்பது கண்கூடு. ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி கருதி எடுக்கப்படும் விழாவின் சிறப்பு மலரில், ஈழத்து நவீன இலக்கியத்துக்கும், அது வளரும் சமூக, கலாசாரச் சூழலுக்கும் முக்கிய கவனஞ்செலுத்தப்படுவது எதிர்பார்க்கக் கூடியதே. பழையமரபு, இன்றைய ஆக்கங்கள், எதிர்காலப் பிரச்சினைகள் ஆகிய வற்றை எல்லாம் இயன்றளவில் இனங்காட்டும் வகையில் இம்மலர் அமைந்திருக்கின்றது. அந்தளவில் இம் மலர் இன்றைய ஈழத்து இலக்கியத்தின் நோக்கையும் போக்கையும் எடுத்துக்காட்டும் காலக்கண்ணாடியாகவும் அமைந்திருக்கிறது எனக்கருதுகிறோம்.

வளர்ந்துவரும் ஓர் இலக்கிய இயக்கத்தின் இலட்சியங்களையும் சாதனைகளையும் காலத்துக்குக் காலம் கணித்து மதிப்பீடு செய்து கொள்வது இன்றியமையாததாகும். இலக்கிய வளர்ச்சியைக் காரணகாரிய விளக்கத்துடன் கண்டுகொள்வதற்கு இதுவே சிறந்த மார்க்கமாகும். எனவே கணிப்பீட்டுக்கட்டுரைகள் சிலவற்றை இம்மலரில் வெளியிட்டுள்ளோம். இலக்கியப்பிரிவுகள் அனைத்தும் இடம் பெறவில்லையாயினும், முக்கியமான துறைகள் ஆராயப்பட்டிருக்கின்றன.

கடந்த பதினைந்து வருடங்களுக்கு மேலாக, தன்னம்பிக்கையுடனும், கொள்கைப்பற்றுடனும் ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் பலர் தேசிய இலக்கியம் ஒன்றை உருவாக்கும் பெரும்பணியில் ஈடுபட்டுவந்திருக்கின்றனர். அது நீண்ட பயணம்; எனினும் நடந்தே ஆக வேண்டிய பயணம். அரசியல், சமூக, பொருளாதார முன்னேற்றத்துடன் நெருங்கிய பிணைப்புள்ள இப்பெரு முயற்சியில் எழுத்தாளரின் சகோதரத்துவமும், இலட்சிய உணர்வும், தேசப்பற்றும் வெகு முக்கியமானவை. இம் மலர் இவற்றிற்குத் தூண்டுகோலாய் அமையும் என்ற நம்பிக்கையுடன் ஈழத்தமிழ் இலக்கிய உலகுக்கு இதனைச் சமர்ப்பிக்கிறோம்.

மாண்பு மிகு கலாசார அலுவல்கள் அமைச்சர்

திரு. எஸ். எஸ். குலதிலக

அவர்களின்

ஆசி

தனித்துவம் செறிந்த உன்மையான ஈழத்தமிழ் இலக்கியம் மலர்ச்சியுறுவதற்கான வரலாற்றுப் படைப்புலம் உருவாகிக் கொண்டிருக்கும் இந்த வேளையிலே தமிழ் இலக்கிய விழா நல்லைநகர் ஆறுமுக நாவலர் அவதரித்த புண்ணிய பூமியில் நடைபெறுவது குறித்து நான் இதயப் பூரிப்படைகிறேன்.

இந்த விழா இந்த நாட்டில் வாழும் இரு பெரும் இனங்களுக்கிடையில் நட்புறவையும் நல்லெண்ணத்தையும் வளர்க்க அடித்தளமிடும் என்று நான் இதய சுத்தியுடன் விசுவாசிக்கிறேன்.

இந்த விழா வெற்றியீட்டின் தெஞ்சம் நிறைந்த நல்லாசிகள்.

எஸ். எஸ். குலதிலக

பொழுது போக்கவும்

பொது அறிவை வளர்க்கவும்

வெள்ளி

ஒரு புதுமையான சஞ்சிகை

“வெள்ளி”

226, காங்கேசன்துறை வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

மாண்பு மித தபால் தந்தி தொடர்புகள் அமைச்சர்

திரு. செ. குமாரதூரியர் அவர்களின்

வாழ்த்து

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் இப்பொழுது ஒரு முக்கிய திரும்பு முனை ஏற்பட்டுள்ளது. இதுகால வரை எழுத்தாளர்கள் கோரி வந்த சுதேச இலக்கிய வளர்ச்சிக்கான பாதுகாப்புக்களையும் ஊக்கத்தையுமளிக்க மக்கள் அரசு முன் வந்துள்ளது. இது இந்த நாட்டின் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் பெற்றுள்ள பெரு வெற்றியாகும்.

இப்பொழுதுதான் பொறுப்பு வாய்ந்த, நன்கு திட்டமிடப்பட்ட தேசிய இலக்கியம் வளர வேண்டும். நமது நாட்டுத் தமிழ் எழுத்தாளர்களும் அவர்களது படைப்புக்களும் இன நல்லுறவுக்கான அடித்தளமாக அமைதல் வேண்டும். தேசிய ஒருமைப்பாடு சிந்தனா நிலையில் மாத்திரமல்லாது மக்களின் உணர்வு நிலையிலும் காணப்பட வேண்டும்.

இத்துறையில் தமிழ் எழுத்தாளர்களை மேலும் ஊக்குவதற்கும், தமிழ் பேசும் மக்களை வழிப்படுத்துவதற்கும் இவ்விழா பெரிதும் உதவுமென்ற துணிவு எனக்குண்டு.

வெல்க் விழா!

சிறக்க அதன் நோக்கங்கள்!

செ. குமாரதூரியர்

யாழ்நகரில் நடைபெறும்
இலக்கிய விழா
இனிதே சிறப்புற
வாழ்த்துகின்றோம்

கொழும்பு தமிழர் சங்கம்

நூலகம்

கொழும்பு தமிழர் சங்கம்

நூலகம்

Multy Traders

Dealers in: Ladies' Shoe Uppers' Shoe Materials Etc.,
89, First Cross Street,
Colombo-11.

கலாசார விவகார அமைச்சின்

நிரந்தரச் செயலாளர்

திரு. நிஸங்க வீஜயரத்ன அவர்களின்

செய்தி

தமது மாபெரும் இலக்கியப் பாரம்பரியங்கள் குறித்து மக்கள் மத்தியில் பிரச்சனையை ஏற்படுத்தவும், இலக்கியத்தை முழு மக்களினதும் தேசிய அபிவிருத்திகளுடனும், வாழ்க்கை இலக்கியங்களுடனும் ஒன்றிணைப்பதின் அவசியத்தை வலியுறுத்தவும் சாகித்திய விழாக் கொண்டாட்டங்கள் ஆண்டுதோறும் அனுஷ்டிக்கப்படுகின்றன.

இந்த விழாவின் உயிர்க் கோளமாக தேசிய ஒருமைப்பாடு என்ற மகத்தான இலட்சியம் இடம் பெறுவது குறித்து நான் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

இந்த விழா வெற்றியீட்ட எமது நல்வாழ்த்துக்களை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நிஸங்க வீஜயரத்ன

ஸ்ரீ சுவாமிநாத ராமமூர்த்தி ராமசாரதி

ஸ்ரீ ராமமூர்த்தி ராமசாரதி

ஸ்ரீ ராமமூர்த்தி ராமசாரதி ராமசாரதி

இலங்கைக் கலாசாரப் பேரவையின்
தமிழ் இலக்கிய ஆலோசனைக்குழு
உறுப்பினர்கள்

கலாநிதி கா. சீவத்தம்பி

திரு. கி. லக்ஷ்மணன்

கலாநிதி க. கைலாசபதி

கலாநிதி பொ. பூலோகசீங்கம்

திரு. சி. தில்லைநாதன்

ஜனாப். எம். எம். மஹாபதி

திரு. வ. அ. இராசரத்தினம்

ஜனாப். எம். எம். ஹனிபா

ஜனாப். எம். சம்சுதீன்

ஜனாப். எஸ். எம். ஹனிபா

ஜனாப். எம். எம். சாலி

திரு. சி. பரமசிவம்பிள்ளை

திரு. டொமினிக் ஜீவா

கலாநிதி கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி
தலைவர், தமிழ் இலக்கிய ஆலோசனைக் குழு

தமிழ் இலக்கிய ஆலோசனைக் குழுவின் அறிக்கை

இலங்கைக் கலாசாரப் பேரவையும் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியும்

இலங்கையின் கலை, இலக்கிய வளர்ச்சிக்கென அரசாங்கம் முன்னர் இலங்கைக் கலைக்கழகம் இலங்கைச் சாகித்திய மண்டலம் என இரு நிறுவனங்களைத் தாபித்து அவற்றின் கலை, இலக்கிய வளர்ச்சியை ஆற்றுப்படுத்தி வந்தது.

இப்பொழுது மேற் கூறப்பட்ட இரு நிறுவனங்களுக்குப் பதிலாக, தனியொரு பேரவையை நிறுவி, அதன் மூலம் கலை, இலக்கிய வளர்ச்சியை இயைபுறு வழியில் தொடர்ச்சி குன்றாது வளர்த்து வருகின்றது. அவ்வாறு வளர்ப்பதற்கெனப் பல் வேறு ஆலோசனைக் குழுக்களை நியமித்துள்ளது. இத்தகைய அமைப்பில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய வழிவகைகள் பற்றி ஆலோசனை கூறும் பொறுப்பு தமிழ் இலக்கிய ஆலோசனைக் குழுவுக்குண்டு. இலக்கியம் பற்றிய ஆலோசனைக் குழுக்களின் இணைப்பு அலு

வலராக, இலக்கியப் பொறுப்பாளர் ஒருவர் கடமையாற்றுகின்றார்.

தமிழ் இலக்கிய ஆலோசனைக் குழுவை விட, குழந்தை இலக்கியக் குழுவிலும், விஞ்ஞான இலக்கியக் குழுவிலும் தமிழ் பேசும் அங்கத்தினர்கள் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். இவர்கள் அவ்வத்துறையில் தமிழில் "எழுத்துக்கள்" - இலக்கியங்கள் - வளர்வதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்கின்றனர்.

எமது குழுவின் பணி "இலக்கிய" சம்பந்தமான ஆக்கங்களைப் பற்றியதாகவும், எழுத்தாளர்கள் சம்பந்தமானதாகவுமே இருக்கும்.

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் இன்றைய வளர்ச்சி நிலையில், இலக்கிய வளர்ச்சியையும் எழுத்தாளர் முன்னேற்றத்தையும் முற்றிலும் எழுத்தாளர் சம்பந்தப்பட்ட

ஒரு பிரச்சினையாகக் கொள்ள முடியா திருக்கின்றது. படைக்கும் இலக்கியம் பற்றிய கருத்துத் தெளிவு, உணர்வு, இலக்கிய இயக்கங்களை வளர்த்துத் தத்தம் கருத்துக்களைப் பரப்புதல், தமது ஆக்கச் சுதந்திரத்தைப் பேணுதல் ஆகிய துறைகளில் எழுத்தாளரின் முதல் முயற்சிகளும் முன்னணி முயற்சிகளும் முக்கியமானவையே.

இன்றைய நிலையிலோ, ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் தன்னுடைய தனித்துவத்தையும் வளர்ச்சி நெறியையும் தீர்மானித்து அதற்கிணங்க, பன் முகப்பட்ட துறைகளில் வளர்ந்து வருகின்றது. இந்த வளர்ச்சியை விரிவுபடுத்துவதற்கும் வாசக வட்டத்தைப் பெருக்கி அவர்களையும் தாம் எண்ணித் துணிந்து செயல்படும் தேசிய இலக்கிய விழிப்புத்துறையில் ஆற்றுப் படுத்துவதற்கும் எழுத்தாளர் முனையும் பொழுது இலக்கியம் சமூகப் பிரச்சினையாகி விடுகின்றது. சமூக நிலையில் தொழிற் படும் தேசிய, நல்லெண்ணக் கருத்துக் களை வழி நடத்தும் பொறுப்பு என்றுமே அரசாங்கங்களுக்குண்டு. எனவே அரசங்கத்தின் ஆலோசனைக் குழுவாக இயங்கும் நிறுவனம் குறிப்பிட்ட அத்துறையில், வளர்ச்சிக்கு வழி வகுப்பதற்கும், ஏற்கனவே ஈட்டப்பட்ட சாதனைகளைப் பேணிக் கொள்வதற்கும் வேண்டிய வழிவகைகளைக் கண்டு துக் கூறுவது அதன் தலையாய கடமையாகின்றது.

இந்த நாட்டின் இன்றைய தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி நெறிகளை ஊக்கப் படுத்தி அதற்கு உண்மையானவோரு தேசியப் பிணைப்பை ஏற்படுத்துவது இவ்வாலோசனைக் குழுவின் முக்கிய பணியாகும்.

தமிழ் இலக்கியப் பெரும் பரப்பில் ஈழத்து இலக்கியத்தின் தனித்துவத்தைப் பேணுவதற்கும், எடுத்து உணர்த்துவதற்கும் எமது இலக்கிய சிரேஷ்டர்களும் எழுத்தாளர்களும் எடுத்த முயற்சிகள் எமது தனித்துவமான தேசியப் பண்பினை நிறுவுவதற்காகவே மேற்கொள்ளப்

பட்டன. தேசியப் பண்பு நிறுவப்படும் பொழுது தேசத்தின் மற்றைய இனங்களுடனும், அவ்வினங்களின் எழுத்தாளர்களுடனும் எமது ஒருமைப்பாட்டை வலியுறித்துவது அவசியமாகின்றது. அஃதில்லையெனின் தேசியப் பண்பை நிலை நிறுத்தும் முயற்சி கருத்தற்றதாக போய்விடும். அந்தப் பெரும் நோக்கத்துடனேயே நாம் இம் முறை நடக்கும் விழாவில் தேசிய ஒருமைப்பாட்டினை ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியின் அடிநாதமாக வற்புறுத்த விரும்பினோம். இன்று நடக்கும் விழாவின் முக்கிய இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளான கருத்தரங்கு, கவியரங்குகளில் தேசிய ஒருமைப்பாட்டை பல்வேறு கண்ணோட்டத்திலிருந்து ஆராய்வதன் காரணமதுவே.

கருத்தரங்கிலும் கவியரங்கிலும் கலந்து கொள்ளும் அறிஞர்களுக்கும் கவிஞர்களுக்கும் தமிழ் இலக்கிய ஆலோசனைக் குழு தனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றது.

தேசிய ஒருமைப்பாட்டுணர்வு வளர்ந்த எழுத்தாளர், அறிஞர், கவிஞரிடையே மாத்திரமல்லாது, வளரும் நாளை சந்ததியினரிடமும் பற்றுக் கோடுன் வளர வேண்டுமெனும் நோக்கத்துடன் "இலக்கியம் மூலம் தேசிய ஒருமைப்பாடு" எனும் பொருள் பற்றிக் கட்டுரைப் போட்டி நடத்தினோம். இப்போட்டியில் இலங்கைப் பாடசாலைகளில் உள்ள க. பொ. த. சாதாரண உயர்தர வகுப்புகளில் பயிலும் மாணவர்கள் பங்குபற்றினர். போட்டியிற் கலந்து கொண்ட மாணவர்களுக்கும் அவர்களுக்கு ஊக்கமளித்த பாடசாலை அதிபர்களுக்கும் தலைமையாசிரியர்களுக்கும் குழு தனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றது.

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் புறத்தாக்கங்களினின்றும் பாதுகாக்கப்பட்டு வளர்க்கப்பட வேண்டிய நிலை இன்று ஏற்பட்டுள்ளது. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியின் வேகத்தையும், பரப்பையும் நாமே அறிந்து கொள்ளுவதற்கும், அவற்றைப்

பிறருக்கு எடுத்துக் காட்டுவதற்கும் ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியத்துறையில் ஏற்படும் வளர்ச்சியினை ஆண்டுக் கொருமுறை கணக்கெடுத்துக் கொள்ளல் நல்லதொரு முறையெனக் குழு கருதுகின்றது. நவீன இலக்கிய முயற்சிகளின் வருடாந்த வளர்ச்சியைக் கணக்கீடு செய்யும் வெளியீடுகள் மேனாடுகளில் வெளியிடப்படுவதைப் பலர் அறிவர். நாடும் அத்தகைய முயற்சியொன்றினை மேற்கொண்டு வருடா வருடம் ஈழத்தில் தமிழில் வெளிவரும் இலக்கிய நூல்களின் விபரத்தையும், அவற்றின் பண்புகளையும் அறிவதற்கு வருடமொரு முறை ஒரு வெளியீடு வெளியிடப்பட வேண்டுமென ஆலோசனை கூறியுள்ளோம். அவ்வாலோசனை ஏற்கப்பட்டுள்ளது. இக்குழுவின் இயக்க காலத்தில் அத்துறைக்குப் பொறுப்பாகக் குழுத் தலைவருடன், கலாநிதிகள் க. கைலாசபதி, பொ. பூலோகசிகங்கம், திரு. சி. தில்லைநாதன், ஜனாப். எம். எம். மலர்நுவல் ஆகியோர் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

இம் முயற்சி புதிதாகையால், முதலில் வெளிவரும் கணக்கீட்டுப் பிரசுரம், இது காலவரை ஈழத்தில் ஏற்பட்டுள்ள வளர்ச்சியை மதிப்பிடுவதாக அமைதல் வேண்டுமெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது. 1972-ம் வருடம் முடிவதற்கு முன்னர் இப்பிரசுரம் வெளியிடப்படுமென்பதைத் தெரிவிப்பதில் குழு மகிழ்ச்சியடைகின்றது.

ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியின் முக்கிய பிரச்சினைகளில் ஒன்றாக விருந்தது, தரமற்ற சஞ்சிகைகளின் கட்டுப்பாடற்ற இறக்குமதியாகும். மாண்புமிகு செ. குமாரசூரியரது முயற்சியாலும், அவர் தலைமையின் கீழ் இயங்கும் தமிழ் ஆலோசனைச் சபையின் உதவியாலும் இப்பொழுது தரமற்ற சஞ்சிகைகளின் இறக்குமதி கட்டுப்படுத்தப்பட்டும் தரமான சஞ்சிகைகளின் இறக்குமதித் தொகை அதிகரிக்கப்பட்டு முள்ளன. இது ஈழத்தில் நல்லதொரு இலக்கியச் சூழலை ஏற்படுத்துவதற்கு ஓரளவே உதவும். உண்மையான தரவுயர்ச்சி, இச்சாதக நிலையைப் பயன்படுத்தி வளர

விருக்கும் சஞ்சிகைகளாலேயே தீர்மானிக்கப்படும். உள்ளூர்ச் சஞ்சிகைகள் தரத்திலும் அமைப்பிலும் சிறந்தனவாக அமையும் பொழுதுதான் அவற்றின் வாசக வட்டம் விரியும். சந்தைக்காகத் தரத்தைத் தியாகம் செய்யாதிருத்தல் அவசியம். இத்துறையில் அரசாங்கத்துக்குள்ள அக்கறையையும் ஆர்வத்தையும் எடுத்துக் காட்டுவதற்காக ஈழத்தில் வெளியிடப்படும் சஞ்சிகைகளில் தரமானவற்றிற்குப் பரிசில் வழங்கப்பட வேண்டுமெனக் குழு வேண்டிக் கொண்டது. அரசாங்கம் இவ்வாலோசனையை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது. சிறந்த இலக்கியத் தரமுள்ள சஞ்சிகைக்கும், சிறந்த அமைப்புடன் வெளியிடப்படும் சஞ்சிகைக்கும், வருடத்துக் கொரு முறை 500/- ரூபா பரிசில்கள் வழங்கப்படும். இதற்கான உத்தியோக பூர்வமான அறிவித்தல் விரைவில் வெளிவரும்.

உண்மையான இன ஒற்றுமையிழையாகவே தேசிய ஒருமைப்பாடு தோன்றும். அதற்கு வாயிலாக அமைவது, ஓர் இனம் மற்ற இனத்தை விளங்கிக் கொள்வதாகும். ஓர் இனத்தின் மரபுகளை, கருத்தோட்டங்களை, விருப்பு வெறுப்புக்களை, இலட்சியங்களை, யதார்த்த நிலையை அறிந்து கொள்வதற்கு அவ்வினத்தின் இலக்கியமே உதவும். சிங்கள மக்கள் தமிழ் இலக்கியப் படைப்புக்களை வாசித்தறிதலும் தமிழ் மக்கள் சிங்கள இலக்கியப் படைப்புக்களை வாசித்தறிதலும் அத்தியாவசியமாகும். இந்நோக்கினை நிறைவேற்றும் பொருட்டு, தமிழ் இலக்கிய ஆலோசனைக் குழுவும், சிங்கள இலக்கிய ஆலோசனைக் குழுவும் ஒன்று சேர்ந்து தமிழ்ச் சிறு கதைகள் சிலவற்றைச் சிங்களத்திலும் சிங்களச் சிறு கதைகள் சிலவற்றைத் தமிழிலும் மொழி பெயர்த்து வெளியிடுவதென தீர்மானித்துள்ளன. இதற்கான அலுவல்களை சம்பந்தப்பட்ட குழுக்கள் மேற் கொண்டுள்ளன.

தேசிய ஒருமைப்பாடு எனும் பேரிலட்சியத்தை வளர்க்கும் மேலுமொரு முயற்சியாக, சிங்கள - தமிழ் எழுத்தாளர்

கருத்தரங்குகளை நடத்துவதற்கும் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி நெறியிற் காணப்படும் முக்கியமான பண்பு, எழுத்தாளரே, புத்தகப் பிரசுரகர்த்தராகவும் விநியோகஸ்தராகவும் இருப்பதாகும். வெளியீட்டு வசதிக்குறைவினால் முதலீட்டுப் பணத்தையே இழக்கும் எழுத்தாளர் பலருளர். இத்தகையோருக்கு உதவும் நோக்கத்துடன், நடைமுறையில் வந்துள்ள எழுத்தாளர் உதவிமுறைத் திட்டத்தைத் தமிழ் நூல்களுக்கும் விஸ்தரிப்பதெனக் கலாசாரத் திணைக்களம் தீர்மானித்துள்ளது. எமது குழுவினது மேற்கண்ட வேண்டுகோள், உடனடியாக நடைமுறைப்படுத்தப்படுமென இலக்கியக் குழுக்களின் இணைப்புச் செயலாளர் அறிவித்துள்ளார்.

இவற்றை விட, முன்னர் நடத்தப் பெற்று வந்த சிறுகதை, கவிதைப் போட்டிகள் தொடர்ந்து நடத்தப் பெறும். பாடசாலை மாணவர்களுக்கென ஒரு போட்டியும், யாவரும் கலந்து கொள்வதற்கான மற்றொரு போட்டியும் விரைவில் நடத்தப்பெறும். குழுவின் ஆலோசனையின் பேரில், இம்முறை ஓரங்க நாடக எழுத்துப் போட்டியும் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

முன்னர் சாகித்திய மண்டலத்தினால் நடத்தப்பெற்று வந்த, வருடத்தின் சிறந்த தமிழ் நூல்களுக்கான பரிசில் திட்டத்தினை இலங்கைக் கலாசாரப் பேரவை தொடர்ந்து நடத்தி வரும்.

தமிழ் இலக்கியக் குழுவின் அறிக்கையைச் சமர்ப்பிக்கும் இவ்வேளையில், ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் பிதாவான ஆறுமுக நாவலர் அவர்களுக்கு இவ்வரசாங்கம் செலுத்திய அஞ்சலியைக் குறிப்பிடாது விட முடியாது.

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் பாரம்பரியத்திலும் வளர்ச்சியிலும் ஈடுபாடுடையோர் யாவரும் பெருமைப் பட வேண்டிய நிகழ்ச்சி அது. நாவலர், ஆனந்தக் குமாரசுவாமி, வண. மகிந்த முனிதாச குமாரதுங்க, ஆனந்த ராகே கருண ஆகியோரது முத்திரைகள் வெளியிடப்பட்டதை யொட்டி கலாசாரத் திணைக்களமும் இலங்கைக் கலாசாரப் பேரவையும் நடத்திய விழாவின் பொழுது நாவலரது நூல்களும், நாவலரைப் பற்றிய நூல்களும் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன. பெற்றகரிய பல நூல்கள் இடம் பெற்றிருந்தன. அப்புத்தகக்காட்சி சிறப்புற அமைவதற்குதவிய திருவாளர்கள் சி. அம்பிகைபாகன், செ. மாணிக்கவாசகர் ஆகியோருக்குக் குழு தனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றது.

நாவலர் முத்திரையை வெளியிடுவதை அரசாங்கம் தனது கடமையெனக் கொண்டு கருமமாற்றியது; அக்கடமையுணர்ச்சியைக்கண்டு ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளரும் வாசகரும் பெருமிதமடைகின்றனர் என்பதைக் குழு அரசாங்கத்துக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகின்றது. நாவலருக்குச் செய்யப்படும் சிறப்பு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியப் பாரம்பரியத்துக்கு அளிக்கப்படும் மதிப்பு ஆகும்.

நாவலர் வாழ்ந்த இல்லத்தைத் தேசியப் பொருளாகப் பேணுவதற்கும் அவரிடத்தில் ஈழத் தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சி நிலையமொன்றை நிறுவவதற்கும் அரசாங்கம் மேற்கொண்டுள்ள முயற்சிகளும் கணியாகிச் சிறக்கவேண்டுமென்றும்.

தமிழ் இலக்கிய ஆலோசனைக்குழு தனது கடமைகளை நன்கு நிறைவேற்றுவதற்கு என்றும் இன்முகத்துடன் உதவி புரிந்து வரும் இலக்கியப் பொறுப்பாளர்திரு. கே. ஜி. அமரதாசவுக்குக் குழு தனது நன்றியைச் செலுத்துகின்றது. ★

விழாவில் பாராட்டப்படும் எழுத்தாளர்கள்; கவிஞர்கள்.

ஸி. வி. வேலுப்பிள்ளை

இரு தேசத்தின் இலக்கிய கர்த்தாக்களையும் கலைஞர்களையும் கௌரவிக்கும் பொழுது அவ்வாறு பாராட்டப்படும் ஒவ்வொருவரும் இரண்டொரு துறைகளில் நிறப்பாகவும் ஏனைய துறைகளில் பொதுப்படையாகவும் உழைத்துத் தத்தம் திறமையைப் புலப்படுத்தியுள்ளனர் என்று கூறவதில் தவறிருக்காது. இந்த அடிப்படையில் நோக்கும் போது, திரு. ஸி. வி. வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் தொழிற்சங்கவாதியாகவே நன்கு பிரசித்தமடைந்தவரெனினும், அவருக்கு ஏகோபித்த புகழையும் பாராட்டுதல்களையும் பெற்றுக்கொடுத்திருப்பது அவரது கலை இலக்கியப் பணியேயாகும். தொழிற்சங்க வாதிகளுள் தனித்தன்மை வாய்ந்த அவர், உடலால் தொழிற்சங்க இயக்கத்துக்கு அயராது உழைத்து வந்திருப்பினும் உள்ளத்தால் இலக்கியத்தையே உயிராய்க் கொண்டு வந்திருக்கிறார்.

'மலைமலம்' என்ற குறுகிய வரம்பைக் கடந்து இலங்கைவாழ் சமூகங்கள் அனைத்தையுஞ் சார்ந்த கலைஞர்கள், எழுத்தாளர் மத்தியில் அவருக்கு மதிப்பையும் தனிப்பட்ட ஓர் இடத்தையும் தந்தவை அவருடைய கவிதைகள். இலங்கையிலேயே பிறந்து, கொழும்பிலுள்ள பெரிய கல்லூரிகளில் ஒன்றிலே கல்வியின்றி திரு. வேலுப்பிள்ளை, இந்தியாவுக்குச் சென்றதில்லை எனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

அவர் எழுதுவதெல்லாம் ஆங்கிலத்தில்தான். In Ceylon's Tea Garden (1957) என்ற நூல் தேயிலைத் தோட்டத்திலே என மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆங்கில நூலுக்குப் புகழ் பெற்ற சைத்திரிகர் மஞ்சுசிறி ஓவியன்

கள் தீட்டியிருக்கிறார். Born To Labour (1970) என்னும் நூல் மலையகத் தொழிலாளர் சமூகத்திலுள்ள பல்வேறு மாந்தரைப் பாத்திரங்களாக — உயிரோவியங்களாகத் தீட்டிக் காட்டுகிறது. இவ்விரு நூல்களை விட இலங்கையிலும் அயல்நாடுகளிலுமுள்ள சஞ்சிகைகளில் எண்ணற்ற கட்டுரைகளும் கவிதைகளும் எழுதியுள்ளார். தமிழ்க் கலைஞர்களுடன் எத்துணை அந்ந்யோன்யமாகப் பழகுவாரோ அத்துணை சிநேகபாவத்துடனும் நட்புரிமையுடனும் சிங்கள, முஸ்லீம் கலைஞருடன் பழகுவார். அந்த வகையில் சிறந்த தேசியவாதியாகவும் விளங்குகிறார்.

எனவே இங்கு அவரை ஓர் எழுத்தாளராக மட்டுமன்றி, சிறந்த மலிதாபிமானியாகவும் நாம் அவரைப் பாராட்டுகிறோம். சுருங்கச் சொன்னால் எ. வி. தனிமனிதனல்ல; அவர் ஒரு நிறுவனம். அவரைக் கௌரவிப்பதில் கலாசாரப் பேரவை பெருமகிழ்ச்சியடைகிறது.

கவிஞர் அப்துல் காதிர் லெப்பை அவர்கள் கழத்தின் முன்னணித் தமிழ்க் கவிஞர்களுள் ஒருவரெனினும், தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் முழுவதிலுமே அவருக்கு முக்கிய இடத்தினையளிப்பவையாக அமைகின்றன அவர் இயற்றியுள்ள இக்கபால் இதயம், இறதல் சதகம், செய்னம்பு நாச்சியார் மான்மியம் ஆகிய கவிதைத் தொகுதிகள். "ரூபய்யாத்" துக்குக் கவிஞர் அவர்கள் தந்துள்ள தமிழாக்கம், மூலக் கவிதைகளின் தத்துவக் கண்ணோட்டத்தை நன்கு எடுத்துக்காட்டுவனவாகவுள்ளன. ரூபய்யாத் துக்குள்ள மறைய தமிழ் மொழிபெயர்ப்புக்களிலும் பார்க்க, இதுவே உமர் கய்யாமின் தத்துவ நோக்கினை, அந்நோக்குக்குரிய பாரம்பரியப் பின்னணியில் வைத்துக் கூறுவதாகும். செய்னம்பு நாச்சியார் மான்மியம் கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் திருமண சம்பிரதாயங்களை அழகுற எடுத்துக்காட்டுகின்றது. மெய்நெறி என்ற ஒரு நூலினையும் கவிஞர் வெளியிட்டுள்ளார்.

கவிஞர் அப்துல் காதிர் லெப்பை அவர்கள் தலைமையா சிரியராகக் கடமையாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். காத்தான் குடியைச் சேர்ந்த அவர், இப்பொழுது மட்டக்களப்பு நகரில் வசித்து வருகின்றார்.

இஸ்லாமியப் பண்பாட்டையும் தமிழ் மரபையும் இணைத்துக் கவிதைகள் பல தந்த கவிஞர் அவர்களைக் கௌரவிப்பதில் இலங்கைக் கலாசாரப் பேரவை பெருமிதம் அடைகின்றது.

இஸ்லாமியப் பண்பாட்டையும் தமிழ் மரபையும் இணைத்துக் கவிதைகள் பல தந்த கவிஞர் அவர்களைக் கௌரவிப்பதில் இலங்கைக் கலாசாரப் பேரவை பெருமிதம் அடைகின்றது.

1921

—ம் ஆண்டு அளவெட்டியில் பிறந்த இவர் தமது 30 ஆவது வயதில் எழுத்துத்துறையில் ஈடுபட்டார். அன்று முதல் இன்றுவரை அவர் எழுத்தாளராகவும், பத்திரிகையாளராகவும் விளங்கிவருகிறார். எழுத்தோவியங்களை நாட்டுக்கு படைத்ததுடன் பத்திரிகைகளை நடத்தி எழுத்துலகில் ஒரு புதிய இடத்தைப் பெற்றவர். 1950-ம் ஆண்டு இவரால் வெளியிடப்பட்ட 'புகையில் தெரிந்த முகம்' என்னும் குறுநாவல் எழுத்துலகில் இவரைப் பிரபலப்படுத்தியது. அன்று முதல் இன்றுவரை அவர் படைத்த படைப்புகள் ஒருபெரிய பட்டியலில் அடங்கக் கூடியன.

எழுத்துலகில் இவரது படைப்புகளின் பட்டியல் பின்வருமாறு:—

- முழுநாவல்—1 ○ சிறுகதைகள்—100
- கட்டுரை—500 ○ இலக்கிய நாடகம்—10
- மொழிபெயர்ப்பு (கதை, நாவல், கட்டுரை)—5
- வானொலியில் ஒளிபரப்பான நிகழ்ச்சிகள்—30
- பத்திரிகைகளுக்காக நடத்திய இலக்கியப்
போட்டி—8
- குறுநாவல்—1 (நூல்வடிவில் வெளிவந்தது).
- நடத்திய பத்திரிகைகள் -2 (எரிமலை, மறுமலர்ச்சி)
- கடமையாற்றிய பத்திரிகைகள்: ஈழகேசரி, சுதந்திரன், வீரகேசரி, ஈழநாடு.

அ. செ. முருகானந்தன்

இலங்கையில் சிறுகதை, நாவல் வளர்ச்சிக்கு அத்திவாரம் இட்டவர்களில் இவரும் ஒருவர் என்று கூறலாம். தெல்விப்பழை மகாஜனாக் கல்லூரியில் இவர் கல்வி பயிலும் காலத்திலேயே எழுத்தாளராகி விட்டார். அமரர்களான அ. ந. கந்தசாமி, மகாகவியுடன் வைத்து மும்மணிகள் என போற்றப்பட்டவர் இவர்.

பழம்பெரும் எழுத்தாளராகிய இவரைக் கௌரவிப்பதில் இலங்கைக் கலாசாரப் பேரவை மகிழ்வு எய்துகின்றது.

கலை உலகில் தமது 11 ஆவது வயதில் காலடி எடுத்து வைத்த இவர், இன்று பிரபல்யமான, புகழ் மிக்க, நாகசுரக் கலைஞராக விளங்குகிறார். தமது தந்தையாரான என். கந்தசாமியிடம் சிட்சையை ஆரம்பித்து பிரபல வித்துவான் பி. எஸ். கந்தசாமியிடம் இசை நுணுக்கங்களை கற்று முன்னேறினார். 1951-ம் ஆண்டு யாழ் நடனக் கல்லூரி விழாவில் தங்கப் பதக்கம் சூட்டியதுடன் இவரது புகழ் ஒங்கத் தொடங்கியது. இவர் புகழ் இன்று இலங்கையிலும் மட்டுமல்ல தமிழகம், சிங்கப்பூர் முதலிய இடங்களிலும் பரவியுள்ளது.

இவரது கலைச் சேவையைப் பாராட்டி ஏராளமான கலை மன்றங்கள் பட்டங்களையும் தங்கப் பதக்கங்களையும், பாராட்டுப் பத்திரங்களையும் வழங்கியுள்ளன.

பன்னூலையில் நடைபெற்ற சேக்கிழார் மகாநாட்டில் "நாதசுர கான கலாநிதி" என்ற பட்டம் சூட்டப்பட்டது. இதையடுத்து முனிஸ்வரம் தேவஸ்தானம் "நாகசுர மன்னன்" என்ற பட்டத்தையும், கொழும்பு தியாகராச கான சமாசம் "எழில் இசை வேந்து" என்ற பட்டத்தையும் மற்றும் பல மன்றங்கள் பல பட்டங்களையும் சூட்டியுள்ளன.

என். கே. பத்மநாதன்

இலங்கையில் மட்டுமல்ல தமிழ் நாட்டில் உள்ள திருநாகேஸ்வரம் இசை விழாவிலும், மியூசிக் அக்கடமி இசை விழாவிலும், சும்பகோணம் அருணகிரிநாதர் விழாவிலும், கலந்துகொண்டு இலங்கையில் இருந்து முதல் சென்ற நாகசுரகலைஞர் என்ற பெருமையைப் பெற்றார். இவரது கச்சேரியின் ஒலிப்பதிவு இரண்டாம் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு ஆரம்பத்தில் ஒலித்தமை இவரது திறமைக்கு நல்ல சான்று.

இவர் சிங்கப்பூர், மலேசியா ஆகிய இடங்களிலும் ஏராளமான கச்சேரிகளை நடாத்தியுள்ளதுடன் அங்குள்ள டெலிவிஷன், வானொலி ஆகியவற்றிலும் சிறப்புக் கச்சேரிகள் செய்து எம் நாட்டின் பெருமையை நிலைநாட்டினார்.

இவரைக் கௌரவிப்பதில் இலங்கைக் கலாசாரப் பேரவை இறும்பூதெய்துகின்றது.

24-3-1906-ம் தேதி பிறந்த பெஞ்சமின் செல்வத்

திற்கு, 66 வயது ஆகின்றது. இவ்வளவு காலமும் அவர் செய்த பணியை அறிந்து கௌரவிக்க முடியாமல் போயினமைக்கு முக்கியமான காரணம் என்னவென்றால் அவர் பணி நேர்முகமாகவன்றி மறைமுகமாக நடைபெற்றதே யாகும்.

பிரம்மஸ்ரீ சி. கணேசையரிடம் சில வருடங்கள் பாடங்கேட்டவர் பெஞ்சமின் செல்வம். ஆயினும் பண்டிதரும் வித்துவான்களும் அணுக விரும்பாத இலக்கியத்துறை ஒன்றிலே அவருடைய ஈடுபாடு சென்றது. அதுவே நாட்டுக்கூத்து.

மீ பெஞ்சமின் செல்வம்

ஈழத்திலே நாட்டுக்கூத்துகளுக்கு பேர்பெற்ற பகுதிகளிலே ஒன்று மாதோட்டமாகும். அங்கு ஐம்பதிற்கு மேற்பட்ட நாட்டுக்கூத்துகளின் கலடிகள் வழங்கிவருகின்றன. ஆயினும் அவற்றிலே ஒன்றேனும் 1964-ம் ஆண்டிற்கு முன்பு அச்சுவாகனம் ஏறவில்லை. மன்னார் மாவட்டத்தின் நாட்டுக்கூத்துக்களிலே முதன் முதலாக 1964-ம் ஆண்டில் வெளிவந்தது 'எண்டிறீக்கு எம்பரதோர்' நாடகமாகும். அதனைத் தொடர்ந்து 1966-ல் 'மூவிராசாக்கள்' நாடகமும் 1967-ல் 'ஞானசவுந்தரி' நாடகமும் வெளிவந்தன. இக்கூத்துகள் வெளிவர மூலகாரணமாக இருந்தவர் பெஞ்சமின் செல்வம் அவர்களே.

மக்கள் இலக்கியத்தைப் பேணி வளர்க்கும் இக்கலைஞரைக் கௌரவிப்பதில் இலங்கைக் கலாசாரப் பேரவை மகிழ்வெய்துகின்றது.

யயிரகவர்ப்பின் கி

(நிலவர்ப்பின் கி)

மீழ்க்கிலங்கையின் மூத்த கவிஞர்களில் ஒருவரான வி. கி. இராசதுரை அவர்கள், "ஈழகேசரி" காலத்திலிருந்தே கவிதையெழுதி வருபவர்.

இராஜபாரதி, பரிமளா, ராஜினி, கல்லாற்றூர்க் கவி ராயர் என்ற பல புனைபெயர்களிற் கவிதை எழுதுபவர்.

பதினெட்டாவது பராயத்திலே கவிதை இயற்றிய இவர், பல கவியரங்குகளிற் பங்குபற்றியுள்ளார்; சோம சுந்தரப் புலவர் கவிதைப் போட்டியில் பரிசில் பெற்றவர்.

வி. கி. இராசதுரை
(இராஜபாரதி)

இவரது பாடல்கள் கவிதைத் தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளன. 'தீயுண்ட விரமுனை' என்ற நூல் அச்சுவாகனம் ஏறியுள்ளது. காலஞ் சென்ற கவிஞர் யாழ்ப்பாணனுடன் சேர்ந்து முல்லைக்காடு என்னும் கவிதைத் தொகுதியையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

லுனுகலைத் தமிழ் வித்தியாலயத்தில் தமிழாசிரியரா கக் கடமையாற்றும் இராசதுரை அவர்கள் கனுவாஞ்சிக் குடியைச் சேர்ந்த குறும்ன்வெளியில் வாழ்ந்து வருகின்றார்.

கிழக்கிலங்கையின் அழகுப் பொலிவை கவிதைவழி கொண்டு காட்டிய திரு. வி. கி. இராசதுரையைக் கௌர விப்பதில் இலங்கைக் கலாசாரப் பேரவை பெரும் மகிழ் வெய்துகின்றது.

முள்ளையவளையைச் சேர்ந்த திரு. வேலுப்பிள்ளை சுப்பிரமணியம் அவர்கள், வன்னிப் பகுதியின் கலை, இலக் கிய எழுச்சிக்குப் பெருந்தொண்டாற்றியுள்ளார்.

நல்ல கலைஞன் தன்னோடு தொடர்புள்ள மற்றவர்களீ டையே கலையார்வத்தைத் தூண்டிவிடுகின்றான் என்பதற்கு முல்லைமணி அவர்கள் தலைசிறந்த உதாரணமாக விளங்கு கின்றார்.

இவர் எழுதிய பண்டாரவன்னியன் என்ற நாடகம் கலைக் கழகப் பரிசில் பெற்றது. நாடகத்துறையில் இவர் மேற்கொண்டுள்ள முயற்சிகளில், தான் வாழும் பிரதேசத் தில் உள்ள பாடசாலைகளில் நாடக வளர்ச்சிக்கு ஆக்கபூர் வமான உதவிகள் செய்தமை மிக முக்கியமானதாகும்.

வி. சுப்பிரமணியம் (முல்லைமணி)

நாடகத் துறையிலேயே இவர் சேவை சிறந்து காணப் படுகின்றதெனினும், இவரது திறமை நாடக வட்டத்துக் குள் மாத்திரம் அமைந்து விடுவதன்று. கவிதைப் போட்டி கள் பலவற்றில் முல்லைமணி பரிசில்கள் பெற்றுள்ளார்.

சிறுகதைத்துறையில் முல்லைமணிக்குள்ள ஈடுபாட்டி னைக் காட்டி நிற்கின்றன அவர் எழுதியுள்ள சிறுகதைகள்.

இலங்கைக் கலாசாரப் பேரவை 'முல்லைமணி' வே. சுப் பிரமணியம் அவர்களுக்கு அளிக்கும் கௌரவம் அவரது தனிப்பட்ட திறனுக்கும், வன்னிப் பகுதியின் கலை வளர்ச் சிக்கும் அளிக்கும் மதிப்பார்ந்த வாழ்த்தாகும்.

ஈழத்தில் தமிழ்ச்சிறுகதை வளர்ச்சி

ஈத்து வருடங்களுக்கு முன் (1962), அகில இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டு மலரில், ஈழத்துக் கலை இலக்கியத் துறைகளிலே அதுகாலவரை ஏற்பட்டிருந்த வளர்ச்சியும் சாதனைகளும் மதிப்பீடு செய்யப்பட்டன. அப்போது சிறுகதை இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியையும் போக்குகளையும் சுருக்கமாக ஆராய்ந்திருந்தேன். இச்சந்தர்ப்பத்திலே ஈழத்துச் சிறுகதையின் வளர்ச்சிப் போக்கினைப் பின்னோக்கிப் பார்க்கையில், கடந்த பத்தாண்டுக் காலத்து ஆங்கங்களை மட்டுமல்லாது பழைய மதிப்பீடுகளையும் புனராயும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டுள்ளது. ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து ஐம்பதுகளில் எழுதத் தொடங்கியவர்களைப் பற்றி அன்று ‘சமகால்’ நபர்களாக எழுதவேண்டியிருந்தது. இன்று அவர்களின் சிலர் ‘மாஜி’ எழுத்தாளராகி விட்டனர்; இன்னும் சிலர் சிறுகதையைவிட்டு நாவலில் முழுமுச்சாக ஈடுபட்டுள்ளனர். இவர்கள் அனைவரையும் விரிவாக இக்கட்டுரையில் நோக்க இயலாது. எனினும் சிற்சில போக்குகளுக்கு எடுத்துக்காட்டாகச் சிலரை இனங்காட்டி

இவ்விரணக் கட்டுரையை எழுதலாம் என எண்ணுகிறேன்.

முதலில் பொதுக் குறிப்பு ஒன்றைக் கூறி, அப்பாற் செல்லலாம்; இந்தியாவிலும் சரி, ஈழத்திலும் சரி தமிழ்ச்சிறுகதைகள் கடந்த சில வருடங்களாக ‘இலக்கிய’ அந்தஸ்திலிருந்து வழக்கி வீழ்ந்துவிட்டன என்பதை இப்பொழுது பலரும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். ஆற்றல் மிக்க எழுத்தாளர்களும், ‘இலக்கிய’ த்தாகமுடையோரும் இக்காலத்தில் பெரும்பாலும் நாவலையே தமது பிரதான வெளிப்பாட்டுச் சாதனமாகவும் இலக்கிய வடிவமாகவும் கொள்கின்றனர். இச்செய்தி மனங்கொளத்தக்கது. ஏனெனில் கடந்த பத்தாண்டுக் காலத்தில் எமது இலக்கிய உலகில் நிகழ்ந்துள்ள சிற்சில முக்கிய மாற்றங்களை இது முனைப்பாகக் காட்டுகிறது எனலாம். எழுத்தாளர்களின் விருப்பு வெறுப்பு ஒருபுறமிருக்க, அரசியல், சமூக, பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள் எவ்வளவுக்கு முன்னணிக்கு வந்திருக்கின்றன என்பதையே முற்கூறிய செய்தி உணர்த்துகி

றது. ஏனெனில் சிறுகதையிலும் பார்க்க நாவலே சமுதாயத்தைச் சிந்திரிக்கவும், முழுமையாக உள்ளடக்கவும் கூடுதலான பொருத்தமுடையது என்பது எல்லோராலும் ஏற்கப்படுவதொன்றாகும். எனவே ஒரு காலகட்டத்தில் நாவல் கூடியளவு கவனத்தைப் பெறுகிறதென்றால், சமூக விஷயங்கள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன என்பது அர்த்தமாகும். இப்பொது நியதிக்கு விதிவிலக்குகளும் உண்டு. ஆயினும் எமது குழலுக்குப் பொருந்துவதாகவே காணப்படுகிறது.

இனி வரலாற்றுக்கு வருவோம். சுமார் நான்கு தளாப்தங்களுக்கு முன் டொனமூர் அரசியல் திட்டம் அமுலுக்கு வந்தது. சர்வஜன வாக்கு என்ற ஜனநாயக உரிமை அவ்வரசியல் திட்டத்தின் பிரதான அம்சங்களில் ஒன்றாயிருந்தது. அதுபற்றி எழுந்த அரசியல் வாதப்பிரதிவாதங்களும் விளைவுகளும், பலவழிகளில் நாட்டைப் பாதிப்பனவாயிருந்தன. எமது சிறுகதை வரலாற்றுக்குத் தோற்றுவாய் தேடுகையில் இக்காலகட்டத்துக்கே வந்துசேர்கிறோம். "டொனமூர் திட்டத்துக்கும் எமது சிறுகதையிலக்கியத்தின் தோற்றத்திற்கும் தொடர்பு எப்படி இருக்க முடியும்" என்று பத்துப்பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு முன் முகத்தைச் சுளித்தவர்கள் சிலர் சமீப காலத்தில் அதனையே இலக்கியவரலாற்றுக்காலக்கோடாகக் கொண்டு ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியை விவரிக்க முயன்றிருக்கின்றனர்.

ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கிய முன்னோடிகளாம் சி. வைத்திலிங்கம், இலங்கையர்கோன் (ந. சிவஞானசுந்தரம்), சோ. சிவபாதசுந்தரம், சம்பந்தன் ஆகியோர் தமிழ் நாட்டுப் பத்திரிகைகளுக்கும் விஷயதானம் செய்து, அவற்றுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையராய் இருந்தபோதும், முப்பதுகளில் ஈழகேசரியே அவர்களுது சொந்தக்களமாக விளங்கியது. ஈழகேசரி வெளிப்படையாகவே அரசியல் நோக்கத்துடன் தாபிக்கப்பட்ட பத்திரிகையாகும். அக்காலத்தில் புகழுடன் விளங்கிய சேர்.

பொன்னம்பலம் இராமநாதனின் பெருமைக்கு ஒரு சின்னமாகவே பத்திரிகைக்குப் பெயரும் சூட்டப்பட்டது. (இராமநாதன் இலங்கைச்சிங்கம் எனப் போற்றப்பட்டவர்) இராமநாதன் மேற்கொண்ட டொனமூர் திட்ட எதிர்ப்புப் பிரசாரம் பத்திரிகையின் தாபகரை ஈர்த்திருந்தது, அதே சமயத்தில் தமிழகத்திலே திரு. வி. க. நடத்திவந்த நவசக்தி என்ற அரசியல் பத்திரிகையும், பாரதியாரின் பாடல்களும் ஈழகேசரி அதிபருக்கு முன்மாதிரிகளாயிருந்தன. காந்திய அரசியலும் ஏற்புடையதாயிருந்தது. இவற்றுக்கு அடுத்தபடியாகவே இலக்கியம், கலை என்பன அப்பத்திரிகையில் இடம் பெற்றன. பிற்காலத்தில் ஈழகேசரி 'இலக்கிய' ஏடாக நடத்தப்பட்டதைக் கொண்டு, அதனுடன் தொடர்புடையவர்களைப் 'பொற்காலத்து' எழுத்தாளர்களாகப் போற்றி இரசிப்பது வரலாற்றுக்குட்பட்டதனமும் விஷமத்தனமுமாகும்.

இவ்வாறு அரசியற் காரணங்களுக்காகத் தாபிக்கப்பட்ட பத்திரிகைகளில், இலக்கிய வேட்கையுடன் எழுதியவர்களும் இடம் பெற்றதைத் தமிழகத்திலும் நாம் அன்றும் இன்றும் காணலாம். இந்தியாவிலே மணிக்கொடியிலிருந்து கணையாழி வரை இப்போக்கிற்கு எடுத்துக்காட்டாகப் பல சஞ்சிகைகள் இருந்தன; இருக்கின்றன. "1930-ம் வருஷத்துக்குப் பின் உப்பு சத்தியாக் கிரகத்தின் இலக்கிய அலையாக ஒரு புதுவேகம் இலக்கியத்தில் ஏற்பட்டது" என்று தென்னிந்தியச் சிறுகதை வரலாற்றாளர்கள் எழுதுவது மேலே குறிப்பிட்ட போக்கையும் உள்ளடக்கியேயாம்.

தமிழகத்திலே சிறுகதையைப் பிரதான இலக்கிய வடிவமாகக் கொண்டு, மணிக்கொடிக்கு முன்னர் இயங்கியதைப் போலவே, ஈழத்தில் வைத்திலிங்கம், இலங்கையர்கோன், சம்பந்தன், சிவபாதசுந்தரம் முதலியோர் எழுதிவந்தனர். குழு என்றதும் இவர்களிடையே பண்பு ஒற்றுமையோ கருத்தொற்றுமையோ முதன்மை பெற்றது என்பதற்கில்லை. ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் இலக்கிய உலகிற்கு பிரவேசித்த

மையாலும், அக்காலத்திற் பொதுவான சூழ்நிலையால் பாதிக்கப்பட்டமையாலும் குறைந்தபட்ச ஒப்புடைமை இவர்களிடத்துக் காணப்பட்டது. ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து முப்பதுக்குப் பின் வந்த தஸாய்தம் ஆங்கில, ஐரோப்பிய இலக்கியங்களிலும் புதிய முயற்சிகளையும் பரிசீலனைகளையும் கண்ட காலப்பகுதியாகும். இலங்கையர்கோணப் பொறுத்தவரையில் மேனாட்டிற் காணப்பட்ட இலக்கிய வேகம் விதந்து சொல்முமளவுக்கு அவர் எழுத்திற்கு உந்து சக்தியாயிருந்தது எனலாம். எமது சிறுகதை முன்னோடிகள் நால்வருள்ளும் இலங்கையர்கோணே ஆங்கில, ஐரோப்பிய, அமெரிக்க இலக்கியங்களால் பெருமளவு பாதிக்கப்பட்டிருந்தார். பழந்தமிழ் இலக்கிய கர்த்தாவான இளங்கோவைப் விரும்பிப் படித்த அளவுக்கு பைரன், டி. எச். லோறன்ஸ், ஏர்ஸ்கின் சோல்ட்வெல் முதலிய மேனாட்டு இலக்கிய கர்த்தாக்களை ஆர்வத்துடன் படித்தார் அவர். எனினும் மொத்தத்தில் இந்நால்வரும் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களையும் நவீன வங்காள இலக்கியத்தையுமே ஆதாரமாகக் கொண்டிருந்தனர். இலங்கையர்கோன் பல மேனாட்டுக் கதைகளை மொழிபெயர்த்தார்.

வேறோர் இலக்கியத் திறனாய்வுக் கட்டுரையிலே நான் இவர்களைப் பற்றிக் கூறியிருப்பதைப் போருத்தம் நோக்கி இங்கு எடுத்தாள்கிறேன். "இந்திய இலக்கியங்களையும் மேனாட்டு இலக்கியங்களையும் ஒர் உண்மத்த நிலையிலிருந்து கற்றுக்கொண்டு, தாமும் இலக்கியம் சமைத்தல் வேண்டும் என்னும் வெறியில் எழுதியவர்கள் இவ்வெழுத்தாளர்கள். இப்பண்பு மணிக்கொடிக்கு முவினர் பெரும்பாலானோரிடத்தும் காணப்பட்டது. இந்நால்வரும் யாழ்ப்பாணத்தின் பல்வேறு கிராமங்களைச் சேர்ந்த வாழ்பராயிருந்தனர். நகர வாழ்க்கையின் குரூர வசிகரத்தையும் வக்கிரத்தையும் நங்கு அறியாதவராயிருந்தனர். எனவே நெருக்கடியும் வேகமும் அமைதியின்மையும் நிறைந்த பட்டண வாழ்க்கை இவர்கள் கதைகளில் அருகியே இடம் பெற்றது. இயற்கைக் கவின் மிக்க சூழல், மனத்தின்

ஆழத்திலே நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்குஞ் சலனம், சென்ற காலத்தின் வரலாறு காட்டும் செய்தி, ஆகியனவே இவர்கள் கதைப்பொருளாக அமைந்தன. தமது மனத்தைக் கவர்ந்த பொருள்களை, ஆறத்தணிய இருந்து காவிய நயத்துடன் எழுதவேண்டும் என்னும் அவாவுடன் இவர்கள் எழுதினர்." இதன் பயனாக மோகனமான—கருத்துருக்கமுடைய கதைகள் எழுதப்பட்ட அதேவேளையில் கனிவும் செழுமையுமுள்ள நவீன உரைநடையும் உருவாகியது; வசனநடை வளம்பெற்றது.

இன்று பின்னோக்கிப் பார்க்கையில் எமது சிறுகதை முன்னோடிகள் சிறுகதையின் உருவத்திலும் உரைநடையிலுமே அதிக கவனம் செலுத்தினர் என்பது தெளிவாயிருக்கிறது. சற்றுப் பிற்பட்ட காலப்பகுதியில், கலைமகள், கிராம ஊழியன், கலா மோஹினி, பாரததேவி முதலிய தென்னிந்தியச் சஞ்சிகைகளிலும் இவர்கள் ஈடுபாட்டுடன் எழுதியமையால், அறிந்தோ அறியாமலோ ஈழம் என்ற இடவரையறைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல், 'இலக்கிய' ரசனையுள்ள எவரும் படித்தின்புறக்கூடிய கதைகளை எழுதினர். சுருக்கமாகச் சொன்னால், ஈழத்திலே 1930-ம் ஆண்டையடுத்துத் தோன்றிய அரசியற் சூழ்நிலையின் மறைமுகமான உபவிளைபொருட்களில் ஒன்றாக எழுந்த இச்சிறுகதைகள், ஈழத்தைப் பிரதிபலிக்காமல், பொதுவான மனித உள்ளங்களைப் பிரதிபலிப்பனவாகவே அமைந்தன. இவர்களைப் பொறுத்தவரையில் இலக்கியத்துக்கும் வாழ்க்கைக்கும் நேரடியான தொடர்பு இருக்கவில்லை. தன்னளவில் நிறைவுள்ள கலைக்கூறாகவே சிறுகதை போற்றப்பட்டது.

இதற்குச் சிறிது மாறுபட்ட மனோநிலையில் எழுதத் தொடங்கியவர்களே அடுத்த காலப்பகுதிக்குரியவர்கள். இலக்கியப் பீத்தில் இவர்கள் முந்திய தலைமுறையினருக்குச் சளைத்தவர் அல்லரெனினும், கூடிய அளவுக்குக் 'குழு' உணர்வுடையராயிருந்தனர். அதன் விளைவாகவே மறுமலர்ச்சி என்ற சஞ்சிகையையும் அவர்களிற் சிலர் நிறுவினர். தி. ச. வரதராசன் (வரதர்),

நாவற்குழியூர் நடராசன், ச. பஞ்சாட்சர சர்மா, அ. செ. முருகானந்தன் ஆகியோர் இதில் முன்னின்றவர்கள். இதில் சம்பந்தப் பட்டவர் அனைவரும் சிறுகதை எழுத்தாளர் அல்லர். சஞ்சிகையுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தவருள் இணையா சிரியர்களாகக் கடமையாற்றிய வரதர், முருகானந்தன் ஆகிய இருவருமே சிறுகதைகள் எழுதியவர்கள். இலக்கியத்தின் பல பீரிவுகளும் சஞ்சிகையில் இடம் பெற்றன. கட்டுரைகள் சிறப்பிடம் வகித்தன.

எழுத்தாளர்கள் சிலர் சேர்ந்து இலக்கியச் சஞ்சிகை நடாத்த வேண்டும் என்ற இலட்சியத்தைப் பற்றி இவ்விடத்தில் சிறிது கூறுவது பொருத்தமாகும். தென்னகத்திலே பல எழுத்தாளர்கள் வாழ்க்கையில் ஒருதடவையாகிலும் திரைப்படத்துறையில் ஈடுபட்டுப் பார்ப்பது போலவே இலங்கையில் மறுமலர்ச்சி தோன்றிய தாலத்துக்குப் பின் எத்தனையோ எழுத்தாளர் சஞ்சிகை நடாத்த விரும்பி முயன்று வந்திருக்கின்றனர். தமிழகத்திலே ச. து. சு. யோகியாரிலிருந்து, இளங்கோவன், புதுமைப்பித்தன், வல்லிக்கண்ணன், பி. எஸ். ராமையா, எஸ். டி. சுந்தரம், ஜெயகாந்தன் முதலியோரெல்லாம் திரைப்படத்துறையில் பிரவேசித்து 'வழுக்கி' விழுந்தவர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டு. இது முக்கியமான இலக்கியப் பிரச்சினை ஒன்றை எமக்குப் புலப்படுத்துகிறது.

எவ்வளவுதான் இலக்கியப் பித்துக் கொண்டவர்களும் ஏதோ ஒரு காலகட்டத்தில் தமது படைப்புகளுக்குப் பரந்த வாசகர் கூட்டத்தையும் இரசிகர்களையும் பெறவே விரும்புகின்றனர். இரண்டாம் நபருக்குப் புரியாத (புரியக்கூடாது எனக்கருதி எழுதப்படும்) 'புதுக்கவிதை' உண்டு பண்ணுபவர் கூட அதனைப்பிரசித்தப்படுத்தவே விழைகின்றனர். கலை, இலக்கியம் பரிமாறப்படவேண்டியனவே. அதில் எவ்வித ஐயப்பாடுமில்லை. ஆனால் எதைப் பரிமாறுவது என்பதிலேதான் சிக்கல் தோன்றுகிறது. தமது மன அவதிகளையும் 'இலக்கிய' ஆக்கங்களையும் முதன்மைப்படுத்தி,

அவற்றை உலகம் ஏற்கவில்லையே என்று வெதும்பி ஏங்கும் எழுத்தாளருக்கு எப்பொழுதுமே இரண்டகநிலை தோன்றுவதுண்டு. தம்மையும் தமது 'இலக்கிய' நோக்கங்களையுமே முக்கியமாகக் கொண்டால் அவை பெரும்பாலான வாசகருக்கு—மக்களுக்கு—விளக்கமற்று இருக்கக் காண்கின்றனர்; பெரும்பாலான மக்களுக்கு விளங்கும்படியும் இசைவான முறையிலும் எழுதினால் தமது இலக்கியத் 'தரம்' இறங்கிவிடுகிறது என எண்ணுகின்றனர். இந்த அடிப்படையான முரண்பாடே எமது யுகத்தில் எத்தனையோ வண்ணங்களிலும் வடிவங்களிலும் மீண்டும் மீண்டும் தோன்றுகிறது. இதற்குத் தீர்வு காணும் வரை, இலக்கியவாசிரியர்கள் 'பரிசீலனை' எழுத்தாளர் 'ஜனரஞ்சக' எழுத்தாளர் என இரு திறத்தராய் இருக்க வேண்டியதுதான்.

மறுமலர்ச்சி இம்முரண்பாட்டைத் தீர்க்க முடியாமலே, அதற்கு முன்னும் பின்னும் தமிழ்கூறும் நல்லுலகில் தோன்றிச் சின்னூள் வாழ்ந்து மறைந்த 'இலக்கிய' சஞ்சிகைகளைப் போல, தன்னைத் தாபித்தவர்களின் மூலதனமாகிய பேரார்வம் நடைமுறை உலகின் பொருளியல் நியதிகளுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாத நிலையில் முடிவுற்றது. எனினும் அக்குறுகிய காலத்திற்குள்ளும் அது நடாத்திய சிறுகதைப்போட்டிகள் மூலமாகவும் அது உண்டாக்கிய 'இலக்கியச் சூழ்நிலை' காரணமாகவும் வரதர், அ. செ. முருகானந்தன், அ. ந. கந்தசாமி, இராஜநாயகன், சொக்கன், வ. அ. இராசரத்தினம், தாழையடி சபாரத்தினம் முதலிய சில திறமைவாய்ந்த சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் இலக்கியச் சந்தைக்கு அறிமுகமாயினர். மறுமலர்ச்சி வெளிவந்தபொழுது "பழைய" எழுத்தாளர்களான சம்பந்தன், இலங்கையர்கோன் ஆகியோரும் அவ்வப்போது எழுதிவந்தனர். காலத்திற்கேற்ப வளைந்தும் வளர்ந்தும் செல்லும் வல்லமை சிறப்பாக வாய்க்கப்பெற்றிருந்த இலங்கையர்கோன், மறுமலர்ச்சி வெளிவரத் தொடங்கிய காலத்தில் நாடகங்கள் எழுதுவதிலும் இலக்கியத்திறனாய்விலும் அக்கறைகொண்டிருந்தார்.

கிராமியக் கலைகளிலும் சிரத்தைகொண்டிருந்தார்.

மறுமலர்ச்சி முடிவுற்றதைத் தொடர்ந்து சுதந்திர இலங்கையில் இலக்கியம் வளரவேண்டிய காலம் பிறந்தது. புதிதாகப் பெற்ற சுதந்திரத்தையடுத்து இனச்சிக்கலும் அரசியலுரிமைப் பிரச்சினைகளும் ஆங்காங்கு தலைதூக்கின. பிரித்தானியரின் பிரித்தானும் சூழ்ச்சியும், மத்திய தர வர்க்கத்தினரின் உள்போட்டிகளும் 'பிடுங்குப்பாடுகளும்' எண்ணற்ற பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவித்திருந்தன. பிரச்சினை தோன்றும்பொழுது தீர்வுகளும் சிந்திக்கப்படுவது இயல்பே. முற்கூறிய சிக்கல்களுக்கு இரு விதமான தீர்வுகள் எடுத்துரைக்கப்பட்டன. இனம், மொழி, பழம்பெருமை முதலியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு பகுத்தறிவின் பெயரில் இன்வாதத் தீர்வுகள் ஒருபுறம், இவற்றுக்குத் தமிழகத்தில் புதுவேகம் பெறத் தொடங்கியிருந்த தி.மு.க. சிந்தனைகள் உரமாயமைந்தன. நாட்டையும் உலகையும் நோக்கி, மனிதன் உண்மையான சுதந்திரத்தை எய்தி அனுபவிப்பதற்குத் தடையாயுள்ளவறுமை, கொடுமை, சுரண்டல், மடமை முதலியவற்றை நீக்கும் மார்க்கத்தை வற்புறுத்தும் சிந்தனைகள் மறுபுறம். முற்போக்கு அரசியலும், 'இல்லாமை இல்லாமல் போகவேண்டும்' என்ற பாரதிவாக்கும் இவற்றுக்குப் பக்கத்துணையாயிருந்தன. சிந்தனையோடு செயலுக்கும் வழிகாட்டும் முழுமையான முற்போக்குத் தத்துவம் சில எழுத்தாளரைக் கவர்ந்ததில் வியப்பெதுவுமில்லை. ஏறத்தாழ இக்காலகட்டத்தில், கே. இராமநாதன், கே. கணேஷ், எம். பி. பாரதி முதலிய சிலரின் முயற்சியால் இலங்கை முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் உதாடங்கப்பெற்றது. பாட்டாளி, பாரதி முதலிய ஏடுகள் எழுந்தன. இலக்கிய ஆர்வம் என்னும் நிலைமட்டுமல்லாது, இலக்கிய உதாக்கம் என்னும் கோட்பாடும் மெல்ல மெல்ல உருவாகியது.

மறுமலர்ச்சியோடு தொடர்பிருந்தபோதும் விரைவிலேயே 'கட்டறுத்தபுரொட்டி வித்தியன்' என்று கருதப்படும் வகையில்

முற்போக்கை முழுமுச்சாகத் தழுவிக்கொண்டவரும், முற்போக்கு இலக்கிய அணியின் முத்தபிள்ளைகளுள் ஒருவருமான அ.ந. கந்தசாமி இது பற்றி மேல்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்.

“இன்று நாம் வாழும் சமுதாயத்தில் நாம் புன்னகையைக் காணவில்லை. துன்பமும் துயரமும், அழகையும் ஏக்கமும், கண்ணீரும் கம்பலையுமாக நாம் வாழும் உலகம் இருக்கிறது. ஏழ்மைக்கும் செல்வத்துக்கும் நடக்கும் போரும், உயர் சாதியானுக்கும் தாழ்ந்த சாதியானுக்கும் நடக்கும் போரும், அரசு சக்திகளுக்கும் மனித சக்திகளுக்கும் நடக்கும் போரும் இன்று உலகையே கலங்க வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. இப்போர்களினால் வாழ்வே ஒரு சோக கீதமாகிவிட்டது. இப்போர்களை எவ்வளவு விரைவில் ஒழிக்க முடியுமோ அவ்வளவு விரைவில் ஒழித்துவிட வேண்டும். அதன்பின் போரொழிந்த சமத்துவ சமுதாயம் பிறக்கும். அதனைப் பூக்க வைக்கும் பணியில் எழுத்தாளன் முன்னோடியாகத் திகழ வேண்டும் என்ற கருத்தை உலகின் புகழ்பெற்ற பேரறிஞர்கள் என் மனதில் தோற்றுவித்தனர்”.

அ. ந. கந்தசாமியின் இக்கூற்று கவனிக்கத்தக்கது. இலக்கிய கர்த்தா தனது சொந்த ஆத்ம திருப்திக்காகவும் மனஆறுதலுக்காகவும் எழுதுவதோடல்லாமல், புதியதோர் உலகு செய்யும் பணியில் பங்குபற்றவும் வேண்டும்; அது அவனது புனித கடமை; அவன் எழுத்தாளனாக இருப்பதற்கான காரணமே அதுதான் என்ற அடிப்படைக் கருத்தை எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார் கந்தசாமி. மறுமலர்ச்சி ஏட்டில் எழுதும் போதே அவர் இக்கருத்தோடடந்ததை அணுகிக் கொண்டிருந்தார். “கட்டுப்பாடுகள் அவசியமா?” என்ற கட்டுரையில் (மே, 1947) மேல்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்.

“எந்தப் பொருளின் நன்மையும் தீமையும் — அவசியமும் அநாவசியமும். அந்

தப் பொருளின் சூழ்நிலையில் அதன் உபயோகத்தில் இருக்கிறது. உலகில் ஒரு பொருளும் தன்னந்தனியே, ஏகாந்தமாக, சூழ்நிலையின் தொடர்பின்றி இயங்குவதில்லை. எப்பொருளையும் சூழ்நிலைகளே ஆட்சி செய்கின்றன. இது விஞ்ஞான ரீதியான சமூக தத்துவ சாஸ்திரத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளில் ஒன்று..... வாய் நன்று, துஷ்டரைத் துண்டமாக்கும் போது. வாய் தீது, நல்லோரைக் கொல்லும் போது, நீதியின் கையில் வாய் நன்று. அநீதியின் கையிலோ தீயது; கொடியது."

கந்தசாமியைப் போலவே பல எழுத்தாளர்கள் இளமைத்துடிப்போடும் இலட்சிய வேகத்தோடும் இலக்கிய உலகிற் பிரவேசித்தனர். அதே சமயத்தில் மேலே நாம் குறிப்பிட்டது போல, இனவாத அரசியல் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையிலும் சில எழுத்தாளர் நடந்து வந்தனர். சுதந்திரப் பத்திரிகையில் இவர்கள் தமது ஆக்கங்களை வெளியிட்டனர். எனினும் மஹாகவி, தில்லைச்சிவன் முதலிய கவிஞரே சுதந்திரனில் ஆற்றலுடன் எழுதி வந்தனர். திறமை மிக்க சிறுகதையாசிரியர்கள் அக்காலத்திலிருந்து இன்றுவரை பெரும்பாலும் முற்போக்கு அணியிலேயே இருந்து வந்துள்ளனர். இது தற்செயலான நிகழ்வு அன்று.

விடுதலைக்குப் பிற்பட்ட காலப்பகுதியில், குறிப்பாக ஐம்பதுகளில் சிறுகதை எழுத முற்பட்டவர்கள் பலர். எஸ். பொன்னுத்துரை, பித்தன், கே. டானியல், டொமினிக் ஜீவா, செ. கணேசலிங்கன், என். கே. ரகுநாதன், எம். எஸ். எம். ராமையா, நீர்வை பொன்னையன், சில்லையூர் செல்வராசன், காவலூர் ராசதுரை, க. சா. அரியநாயகம், முதலியோர் பொதுப்படையில் தாம் வாழும் பகுதிச் சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கையை மனிதாபிமானத்தோடும் அனுதாபத்துடனும் சித்திரிக்க முயன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்கள் தொடக்கத்திலிருந்தே வேறுபாடுகள் நிரம்பியவராய் இருந்து வந்

திருக்கின்றனர். எனினும் முற்போக்கு இலக்கியம் என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்க ஆக்கங்கள் தோன்றுவதற்கான இலக்கியச் சூழ்நிலை இவர்கள் படைப்புக்களால் உருவாக்கப்பட்டது எனலாம்.

1956-ம் ஆண்டையடுத்து எமது அரசியலில் தேசிய எழுச்சி சிறப்பிடம் பெற்றது. ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு, சோஷலிஸ்ட் கொள்கை நாட்டம் என்பன முதன்முறையாக வெகுஜனங்களின் இயக்கத்துக்குரியனவாகின. இது இலக்கிய உலகையும் பாதித்தது. விளைவு, இலங்கைமுற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நிறுவப்பட்டது. அதன் வரலாற்றையும் வளர்ச்சியையும் விவரிக்க இது ஏற்ற இடமன்று. ஆயினும், முற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாடுகள் தெளிவுபெறவும், செறிவடையவும், நடைமுறைச்சாத்தியமாகவும் நிறுவனம் பெருமளவு உதவியது. முற்போக்குக் கோட்பாடுகளை ஏற்காதவர்களும் கூட அதன் நடைமுறைகளினாலும், நியாயமான குறிக்கோள்களினாலும் கவரப்பட்டு அதன் நிழலில் ஆறுதல் அடைய வந்தனர். தேசிய இலக்கியம் என்ற குரல் எழுந்ததும், அதையொட்டி நடந்த காரசாரமான சர்ச்சைகளும் புதுமை இலக்கியத்துக்கும் பண்டிதமரபிற்கும் நடந்து வந்த யுத்தமும், அதுகாலவரை தொடர்படாப் பிரச்சினைகளாய் இருந்த பலவற்றைச் சந்திக்கு இழுத்துவிட்டன. அவற்றுள் ஒன்று, பேச்சு வழக்கினை இலக்கிய ஆக்கத்துக்குப் பயன்படுத்துவதன் சாதகபாதகம் பற்றிய வாதப்பிரதிவாதமாகும். தவிர்க்க முடியாதவாறு உயிர்த்துடிப்புள்ள பேச்சு வழக்கே வாகை குடியது.

இது வெறும் இலக்கியக் கோட்பாட்டுச் சண்டையல்ல என்பதை எவ்வளவு வற்புறுத்தினாலும் தகும். ஏனெனில் இத்தகைய விவாதங்களினாலும், தேசிய இலக்கியக் குரலின் எழுச்சிமிக்க தூண்டுதலினாலும் எழுத்துக்கு விடுதலை கிடைத்தது. எத்தனையோ இளைஞர்கள் தாமும் தமிழில் எழுத முடியும் என்ற தன்னம்பிக்கையுடன் சிறுகதைகள் படைக்க முற்பட்டனர். இவர்களின் பலர் தினகரன் வார இதழ்களின்

லும் சிறப்பு மலர்களிலும் பேருக்கத்துடன் எழுதினர். பொ. தம்பிராசா, அ. முத்துலிங்கம், "சாந்தினி", "பலானி" அபுதாலிப் லத்தீஃப், ஈழத்துச் சோமு, அசஸ்தியர், மு. தனையசிங்கம், த. ரஃபேல், தெளிவத்தை ஜோசப் முதலிய எழுத்தாளர் இலங்கையின் பல்வேறு பிரதேசங்களுக்குரிய பேச்சுமொழியைக் கையாண்டு உரைநடைக்குவலுவும் வளப்பும் தேடலாயினர்.

இப்பேரியக்கத்தின் ஈர்ப்புச் சக்தியினால் முதலாவது தலைமுறையைச் சேர்ந்த இலங்கையர்கோலும், இரண்டாவது காலப்பகுதியைச் சேர்ந்த கனக-செந்திநாதனும் இன்னும் பிற்பட்ட காலத்துக்குரிய வ. அ. இராசரத்தினம், வரதர், சொக்கன் ஆகியோரும் தலைமுறைகள் விதிக்கக்கூடிய வரம்புகளைக் கடந்து தேசிய இலக்கியம் படைக்க முற்படலாயினர். இது தேசிய இலக்கியம் என்ற கோஷத்தின் பலத்தையும் பலவீனத்தையும் காட்டுகிறது. என். கே. ரகுநாதன், டொமினிக் ஜீவா, நீர்வை பொன்னையன், கணேசலிங்கன், டானியல், காவலூர் ராசதுரை, முத்துலிங்கம், வ. அ. இராசரத்தினம் முதலியோரது சிறுகதைத் தொகுதிகள் அக்காலத்து ஆக்கங்களின் வெற்றிக்கும் (சிறிசில பலவீனங்களுக்கும்) சிறந்த சான்றுகளாய் விளங்குகின்றன. நினைவில் நிலைத்து நிற்கும் பல சிறுகதைகள் இத்தொகுதிகளில் இடம் பெற்றுள்ளன.

ஆயிரத்துத்தொளாயிரத்து அறுபதுகளில் உயர்கல்வி தாய்மொழி மூலம் போதிக்கப்படலாயிற்று. குறிப்பாகக் கலைத்துறைப் பாடங்கள் தமிழிலும் சிங்களத்திலும் பல்கலைக்கழகத்தில் கற்பிக்கப்படத் தொடங்கின. எமது சிறுகதை வரலாற்றில் இதுவும் குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும்.

சுயமொழிக்கல்வி மூலம் பயின்றவர்கள் தமது இலக்கியக் கல்வியின் ஒரு பகுதியாக, பிறமொழிச்சிறுகதைகளையும் அவைபற்றிய ஆய்வுகளையும் கருத்தூன்றிப் படிக்கும் நிலைமை ஏற்பட்டது. இதனால் எழுத்தா

ளர்களும் வாசகர் நிலைக்கு இசைவுபட தங்கள் சிந்தனைகளைச் செலுத்தலாயினர். மலையாளம், ருஷிய, வங்காள நவீன எழுத்துக்களுடன், தமிழக சிற்சில 'நவீனத்துவ'ப் போக்குகளும் இது விஷயத்தில் இசையிக்க ஊக்கியாக அமைந்தன. இவையாவற்றின் விளைவாகவும் பல்கலைக்கழக வட்டத்து எழுத்தாளரின் எண்ணிக்கை மட்டுமன்றி இலக்கியத் தரமும் பாதிக்கப்பட்டது எனலாம்.

அதுகால வரை பெரும்பாலான சிறுகதையாசிரியர்கள் உலக வாழ்க்கை என்ற பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்றவராகவோ அல்லது பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்களாகவோ தான் இருந்தனர். அறுபதுகளில் இலக்கிய வேகம் பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரி மாணவரையும் வெகுவாகக் கவர்ந்தது. பல்கலைக்கழகத்திலிருந்தே சிறுகதைத் தொகுதிகள் சில வெளிவந்தன.

முன்னர் நான் குறிப்பிட்டது போல முற்போக்கு அணியைச் சாராத பலர் இக்காலப் பகுதிகளில் எழுதி வந்ததைப் போலவே, பல்கலைக்கழகத்திலும் 'கோஷ்டிகள்' இருந்தன. அறுபதுகளில் முற்போக்கு இலக்கியத்தைச் சேர விரும்பாதவர்களுக்குப் புகலிடமாகவும் ஒதுக்கிடமாகவும் கலைச்செல்வி சிலகாலம் எதிர் நீச்சல் அடித்துப் பின்னர் ஓய்ந்தது. ஆயினும் தேசிய இலக்கிய இயக்கத்தின் முற்போக்குக் கொள்கைக் கூறுகளை அதனால் சிலகாலம் மறுக்க முடிந்ததே அன்றி, அதன் விளைவுகளை நிராகரிக்க இயலவில்லை. காலகதியில் 'இலக்கிய' சஞ்சிகைகளின் விலக்க முடியாத நேர்வே கலைச்செல்விக்கும் ஏற்பட்டது.

அறுபதுகளில் செ. யோகநாதன், செ. கதிர்காமநாதன், செம்பியன் செல்வன், நந்தி, செங்கை ஆழியான், துருவன், குந்தவை, முத்து சிவஞானம், கோகிலா, அங்கையன், இமையவன், சரநாதன், மு. பொன்னம்பலம், எம். வாமதேவன் முதலிய 'பல்கலைக்கழக' எழுத்தாளரும், பெனடிக்கர் பாலன், ஜோர்ஜ் சந்திரசேகரன், அப்துஸ் ஸமது, மருதூர்க் கொத்தன்,

சாரல்நாடன், குன்றவன் முதலியோரும் மலையகம் உட்படப் பல்வேறு பிரதேசங்களைச் சிறுகதைகளில் சித்தரித்துள்ளனர். பல சிறுகதைத் தொகுதிகளும் வெளிவந்துள்ளன. கதைக்கூனிகள் என்ற தொகுதி மலையகச் சிறுகதைகளுக்குப் பதமாக அமைந்துள்ளது. எனினும் அறுபதுகளில் முன்னுக்குவந்தசெ.யோகநாதன், செங்கை ஆழியான் முதலியோர் தற்சமயம் குறுநாவல்களிலேயே ஈடுபாடு கொண்டுள்ளனர். இதுவும் நாவலின் செல்வாக்கையே நிரூபிக்கிறது. சிலர் அண்மையில் நாடகத்துறைக்கு நழுவியுள்ளனர்.

கடந்த நாற்பது வருடத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சியை விவரிக்கும் அதேவேளையில் தமிழகத்துச் சிறுகதையாசிரியரில் சிறந்தவர்க்குச் சமானமாக எழுதியுள்ள எமது சிறுகதையாசிரியரின் பட்டியல் ஒன்றைக் கூறமுடியும். (திரு. கனக-செந்திநாதன் தமக்கேயுரிய முறையில் இத்தகைய பட்டியல்களை அவ்வப்போது தயாரித்திருக்கிறார். "தரமான சிறுகதைகளாக நூறு கதைகளை யாவது ஈழகேசரிக் கதைகளை இப்போதும் வெளியிடலாம்" என்று கூறி விட்டு உதாரணக் கதைகள் சிலவற்றையும் தந்திருக்கிறார்). ஆயினும் இறுதி ஆய்வில் எந்தப் பட்டியலும் கூறுபவரின் விருப்பச் சார்வைத் தெரிவிப்பதாகவே இருக்கும். அதே சமயத்தில் தேர்வுப் பட்டியல்கள் தயாரிப்பது ஆதரவு பாலிக்கும் மனப்பான்மையின் பிரதிபலிப்பே என்பதும் நினைவிலிருத்தக் கூடியதே. திறமையாளன் என்ற முறையில் அதனை விடுத்து இவ்வளர்ச்சிப் போக்கின் அடிப்படையைப் பற்றி இரண்டொன்று கூற விரும்புகிறேன். வைத்திவிங்கத்திலிருந்து கதிர்காமநாதன் வரை, கருத்துருக்கமும் கதையழகும் பொருந்திய பல சிறுகதைகள் ஈழத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன என்பது அடிக்கடி அடிபடும் செய்தியாகும். அதனை வாதிட்டு நிறுவ வேண்டுவதில்லை. ஆனால் கடந்த பத்தாண்டுக் காலத்திற்குள் ஈழத்தில் நாவலாசிரியர்கள் செல்லும்போக்குக்கு, சிறுகதையாசிரியர்கள் ஈடுகொடுக்கத் தவறியுள்ளனர் என்பது வற்புறுத்த வேண்டியதாகும். குறிப்பாக வட

பொருளில் ஒருவித மந்தநிலை காணப்படுகிறது. சமகால நிகழ்ச்சிகள் சிறுகதைகளில் இடம்பெறாமையால் தேசிய இலக்கிய இயக்கத்தின் தருக்கரீதியான வளர்ச்சி அத்துறையில் இன்னும் வந்து பொருந்தவில்லை என்றே கூறவேண்டியிருக்கிறது. நாவல், கவிதைநாடகம், கவிதை ஆகிய பிரிவுகளில் காணப்படும் பொருளழுத்தமும் முனைப்பும் சிறுகதையில் பின் தங்கியமையால் அந்த அளவுக்குச் சிறுகதையின் ஒட்டுமொத்தமான வளர்ச்சியும் தடைப்பட்டுத்தேக்கமடைந்திருக்கிறது எனலாம். நாம் ஏலவே சுட்டிக் காட்டியிருப்பது போல, சிறுகதை தனிமனிதச் சார்புடைய இலக்கிய வடிவமாகையால், அதற்கு உள்ளார்ந்த சில கட்டுப்பாடுகள் உண்டு. எனினும் கட்டுப்பாடுகளுக்கும் தேவைகளுக்கும் உள்ள உறவை ஏற்றுக் கொண்டு புதுமை செய்வது தானே ஆற்றல் மிக்க இலக்கிய கர்த்தாவின் சிறப்பு.

ஒரு விஷயத்தை மாத்திரம் இறுதியாகக் கூறி கட்டுரையை முடிக்க விரும்புகிறேன். "தாங்கள் எழுத்தாளர்களாக வந்த காலத்தை வைத்துக் கொண்டே இலக்கிய வளர்ச்சிக் கணக்குப் போடும்" சிலர், தமக்கு முந்திய தலைமுறையினரின் கலை இலக்கியப் பணியைச் சாதாரணமாக மதிப்பதும், எள்ளி நகையாடுவதும் வழக்கமாகிவிட்டது என்று சமீபத்தில் திரு. கனக செந்திநாதன் கவலையோடு எழுதியிருக்கிறார். 'சிலர்' என்று மறைபுதிரான முறையில் எழுதியிருக்க வேண்டியதில்லை. அது போகட்டும், ஒவ்வொரு காலப்பகுதியினரும் தலைமுறையினரும் தத்தம் நிலைப்பாடு, கண்ணோட்டம், விளக்கம் என்பனவற்றின் அடிப்படையிலேயே சென்ற காலத்தைக் கிரகித்துக் கொள்ள முடியும். முக்காலங்களுக்கும் உள்ள இயக்க வியல் தொடர்பு அத்தகையதே.

"ஈழகேசரிக் காலம் என்னும் பெயர் காலம்" என்று அப்பத்திரிகையின் நிறுவகரின் வாழ்க்கை வரலாற்றில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார் திரு. கனக-செந்திநாதன். "தாங்கள் எழுத்தாளர்களாக வந்த

காலத்தை வைத்துக் கொண்டு “இலக்கிய மதிப்பீடு செய்யும் மனக்கோட்டத்துக்கு இவ்வருண்ணையை விட வேறு சிறந்த உதாரணம் வேண்டுமோ? பொற்காலம்காணும் மனோபாவமே அடிப்படையில் பழமை போற்றும் பண்பாகும். தம்முடன் அல்லது தமக்கு முன்னதாகவே சிறப்பு அனைத்தும் முடிந்துவிட்டது என்ற எண்ணம் முற்போக்கின் மறுதலையாகும். ஆனால் திரு. செந்திநாதன் கருதும் ‘பழைய’ எழுத்தாளர்கள் எல்லோரும் அக்கருத்துடையவர் அல்லர். உதாரணமாக சி. வைத்திலிங்கம் அண்மையில் வெளிவந்த கொட்டும் பனி என்ற சிறுகதைத் தொகுதியை விமர்சிக்கும் பொழுது வளர்ச்சியைக் கண்டு காட்டியிருக்கிறார். இதனால் தான் வைத்திலிங்கம் செந்திநாதனிலும் திறமைமிக்க எழுத்தாளராய் விளங்குகிறார்.

எழுத்தாளன் வளர்ச்சியிலும் எதிர்காலத்திலும் நம்பிக்கையுடையவனாயிருத்தல் வேண்டும். அப்போது தான் உலகத்தோடு தானும் உயர வழி காணலாம். எமது சிறுகதை வரலாறு இன்னும் முடிந்து விடவில்லை. இன்னும் சொல்லப்போனால் மகத்தான எதிர்காலம் இனி வர இருக்கிறது என்று கருதலாம். ஆனால் அதற்குக் கால உணர்வும் வரலாற்று ஞானமும் இன்றியமையாதது. இலக்கிய ரசனைப் பாய்வையில் கூறுவதானால், எலியட் சொன்னது போல, “மனசில் பசையுடனும், பார்வையில் ‘பூ விழாமலும்’ இருக்கிறவருக்குத் தான்” தர நிர்ணயஞ் செய்யும் தகுதி உண்டு. ★

தமிழுலகிற்கு இனிய எளிய உரைநடையைத் தந்தது யாழ்ப்பாணமே. ஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் நடைதான் நமக்குச் சிறந்த பயணத்தரும் தமிழ்நடையாகும். அவர் உரிய இடத்தில் வடமொழிகளை வழங்கியிருக்கிறார். பண்டிதர், பாமரர் அனைவரும் நன்றாக விளங்கிக் கொள்ளும்படி அவரே முதன் முதல் உரைநடை எழுதிக் காட்டினார். நாவலர் பிரபந்தத் திரட்டுத்தான் நமது மறுமலர்ச்சிக் காலத்தின் முதற் புத்தகம்.

சுத்தானந்த பாரதியார்

கலாசாரப் பேரவையின் பணியே வாழ்க!

ஈழத்து இலக்கியமே உலக நோக்கில்
எழுச்சிமிகு இலக்கியமாய் ஆதல் வேண்டும்.
தோள்கொட்டிச் சிங்களவர் தமிழர் கூடிச்
சாகித்திய சாதனைகள் புரிதல் கண்டே
பாரெட்டுத் திக்கிலுமெம் படைப்பைத் தேடி
வாசித்து நயக்கின்றோர் வழமை தோன்றும்
போதுக்கு வித்திட்ட அரசே வாழ்க!
பொதுமை நெறி இலக்கியங்கள் பொலிந்து வாழ்க!!

இல்லாதோர் ஈழத்தே இல்லை என்னும்
எழில்தூழும் இன்பநிலை இணக்க வேண்டும்.
இயல்பான மூலவளம் ஒன்று கூட்டி
எண்ணில் பல தொழிற்றுறைகள் இயற்ற வேண்டும்.
உள்ளோரின் குவிந்த தனி உடைமை எல்லாம்
உழைப்போரின் கைகளினை ஊக்க வேண்டும்.
தன்னிறைவு பெற்றிலங்குந் தனிமுத் தாகத்
தலைநிமிர்ந்து தன்காலில் ஈழம் நிற்கும்.

இத்தகையோர் இலட்சியத்தை நோக்கி ஊக்கும்
இலக்கியங்கள் தாய்நாட்டில் எழுதல் வேண்டும்,
ஈழம் எங்கள் தாய்நாடென் றுணர்தல் வேண்டும்.
இதற்கான கலாசாரம் உதிக்க வேண்டி
யாழ்ப்பாண மண்ணில் இன்று விதையை ஊன்றும்
கலாசாரப் பேரவையின் பணியே வாழ்க!
கலை வாழ்க! உழைப்பாளி கரங்கள் வெல்க!!
கலாசாரம், இலக்கியங்கள் பொலிந்து வாழ்க!

ஒரு கால் நூற்றாண்டுக் கவிதை வரலாற்றில் தென்னகமும் ஈழமும்

பாரதிக்குப் பின்னர், தென்னகத்துத் தமிழ்க் கவிதை மூன்று கிளை வழிகளில் சென்றது.

பாரதிதாசன் வழியாக, சுரதா, முடியரசன், வாணிதாசன், கண்ணதாசன், சாலை இளந்திரையன் முதலியோர் எழுதிய கவிதைகளின் பாதை ஒன்று. அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகப் புலவர்களும், பிற பல்கலைக்கழகங்களின் எம். ஏ. க்களும், எம். லிட்டர்களும், டாக்டர்களும் (மு. வரதராசன் உட்பட!) எழுதும் இலக்கண வழி அதிகம் இல்லாத—ஆனால் உயிர்ப்போ, உணர்ச்சி நுண்மையோ சற்றேனும் இல்லாத செய்யுள்களாக இன்று இவ்வகைக் கவிதைகள் தயாரிக்கப்படுகின்றன. தி. மு. க. வின் நிழலிற் கிடக்கும் இச்சககைச் செய்யுள்களின் மிகச் சீரழிந்த தீயை, கலைஞர் கருணாநிதி எழுதும் கவி உரங்கத் தலைமை உரைகளிலும், ராஜாஜி இரண்டொரு சந்தர்ப்பங்களிலே கவிதை என நினைத்துக் கொண்டு (முதல்வருக்கு உறமொழியாக) எழுதிய துணுக்குகளிலும் நாம் காணலாம்.

இச்சககைச் செய்யுள்களின் பொருளாக வருவன, கங்கை கொண்ட பிரதாபங்களும், கடாரம் எறிந்த வீர வரலாறுகளுமாம். இல்லையேல் அத்தான், முத்தம், கங்கைக் கரைத் தோட்டம், வாழைத் தண்டு முதலியனவாம். சென்ற காலத்தின் பழுதிவாச் சிறப்பை எண்ணி, அந்த வாழ்வு தான், எந்த நாள் வரும் என்று வாயுறும் போக்கே சககைச் செய்யுள்களின் போக்கு.

இரண்டாவதாக உள்ளது ஒலிமாயப் பாதை. தமிழழகன் போன்ற ஒரு சிலர் யாந்திரிகமான சந்த நிறைவோடு காலம், ஞாலம், கோலம், ஓலம் என்று கண்களை மூடிக்கொண்டு எதுகைகளையும் மோனைகளையும்வாரிக் கொட்டிய பிறகு அவற்றுக்கு, மர்மமான வேதாந்த சித்தாந்த பரமார்த்திக, தத்துவார்த்தங்களைக் கற்பித்துக் கொண்டு திருப்தியடைவதற்கு ஏதுவானவை இந்த ஒலிமாயப் பாட்டுகள். எளிமையும், சூளிமையும் கோரி நிற்கும் மக்கள் யுகத்தில் இவ்வகைப் பாட்டுகளுக்கு இப்போதெல்லாம் மவுசுகுறைந்து வருகிறது.

தென்னகத்துக் கவிதைகளின் மூன்றாவது பாதை புதுக்கவிதைப் பாதை. ந. பிச்சமூர்த்தி தொடக்கிவிட, சி. சு. செல்லப்பா, தருமு சிவராமு (இவர் ஓர் இலங்கையராயினும் இக்கட்டுரையின் தேவைகளைப்பொறுத்தவரை நாம் இவரைத்தென்னகத்தாருடன் சேர்த்து வைத்துக்கொள்ளலாம்) சி.மணி, வேணுகோபாலன், வைத்தீஸ்வரன் என்று நீண்டுசெல்லும் வரிசையிலுள்ள பலப் பலர் புதுக் கவிதைகள் என்ற இத் துணுக்குகளை எழுதினார்கள்; எழுதுகிறார்கள். தமிழோசையுணர்வுத் தட்டுப்பாட்டினால், மட்டமான ஒலிக்குழாம்பல்களாகவும் காதுராவிக்களாகவும் உள்ள இவை, புதிர்களாகவும், நொடிகளாகவும், தந்திரக்கணக்குகள் போலவும் உள்ளவை; யார் யாரோ, எப்போதோ, எங்கெங்கோ அனுபவித்த மனமுறிவுகளையும், மனக்கோளாறுகளையும் தோண்டி எடுத்து இறக்குமதி செய்து, எங்கள் இலக்கியச் சிறப்புக்கு இது ஒன்றே தக்க வழி என்று மயங்குவன.

இதில் ஒரு வேடிக்கை உண்டு. பாரதிநாசன் வழியாக இறங்கி நீண்டு சென்ற சக்கைச் செய்யுட்பாதையும், பிச்சமூர்த்தி வழியாக இறங்கி அலைந்து திரிந்த புதுக் கவிதைப் பாதையும், இறுதியில் ஒரே இடத்திலே வந்து சந்திக்கின்றன. கருணாநிதியின் 'கவிதைகளுக்கும்' புதுக்கவிதைகளிற் சிலவற்றுக்கும் அதிக வேறுபாடு இல்லை. ஒன்று அடித்தொண்டையால், மூக்கொலிவிரவிவர ஒரு வகைஇழுப்போடு உச்சாடனம் செய்யவேண்டியது. மற்றையது... எப்படி உச்சாடனம் செய்யப்படுவதோ நாம் அறியோம். ஒரு வேளை வாசிப்பதற்கென்று ஏற்படாதவையோ, அவை? (இல்லை இருக்காது; சும்மா வேடிக்கைக்காகச் சொன்னேன்).

ஆக, தென்னகத்து நிலைமையைப் பின்வருமாறு சுருக்கிக் கூறலாம். சக்கைச் செய்யுள், ஒலிமாயச் சுழிப்பு, ஒலியோடிசற்புதிர்கள் என்று மூன்று வகையாகப் பிரிந்து மூன்று பாதைகளில் அங்குள்ள கவிதை, சென்ற கால் நூற்றாண்டுக்காலப்

பகுதியில் அலைந்து திரிந்தது. இன்றுள்ள நிலையில், ஒலிமாயச்சுழிப்புக்கு மவுசுகுறைந்து விட, சக்கைச் செய்யுள்களும், ஒலியொடிசற்புதிர்களும் ஒரே இடத்தில் வந்து சந்தித்துள்ளன.

மேலே நாம் கண்ட பொதுப் பெரும் போக்குகளோடு அள்ளப் பட்டுப் போகிறவர்களை விட உதிரியாகவும் வேறு சிலர் உள்ளனர். கலைவாணன், பெ. தூரன், ச. து. சு. யோகியார், ரகுநாதன் போன்றோரின் பெயர்கள் நமக்கு இந்த இடத்தில் ஞாபகம் வரும். இவர்களுள் ரகுநாதன் நமது சிறப்பான கவனத்தைக் கோரி நிற்பவர். ஆரம்ப காலத்திலே சண்டப் பிரசண்டனாகி, 'இலக்கிய சனாதனிகளுக்கு வேட்டு வைக்கிறேன் பார்!' என்று கிளம்பிய ரகுநாதன், 'களத்தில் இறங்கிய பிற்பாடு சாதித்தவை எவை?' என்று கேட்கும் போது சற்று ஏமாற்றமாகத் தான் உள்ளது. வலுவான சொல்லாட்சி உள்ள அவர், பழைய இலக்கியகாரர்களைக் கண்டித்துக் கொண்டு மல்லாடிக் கிண்டலும், கேலியும் கண்டனமும் செய்தாராயினும், ஆக்கபூர்வமான சொந்தப் பங்களிப்பு 'ரொம்ப கம்மி!' கருத்துகளைச் சொல்லிற் சிறை செய்யும் வல்லமை இவருக்குக் கைவந்ததே என்றாலும், அக்கருத்துகளை இயக்கிச் செல்லும் முறையிலோ அவற்றுக்கு உடல் தரும் வகையிலோ கலை நயம் வற்றி வரண்டு போயுள்ளதை நாம் காண்கிறோம். அன்றியும் இப்போதெல்லாம் அவர் கவிதைகளை அதிகம் எழுதுவதும் இல்லை. ரகுநாதனின் கவிதைத் திறமை முழு மலர்ச்சி பெறாமற் போனது நமக்கெல்லாம் பெரிய நட்டமே யாகும். இதில் ஐயமில்லை.

II

சென்ற கால் நூற்றாண்டாக, தென்னகத்துக் கவிதையின் கதியை மிகவும் சுருக்கமாக இதுவரை நாம் கண்டோம். இனி, இலங்கைக்கு வரலாம்.

பண்டை மரபுப் புலவராகிய சோம கந்தரப் புலவர் ஏராளமான பாடல்களை இடையறாது எழுதினார். இவற்றுள் ஒரு பகுதி கவிதைப் பெறுமதி உடையதாக இருந்தது. ஆனால், உரைநடை இலக்கியம் புறம்பாகவும், செய்யுள் இலக்கியம் புறம்பாகவும் சிறந்து பல்கும் இந்த நூற்றாண்டின் நவீன நோக்குப்படி பார்த்தால், சோமசுந்தரப் புலவரின் பாட்டுகளைத் தரம்பிரித்துப் பாடுபடுத்துவது சிரமமான காரியமாயிருக்கும்.

அந்தப் பழம் புலவரை விட்டு இப்புறமாக வந்தால், மறுமலர்ச்சிக் காலம் என்ற கால கட்டத்துக்கு நாம் வருகிறோம். இக்கால கட்டத்தின் சிறந்த பேறு 'மஹாகவி'. இவரது கவிதைகளுடன் இதே காலத்துப் பிற கவிதைகளுக்குள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை அடையாளம் காண்பது மூலம், இக்காலத்துக் கவிதைப் பண்பை விளங்கிக் கொள்வது சுலபம்.

'மஹாகவி'யின் பாட்டுகள் எப்படிப்பட்டவை? அவை அமைதியானவை; ஆர்ப்பாட்டம் இல்லாதவை; சாதுவானவை.

இந்த அமைதியும் சாந்தமும் எப்படி ஏற்பட்டன? கவிஞரின் வாழ்க்கை நோக்கே இதற்கு அடிப்படை. முரண்பாடுகளையும், இடர்ப்பாடுகளையும் கண்டாலும், காணாத மாதிரி விடுத்து— 'இது தான் உலக இயல்பு— ஏதோ ஏலுமானவரை சமாளிக்க முயல்வோம்'—என்ற பார்வை தான் இவரது பாட்டுகள் பலவற்றில் ஊடோடி நிற்பது. 'எத்தனை கோடி இன்பம் வைத்தாய், இறைவா, இறைவா, இறைவா!' என்று கும்மாளி போடும் ஆர்வவேகம் 'மஹாகவி'யிடம் இல்லை என்றாலும், கிடைத்த வரையில் உலகியல் இன்பங்களைத் துய்த்து, நுகர்ந்து, ஈடுபட்டு, உறவாடி வாழ வேண்டும் என்ற வாழ்க்கைப் பற்று அவரிடம் இருந்தது. உலகத்தை உள்ளது உள்ளபடியே ஏற்றுக்கொண்டு, அந்த உலகத்தில் இயலுமானவரை சுலபமான

ஒரு பாதையிலே நடந்து செல்கையில், கைக்கெட்டும் சுகானுபவங்களை நுகர்ந்து ஈடுபடும் ஒரு வாழ்க்கைத் தத்துவம் இவரது கவிதைகளின் பின்புலமாக உள்ளது.

ஊர்ப்புறத்து மக்களின் எளிமையான வாழ்க்கையை இலட்சியப்படுத்திக் காணும் ஒரு தன்மையும் 'மஹாகவி'யின் கவிதைகளில் உண்டு. அவரது வாழ்க்கை நோக்கு இவ்வாறு இருந்தமையால், அவரது கவிதைகளும் சாதுவானவையாக இருந்தன. ஒரு சராசரி வாசகன் பாடப்புத்தகங்களிலும், கதைப் புத்தகங்களிலும், கட்டுரைப் புத்தகங்களிலும் சந்திக்கக் கூடிய சொற்களும், வாக்கிய அமைப்புகளுமே அவரது கவிதைகளிற்காணப்படும். ஆனால், சொற்சேர்க்கையின் வரிசை மாற்றங்களினாலும், அவற்றையாப்பில் அமைக்கும் சமயத்தில் எழும் வியப்பம்சத்தினாலும், அச்சொற்களிடையே மெல்ல இழையோடிச் செல்லும் ஒரு வகை இலேசான நகைச்சுவையாலும் அவர் ஒரு தனி வகையான கவிதை மரபை உருவாக்கினார். மிக அண்மைக் காலம் வரை அதனைப் பேணிக் காத்தும் வந்தார்.

மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகளின் இந்தப் பின்னணியில், பிற மறுமலர்ச்சிக் கவிஞர்களையும் நாம் பொருத்திப் பார்க்கலாம். அனேகமாக இதே வாழ்க்கை நோக்கோடு எழுதியவர்களே நாவற்குழியூர் நடராசனும், நாவலியூர் நடராசனும். நாவற்குழியூரார் ஓசை வளப்பகட்டில் மோகம் கொண்டிருந்தார். நவாலியூரார் பிற மொழி இலக்கியச் சார்பின் மணமும், செயற்கை நலமும் உடையவராய் இருந்தார். அ. ந. சுந்தராமியிடமே இவர்களினின்றும் பெரிதும் வேறுபட்டார். அவர் சார்ந்திருந்த பொதுவுடைமை-முற்போக்குக் கருத்துகள் இந்த வித்தியாசத்துக்குக் காரணமாகும்.

மறுமலர்ச்சிக் காலத்தைத் தொடர்ந்து ஒரு துடிப்பான கவிஞர் கூட்டம் களத்தில் நுழைந்தது. ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து ஐம்பத்து நாலு - ஐம்பத்தைந்தளவில் இக் கூட்டத்தின் செயலாக்கம் முனைப்பாகத் தலை தூக்கத் தொடங்கிற்று. இயக்க விசையைப் பொறுத்தவரை மறுமலர்ச்சிக்காரர்களை மிஞ்சி மேலோங்கி நின்ற இந்த இளைஞர்கள், மொழி வழி இன விடுதலைக்காகக் குரல் கொடுத்த சமஷ்டியாளரின் தரப்பிலே தான் அதிகமாக நின்றனர். நீலாவணன், வி. கி. இராசதுரை, காசி. ஆனந்தன், சில்லையூர் செல்வராசன் முதலானோரும் — ஏன், நானும் கூட — தமிழியக்க எழுத்துப்பணியின் முன்னணியில் நின்றோம். தமிழியக்கச் சுழலின் வசப்பட்டு "மஹாகவி" கூடச் சூடான சில பாட்டுகளை எழுதினார். அக்காலத்திலே ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை சக்திவாய்ந்த ஓர் ஆயுதமாக மாறுவதற்கேற்ற வகையில், கூர்மை பெற்றது என்று கூறுவது பிழை ஆகாது.

இயக்க விசை மிக்க இக்கவிஞர் குழாத்திலேயிருந்த பிரதானமான படைப்பாளிகள், மன முதிர்ச்சியும் விசாலமும் பெற்று, சிறிது சிறிதாக முற்போக்கணியின் பக்கமாக நகர்ந்தனர். அறுபதாம் ஆண்டளவில் முற்போக்குக் கவிதைகள் தரவுயர்ச்சி பெற்று ஈழமெங்கும் நடமாடத் தொடங்கின. கவியரங்குகள் பெருவழக்காயின. பேச்சோசைக் கவிதைகள் பிறப்பெடுக்கத் தொடங்கின. மக்கள் முன்னிலையில் நேரடிச் சுவைப்பைவேண்டி நின்ற கவியரங்குக் கவிதைகளும் மற்றக் கவிதைகளும் கூட, மனப்படக்காட்சியை எழுப்பும் சிறப்பியல்பைப்பெற்றன. பேச்சோசை கவிதைகள் வளர்ச்சியினால், கவிதை நாடகங்கள் உருவாயின. இவை எல்லாவற்றுக்கும் அடி நிலை ஆதாரமாக இருந்தது, மக்களுக்கும் கவிதைக்கும் இடையில் உண்டான புதியதொரு தொடர்பாகும்; மக்களை முதன்மைப்படுத்தி, பொதுமையறத்துக்கு ஆதரவு தந்த அரசியல்—சமுதாயக்

கொள்கைகள் இலக்கிய உலகிலும் ஆட்சி செலுத்தத் தொடங்கின எனல் பிழையாகாது.

"மண்ணின் புழுதியிற் பாதம் படிய வழி நடந்தே நிச வாழ்க்கையிலே... நெஞ்சை உயர்த்தி நிமிர்த்திட, வாழ்க்கையின் நீசத் தனத்தைப் பயமுறுத்த, பஞ்சமுறத் துயர் விஞ்சிடும் சோதரர் பாடுகள் சாடும் ஓர் பாதை செய்ய, சீறும் புவித்துயர் மாறு மட்டும், விசும் பேறும் முயற்சியை ஒத்தி வைக்க, ஆறுதல் இன்றி எம் எண்ணமும், ஆர்வமும் ஆவியும் இன்று துடிக்குதடா"

என்று இவர்கள் குரல் கொடுத்தார்கள். அதுமட்டுமா?

"வடவைக் கனல் எரி போலே உடைமைச் சதி களைவோம் வறுமைச் சிறுமைகள் யாவும் மடியப் படை விடுவோம். கொடுமைப் பொருள் முதலாளர் குகையைப் பொடி புரிலோம். குடிலிற் பலர் நிதம் வாடும் குறையைக் கழுவிடுவேம்"

என்று முழக்கம் செய்தார்கள். வெறும் முழக்கமாக நிலலாமல், நுண்ணிய உணர்வு விளக்கமாகவும் மிளிரும் கலைநயம் மிக்க கவிதைகளை இவர்கள் இயற்றினார்கள். இன்னும் இயற்றிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

இருப்பினும், இந்த வளர்ச்சிகளுக்கிடையில் ஒரு விசித்திர நிலைமை உருவாகியது. ஈழத்துக் கவிதைக் கலைக்கு நல்லாதரவு தந்துவந்த இலங்கைத் தினசரிப் பத்திரிகைகளும் அவற்றின் வார மலர்களும், திறமான கவிதைகளை இப்போது புறக்கணித்தன. இங்கு கவிதை வளர்ந்த அளவுக்குப் பத்திரிகைக்காரர்கள் வளரவில்லை. இதுதான் உண்மை. ஆகவே, கவியரங்குகளையும், மாத-காலாண்டுச் சஞ்சிகைகளையும், புத்தக வெளியீடுகளையும், நாடக மேடைகளையும் நம்பியே இப்போது இங்கு கவிதைக்கலை வாழ்கிறது.

IV

இங்ஙனம் ஓடிச் செல்லும் ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைப் பரப்பில், அறுபத்தேழாம் — அறுபத்தெட்டாம் ஆண்டளவில், மற்றுமொரு புதிய அலை தோன்றுகிறது. இங்கு நடுநாயகமாக எம். ஏ. நுஃமான் தோற்றமளிக்கிறார். சண்முகம் சிவலிங்கமும், மௌனகுருவும், சுபத்திரன், இ. சிவானந்தன், மு. பொன்னம்பலம் போன்றவர்களும் பக்கபலமாகச் சூழ்ந்து நிற்கிறார்கள். கவிதைக்கலை தொடர்ந்து நீள்கிறது.

V

இவ்வளவில் ஈழத்துத்தமிழ்க் கவிதை பற்றிய சுருக்கக் குறிப்புகளையும் முடித்துக் கொள்ளலாம். தென்னகக் கவிதைகள் பற்றி முதலிலே நாங்கள் பார்த்தோம். இனி இரண்டு நாட்டுக் கவிதைகளையும் அருகருகே வைத்துக் காண்பதில் ஒரு சிரமமும் இல்லை.

இக்கட்டுரையில், தென்னகத்துக் கவிதைகளை வேண்டுமென்றே குறைத்து மதிப்பீட்டுள்ளதாகச் சில பேர் நினைக்கலாம்.

ஏனென்றால், இக்குறிப்புகளைத் துணையாகக் கொண்டு நோக்கும் எவருக்கும். தென்னகத்தில் எழுதப்படுவன பற்றி நல்ல அபிப்பிராயம் உண்டாகாது. அங்குள்ள கூடாத கவிதைகள் பற்றியும், இங்குள்ள நல்ல கவிதைகள் பற்றியுமே நான் எழுதியிருக்கிறேன் என்று சிலர் கருதலாம். அந்தக் கருத்திலும் ஓரளவுக்கு உண்மை இல்லாமல் இல்லை.

ஆனால், நானும் தான் என்ன செய்து விட முடியும்? அங்கும் சிறந்த கவிதைகள் தோன்றியிருக்கலாம். என்றாலும், கூடாத கவிதைகளுக்கே அங்கு அதிக பிரசாரம் உண்டு; அங்கு அவையே நன்கு பரவுகின்றன; பிரபலம் அடைகின்றன. இங்கும் கூடாத கவிதைகள் பல தோன்றுகின்றன. இல்லை என்று சொல்லவில்லை. ஆனால், நல்ல கவிதைகளைத் தேடியறியும் வாய்ப்பும் வசதியும் இங்கே நமக்கு அதிகம். ஆகையால், அந்த நல்ல கவிதைகளின்பால் நம் கவனத்தைப் பதித்தோம்.

கனி இருப்பக் காயை ஏன் கவரவேண்டும்? ★

எங்கள் நாடு

பொன்னிலங்கும் முத்திலங்கும்
புகழிலங்கு நாடு
பூவிலங்குங் கொம்பிலங்கும்
பொழிலிலங்கு நாடு;
மன்னிலங்கும் மணியிலங்கும்
வளமிலங்கு நாடு
வானவரும் விரும்பு மெங்கள்
மணியிலங்கை நாடு.

கலைவிளங்கு புலவர் பலர்
கவிபுகன்ற நாடு
கான்விளங்கு மாவினங்கள்
கலந்துறைய நாடு;
மலைவளங்கள் காட்டமல
ரயன் வகுத்த நாடு
வானவரும் விரும்புமெங்கள்
மணியிலங்கை நாடு.

— நவாலியூர் சோமசுந்தரப்புவர்

எம். எம். உவைஸ் எம். ஏ.

ஈழத்தின் முஸ்லிம் புலவர்கள்

ஈழ நன்னூட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் முஸ்லிம் மக்கள் வாழ்கின்றனர். பரந்து வசிக்கின்றனர். இவர்கள் அனைவரையும் இணைக்கும் தொடர்களில் ஒன்றாகத் தமிழ் விளங்குகிறது. இவர்களுள் மிகப் பெரும்பான்மையானோர் தமிழ் மொழியையே வீட்டு மொழியாக உபயோகிக்கின்றனர். முஸ்லிம் மக்களின் மூதாதையோர் ஈழத்தில் குடியேறிய நாட்டொட்டுத் தமிழ் மொழியையே வழங்கி வருகின்றனர். இஸ்லாமிய அடிப்படையில் எழுந்த தமிழ் நூல்களிலிருந்தே பெரும்பான்மையான முஸ்லிம் மக்கள் இஸ்லாம் மதத்தைப்பற்றி அறிகின்றனர். இஸ்லாம் மதத்தை அறிவதற்கு ஏதுவாக எழுந்த தமிழ் நூல்கள், தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் பயன்பட்டனவெனின் அது மிகையாகாது. ஈழத்தின் தமிழ் வளர்ச்சிக்குப் பணிபுரிந்த முஸ்லிம் பெரியார்கள் பல்வேறு முறைகளில் கடமையாற்றியுள்ளனர். பல்வகையிலும் தொண்டு புரிந்துள்ளனர். அவர்களிடையே புலவர்களும் இருந்தனர். புரவலர்களும் இருந்தனர். புலவர்கள் கவி பாடுவ

தற்குப் புரவலர்கள் துணைபுரிந்து வந்துள்ளனர்.

ஈழத்தில் வாழ்ந்த முஸ்லிம் புலவர்கள் பல்வேறு பிரபந்தங்கள் பாடியுள்ளனர். அவற்றைப் பாடுவதிலும் தலைசிறந்து விளங்கியுள்ளனர். அவர்களுள் யாழ்ப்பாணத்து சு. அசனூலெப்பையும் ஒருவராவர். இவர் கல்தான் முகியத்தீன் என்பவரின் புதல்வர். தமிழ், ஆங்கிலம், அரபு மொழிகளில் பாண்டித்தியம் பெற்றவராவர். இவர் பல பாடல்கள் பாடியுள்ளார். அவையனைத்தும் புகழ்ப்பாவணி என்ற நூலில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ் மொழிக்கே சொந்தமான திருப்புகழ், அந்தாதி போன்ற பிரபந்தங்களும் முஸ்லிம்களுக்கே உரிய அரபுப் பிரபந்தமான முனாஜாத்தும்புகழ்ப்பாவணியில் இடம்பெற்றுள்ளன. அசனூலெப்பையவர்களின் திருப்புகழில் முகம்மது நபிகள் நாயகம் அவர்களைப் புகழ்ந்து பாடப்பட்டுள்ளது. இத்திருப்புகழ் நவரத்தினத் திருப்புகழ் என அழைக்கப்படுகிறது. ஏனைய திருப்புகழ் நூல்களில் உள்ளவை போன்று நவரத்தினத் திருப்புக

ழிலும் ஆசிரியர் தமது சந்தப்பாவன்மை, சொல்லாட்சி, பொருட்செறிவு முதலிய வற்றை அமைத்துப் பாடியுள்ளார். நவரத்தினத் திருப்புகழில் திரு மக்கமா நகரும் திரு மதினமா நகரும் திருத்தலங்களாக இடம் பெற்றுள்ளன. முகமது நபிகள் நாயகம் அவர்கள் திரு மக்காவில் பிறந்து திரு மதினாவுக்குச் சென்று உலகெலாம் இஸ்லாத்தைப் பரப்பி உலகின் பல்வேறு பகுதிகளையும் ஒரு குடைக்கீழ் ஆட்சி புரிந்தார்கள் என்பதைப் பின்வருமாறு பாடுகிறார் ஆசிரியர்.

பதிகள் பலவுளு முயர்வுரு நின்ற

மக்கநக

ரிலகிலள முதிமெதினா வந்து புக்குலகு
பலதிசையு மொரு குடையினும்

புரக்கு மர-சிறகூலே.

வேரோர் இடத்தில் அசனலெப்பைநபிகள் பெருமானார் முகம்மது அவர்களின் அருளை விரும்பிப் பாடுகிறார். கேட்டடையே அளிக்கும் தன்மையதான தீமைகள் அனைத்தையும் அழிக்கவும், மகிழ்ச்சியையே தரவல்ல நன்மைகளைக் கிட்டச் செய்யவும் எல்லாம்வல்ல ஒருவனான அல்லாகுத்த, ஆலாவின் அன்பு பொருந்தச் செய்யவும் அருளும்படி இறைதூதரிடம் ஆசிரியர் பின்வருமாறு வேண்டுகிறார்.

ஏத நீர்கி தம்பலபொன்றவு

மோகை கூருமி தம் பல துன்றவு

மேக நா தனி னன்ப பொருந்தவு—

மருடாடர்.

(ஏதம் - கேடு; அகிதம் - தீமை; பொன்றுதல்—அழித்தல்; ஒகை - மகிழ்ச்சி; இதம்—நன்மை; துன்றுதல்—கட்டுதல்)

அசனலெப்பை பாடிய கவிதைகளுள் முகியத்தின் ஆண்டவன் பேரில் பாடிய ஆசிரிய விருத்தமும் பதாயிகுப் பெரியார் மீது பாடியுள்ள பதாயிருப்பதிற்றுத் திருக்கந்தாதியும், நாகூராண்டகை பேரில் பாடியுள்ள முனாஜாத்தும் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கவையாகும்.

வேர்விலை தென்மேற்கு இலங்கையில் உள்ள ஒரு பட்டினம் என்பதை யாவரும் அறிவர். சிங்கள மக்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் இப்பகுதியில் சிறந்த முஸ்லிம் கவிஞர்கள் தோன்றி உள்ளனர். அவர்களுள் வேர்விலை அகமது லெப்பை மரைக்கார் வாத்தியாயர் என்பவரும் ஒருவர். இவர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வாழ்ந்தவராவார். ஆசுகவி பாடும் வல்லமை இவரிடமிருந்தது. வேர்விலையில் நடைபெறும் சமய விழாக்கள் அனைத்திலும் இவரின் கீதங்கள் முழங்கின. பல விழாக்களில் இவர் நேரடியாகப் பங்குபற்றி கூடியிருந்து மக்கள் பருகும் பொருட்டுத் தமது கவித்தேனை வாரி இறைப்பார். இவருடைய பாடல்கள் நபிமார்கள் என்று வழங்கப்படும் மார்க்க ஞானிகளைப் பற்றியும் கன்னெஞ்சும் உருகும்படியாக அமைந்திருந்தன. கருத்துமிக்க, பக்திச் சுவை ததும்பும் இவரது பாடல்கள் இசையுடன் பாடற்குரியனவாய் இருக்கின்றன.

நபிகள் பெருமானாரின் போதனைகளை ஒன்று திரட்டியவர்களுள் இமாம் புகாறியும் ஒரு வராவார். அப்போதனைகள் “ஹதீஸ்” என்று வழங்கப்படுகின்றன. இவர் புகாரா நகரைச் சேர்ந்தவர். இவர் ஒன்று சேர்த்த ஹதீதுகள் ‘ஸஹீஹ்’-உண்மையானவை எனப்படுகின்றன. இக்கருத்துக்களை வாத்தியாயர் பின்வருமாறு பாடுகிறார்.

நபிக்குக் கனவில் விசிறிகள் வீசிச்

சுகமீந்த நாதா

நலன்பல கொண்டிலங்கும் புகாறி

கோர்த்த வேதா

ஆறிலட்சம் ஹதீதாராய்ந் துணர்ந்த

வாழ்வே

ஷஹீஹாகும் சொல்லினைதென்று

பிரித்த பூவே.

இலங்கையில் தோன்றிய தலை சிறந்த முஸ்லிம் ஞானிகளுள் செய்கு முஸ்தபா ஒலியுல்லா என்பவரும் ஒருவராவார். இவர் குழந்தை மரைக்கார் ஆலிம் சாகிப் என்றும் வழங்கப்படுகிறார். இப்பெரியாரைப்

பற்றியும் அகமது லெல்பை வாத்தியாயர் அவர்கள் பாடிய சில செய்யுட்கள் கிடைத்துள்ளன.

பாவா ஆதம் பெரும் சீரராம்
பாத்தும்மா பெரும் பாலராம்
மேவும் காமி லென்றேற் பவர்
வேந்தராம் செய்கு முஸ்தபா
வேருவிலையில் பிறந்தநீர்
மேவு வோர் குருவானவீர்
சீருலா வொலியானவா
ஜெம் மலாகும் செய்கு முஸ்தபா.

இவ்வாறு பாடியுள்ள இப்பாடல்களில் அரபுச் சொற்கள் தமிழ்ச் சொற்களுடன் இணைத்தும் பாடப்பட்டுள்ளமை ஈண்டு நோக்கற்பாலது. இஸ்லாமிய அடிப்படையிலே எழுந்த நூல்களில் காணக்கூடிய சிறப்பியல்புகளில் அரபுச் சொற்களின் ஆட்சியும் ஒன்றாகும். இப்புலவர் இயற்றிய பாடல்கள் மிகப்பல. அவை அழிந்து போய்க்கொண்டிருக்கின்றன. சிலவற்றை அரபு எழுத்தில் எழுதிச் சிலர் பாதுகாத்து வருகின்றனர். ஏனையவற்றை மனனம் செய்துள்ள முதிய முஸ்லிம் பெரியர்களின் வாயிலாக அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

செய்கு முஸ்தபா ஒலியுல்லா அவர்கள் வேர்விலைப் பட்டினத்தைச் சேர்ந்தவர். சிங்கள மொழியைப் பேசும் மக்கள் பெரும் பான்மையினராக உள்ள தென்னிலங்கையில் வாழும் முஸ்லிம் மக்கள் தமிழ் மொழியில் பாண்டித்தியம் பெற்று விளங்கினார்கள் என்பதற்குச் செய்கு முஸ்தபா ஒலியுல்லா அவர்களின் தமிழ்ப் புலமை சான்று பகருகின்றது. செய்கு முஸ்தபா ஒலியுல்லா பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவராவர். இவர் இயற்றிய பல நூல்கள் வசன நூல்களாகவும் பாக்களாகவும் அமைந்துள்ளன.

மெய்ஞ்ஞானத்துதி என்பது செய்கு முஸ்தபா ஒலியுல்லா அவர்கள் பாடிய நூல்களுள் ஒன்றாகும். இந்நூலில் நாற்பத்து மூன்று திருப்பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இந்நூலில் ஆசிரியர் தமது குருவைப் புகழ்ந்து பாடுகிறார். மெய்ஞ்ஞானத்துதி

என்றதிருப்பாடல் ஞானந்தரத்தினம் என்ற நூலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. மெய்ஞ்ஞானத்துதியின் காப்புச் செய்யுள் வருமாறு:

ஒருவ னுருவிலவன் உயிர் பலவும்
வெளியாகக்
கருவுங் குருவுமவன் காணவருங்
காட்சி யவன்
மருவு முள்ளோடவனை மனதுகந்த
செய்தவர் மேல்
ஒருமை யுடன் புகழ்பாட உண்மை
நபி காப்பாமே

இப்பாடலில் உள்ளது போல் மெய்ஞ்ஞானத்துதியில் உள்ள ஏனைய பாக்களிலும் உயரிய ஆத்ம ஞானத்தோடு தொடர்புள்ள பல கருத்துக்கள் அடங்கி உள்ளன.

செய்கு முஸ்தபா ஒலியுல்லா அவர்களால் இயற்றப்பட்ட வேறொரு நூல் மீஸான் மாலை என்பதாகும். இந்நூல் இஸ்லாத்தின் நுண்ணிய கருத்துக்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. அரபு எழுத்தில் அச்சிடப்பட்ட தமிழ் நூல்களில் இதுவும் ஒன்றாகும். இந்நூலில் வெண்பாக்களும் தொங்கல் என்று வழங்கும் அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியப் பாக்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. செய்கு முஸ்தபா ஒலியுல்லாவின் புதல்வர் இதற்கு ஒரு உரை எழுதியிருப்பினும் சாதாரண ஒருவருக்கு விளங்காத நிலையில் ஆழ்ந்த கருத்துக்களை உடையனவாய் இந்நூல் உள்ளது. உரையும் அரபு எழுத்துக்களிலே எழுதப்பட்டுள்ளது. மீஸான் மாலையில் உள்ள காப்புச் செய்யுள் ஒரு வெண்பாவாக அமைந்துள்ளது. அது வருமாறு:

முவுலகும் போற்று முகம்மது றகூல்
பொருட்டால்
ஏவலுறு மாதி இஸ்லாம் வழியைக்—
காவலிட
வாதணுகா மீஸான் மாலையைக்
கூறவே
காதிருவே நீ யிதற்குக் காப்பு.

செய்கு முஸ்தபா ஒலியுல்லா அவர்களைப்பற்றிப் பாடப்பட்ட கும்மிப் பாடல் ஒன்றும் உள்ளது. செய்கு முஸ்தபா ஒலி

யுல்லா அவர்களின் காரண அலங்காரக் கும்மி என்பது அந்நூலாகும். இப் பாடல் காலியைச் சேர்ந்த தம்பிசாகிப்புப் புலவரின் புதல்வன் முகம்மது காஸிம் புலவரால் பாடப்பட்டது. செய்கு முஸ்தபா ஒலியுல்லா அவர்கள் சாதனையில் செய்து காட்டிய பல அரிய பெரிய நிகழ்ச்சிகள் இக்கும்மிப் பாடலிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

ஒரு நாள் செய்கு முஸ்தபா ஒலியுல்லாவும் அவர்கள் தம் புதல்வரும் ஓரிடத்திலிருந்து இன்றோர் இடத்திற்குப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். காட்டு வழியாகப் போகையில் அவர்களைக் கள்வர் வழிமறித்தனர். அவர்களிடமுள்ள பொருள்களைக் கொடுக்காவிட்டால் கொல்வதாக அச்சுறுத்தினர். அவ்விருவரும் தங்களிடம் உள்ள பொருள்கள் அனைத்தையும் கொண்டு செல்லும்படி கள்வரிடம் கொடுத்தனர். அவ்வாறு கொடுத்துவிட்டு தொழுகையை நிறைவேற்றுவதில் ஈடுபட்டார்கள். தொழுகையை முடித்துக் கொண்டு பார் க்கையில் கொள்ளை அடித்தவர்கள் இன்னும் அங்கே நிற்பதைக் கண்டார்கள். இதனைக் கண்டதும் ஒலியுல்லா அவர்கள்,

என்னப்பா இன்னும் போகவில்லை
நீங்கள்
என்ன விதத்தாலே நிற்குகிறீர்
காணவில்லை என்ற எண்ணத்தினாலே
கவலையினாலே சலிக்கிறீரோ
உள்ளதைத் தந்தோம் எங்களிடத்தில்
உடுமானம் தவிரவே ரென்றுமில்லை
கள்வரே உங்கள் மனம் போல் உங்கள்
காரியத்தை நன்றாய்ச் செய்து

கொள்வீர்.

என்று கூறினார்கள். இதனைக் கேட்டவுடன் கள்வர்கள் 'பல்லாண்டுகளாக நாங்கள் இங்கேயே இருக்கிறோம். எங்கள் கையிலிருந்து தப்பி ஒருவராவது போனதில்லை. ஆனால் இன்றோ எல்லாம் வியப்பாய் இருக்கிறது' என்றனர். அக்கள்வர் தங்கள் கண்களின் ஒளி மங்கிவிட்டதாகவும் கூறினர். கள்வர்களின் இச்சிக்கலான நிலைமையைக் கண்டு உள்ளமிரங்கிக் கள்வருக்குப் புத்திமதி கூறினார்கள் செய்கு முஸ்தபா ஒலியுல்லா அவர்கள்.

கொள்ளைத் தொழிலை

மறந்து விடுமிந்த

கொலை களவைத் தொலைத்துவிடும்

எல்லாம் படைத்தாளுமேக

பெரியோனை

எண்ணி மனதில் தொழுதுகொள்ளும்.
கள்வர்கள் தப்பிப் பிழைத்தது போது
மென்று அன்று முதல் களவில் ஈடுபட
வில்லை.

வேர்விலைக்கு அருகாமையில் மக்கள்
என்றோர் பட்டினம் உண்டு. அங்கேயுள்ள
கிராமங்கள் பல இன்றும் ஊர்மனைபோன்ற
செந்தமிழ்ப் பெயர்களால் வழங்கப்பட்டு
வருகின்றன. இச்சிறு நகரத்தில் அப்துல்
ஹமீது மரைக்கார் என்ற ஒரு புலவர்
இருந்தார். இவர் செய்கு அஷ்றப் ஒலியுல்
லாவைப் புகழ்ந்து பாக்கள் பாடியுள்ளார்.
ஈழத்தில் குடியேறிய முஸ்லிம் மக்களின்
முதற் பிரிவைச் சேர்ந்தவரின் வழித்
தோன்றல்களுள் செய்கு அஷ்றப் ஒலியுல்
லாவும் ஒருவராவார். அவரின் பூதவுடல்
கெச்சிமலைப் பள்ளியிலே நல்லடக்கம் செய்கு
யப்பட்டுள்ளது. அப்துல் ஹமீது மரைக்
கார் பாடியுள்ள பாடல்கள் தோத்திரப்
பஞ்சம் என்ற பெயரில் வெளியிடப்பட்டு
ள்ளது. தோத்திரப் பஞ்சத்தில் பல பிர
பந்தங்களுள்ளன.

ஒரு முனாஜாத்துப் பாடல் தோத்திரப்
பஞ்சத்தின் முதலிடத்தைப் பெற்றுள்ளது.
ஒருவரைப் புகழ்ந்து குறை இரங்கிப் பாடு
வதை முனாஜாத்து என்று அரபு மொழியில்
வழங்குவர். இம்முனாஜாத்துப் பாடல்
செய்கு அஷ்றப் ஒலியுல்லா அவர்கள்
பேரில் பாடப்பட்டது. காப்புச் செய்யு
ளாக அமைந்துள்ள வெண்பாய் பாடலிலே
இவ்வாறு புலவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

நீர் பூத்த வாரிதிக்கும் நீணிலத்தி

லாரிலங்கைச்

சீர்பூத்த கெச்சிமலை தீபகற்பத்—

தேர் பூத்த

சத்தார்சை கஷ்றபுபாற் சார்பு

முனாஜாத்துரைக்கக்

கத்தா லாங்காருணியே காப்பு

ஒரு முறை ஒல்லாந்தர் மூன்று பக்கங்களாலும் கடலால் சூழப்பட்டுள்ள கெச்சி மலைக்குச் செல்லக்கூடிய நிலப்பரப்பில் உள்ள பாதையை உடைத்தனராம். அவ்வாறு ஒல்லாந்தர் உடைக்கும் பொழுது அவர்களை அவ்வாறு செய்யவிடாமல் தடுத்தது மட்டுமின்றி ஒல்லாந்தர்களும் கடலில் விழக் காரணராயிருந்தார்களாம். இந்நிகழ்ச்சியையேதோத்திரப் புஞ்ச ஆசிரியர் அப்துல் ஹமீது மரைக்கார் அவர்கள் பின்வருமாறு பாடுகிறார்.

புப்ரங் கடல்கு முங்கள் முறை
மலைப்பாதை தன்னைத்
தப்புற மறுத்து டைக்குந் தற்கண்
ஒல்லாந்தர் தம்மைக்
குப்புறக் கடலில் வீழ்ந்து
குருதி கொப்பளிக்க மாய்த்தே
அப்புறமகற்றுஞ் சைகு
அஷுறபு ஒலியுல்லாவே.

இவ்வாசிரியர் பாடிய இன்னொரு பாடல் கெச்சிமலைத் தேவாரம் என வழங்கப்படுகிறது. இப்பாடலில் வேர்விலையில் உள்ள கெச்சி மலையைத் திருத்தலமாகக் கொண்டு பாடப்பட்டுள்ளது. இப்பாடல்களும் அப்துல் ஹமீது மரைக்காரின் தோத்திரப் புஞ்சத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இவையே யன்றி அப்துல் ஹமீது புலவர் இயற்றிய பல நூல்கள் இன்னும் ஏட்டுப் பிரதிகளாகவே இருக்கின்றன. இவர் பல சரமகவிகளும் பாடியுள்ளார். இவரால் இயற்றப்பட்ட பாலகர் தாலாட்டு இப்பகுதி மக்களால் பெரிதும் போற்றப்படுவதெனினும் இன்னும் ஏட்டுவடிவிலே இருக்கின்றது.

இனி, முஸ்லிம் மக்கள் பெரும்பான்மையினராகக் கூடி வாழும் தமிழ் பேசும் பிரதேசமான கிழக்கு மாகாணத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். இப்பிரதேசத்தில் வாழும் முஸ்லிம் மக்களுள் பெரும்பாலானோர் விவசாயிகளாகவே வாழ்கின்றனர். இதன் பயனாக அவர்களிடையே வழங்கும் நாட்டுப் பாடல்கள் மிகப்பல. அம்மட்

டன்று. அவர்களிடையே பல அறிஞர்களும் வாழ்ந்துள்ளனர்.

மட்டக்களப்புக்கு அண்மையில் மருதமுனை என்னும் ஊர் உண்டு. அங்கு 19-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் மீராலெவ்வை ஆலிம் என்பவர் வாழ்ந்துவந்தார். இவர் செய்து இப்ரூகீம் லெவ்வை ஆலிம் அவர்களின் புதல்வராவார். கிராமிய மக்கள் இவரை சின்ன ஆலிம் அப்பா என்றழைப்பர். இவர் இயற்கைப் புலமை நிரம்பியவர். இவரால் இயற்றப்பட்ட பாக்களோ மிகப்பல. அவை கவனிப்பாரற்று அழிந்தொழிந்தன. இவர் இயற்றிய நூல்களுள் ஞானரை வென்றான் என்பது மாத்திரமே இப்போது எமக்குக் கிடைத்துள்ளது. ஒரு சமயம் இவர் ஈடுபட்டிருந்த வேளாண்மை உரிய காலத்தில் மழையின்மையால் வாடி வதங்கியது. இதனைச் சகிக்கமாட்டாதவராய் அல்லாவை நினைத்து வயலுள் நின்றபடியே தோத்திரப் பாக்களைப் பாடினாராம்; காவியம் பாடி முடியுமுன் பெருமழை பெய்ததாம். இதனை மக்கள் மழைக் காவியம் என்ற பெயரால் அழைத்தனர். இவர் தமது பிற்கால வாழ்க்கையைத் திருகோணமலைக்கு அருகாமையில் உள்ள கவாட்டிக்குடா என்னும் இடத்திற்கழித்து அங்கேயே இவ்வுலகை நீத்தார். அவருடைய கல்லறை புகையிரத நிலையத்திற்குப் பக்கத்தில் இருக்கின்றது. இவருடைய கல்லறை எல்லா மதத்தினராலும் கௌரவிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஞானரை வென்றான் என்ற நூலில் இஸ்லாம் மதத்தைப் பேணுது உலகை ஏமாற்றிக் கொண்டு திரியும் சில போலி ஞானிகளை இன்னார் என அறிவதற்குப் பயன்படும் பல போதனைகள் உள்ளன. மீராலெவ்வை ஆலிம் தமது நூலில் கேட்டுள்ள வினாக்களுக்கு விடை இறுக்கக் கூடியவர்கள் ஒருபோதும் நல்ல வழியிலிருந்து சறுகமாட்டார் என்று கூறலாம். வேறொரு வகையில் கூறுவதெனின் ஞானரை வென்றான் என்ற நூலில் எழுப்

பப்பட்டுள்ள வினாக்களுக்கு விடை காண முடியுமெனின் சுற்றறிந்த ஞானரையும் வென்றுவிடலாம், எடுத்துக்காட்டாக ஒரு செய்யுளை மாத்திரம் ஈண்டு குறிப்பிடலாம்.

அறிவிலாத மூடரே
அமட்டுகின்ற மாடரே
முறிவிலாத தொழுகையை
முயன்றிலாத கேடரே
மறுவிலாத வள்ளல்சொன்
மறுத்து வந்த வண்டரே
நெறியினோடு பிரிவை யிங்கு
நீயறிந்து விள்ளடா.
(அமட்டுதல்—அதட்டிப் பயமுறுத்தல்;
மாடா—மூடா; வண்டன்—தீயோன்;
விள்ளுதல்—சொல்லுதல்).

கிழக்கு மாகாணத்தில் வாழ்ந்த வேறொரு புலவர் மு. வெ. அப்துல் றகுமான் ஆலிம் என்பவராவர். இவர் அக்கரைப்பற்று அட்டானைச்சேனையைச் சேர்ந்தவர். இப்பொழுது அக்கரைப்பற்று என்று வழங்கும் பகுதி முன்னர் கூருங்கொடி என வழங்கப்பட்டது என்பர். இவரால் இயற்றப்பட்ட மணமங்கள மாலை இன்னும் அச்ச வாகனம் ஏறியது என்று கூறமுடியாது. முகம்மது நபி அவர்களின் புதல்னி பாத்திமா நாயகியின் திருமணத்தை—புலவர் கூறுவதுபோல் மாமண மங்களத்தை—மணமங்களமாலை ஆசிரியர் பொருளாக வைத்துப் பாடியுள்ளார். மணமங்கள மாலையில் பலவிதமான செய்யுள் வகைகள் கையாளப்பட்டுள்ளன. பல்வேறு இராக தாளங்களிலும் பாடப்பட்டுள்ளன. பல பாடல்கள்

இடம்பெற்றுள்ள மணமங்கள மாலையை விரிவஞ்சி விடுத்தனர்.

புத்தளத்திற்கு அண்மையிலுள்ள கற்பிட்டியைச் சேர்ந்த காரைதீவில் இயற்கையாகக் கவிபாடும் ஆற்றல்மிக்க ஒருவர் இருந்தார். இவர் கண் தெரியாத குருடராவர். இவர் பாடிய பாடல்கள் மிகப் பல என்பம்.

புரவலர்களைப் பொறுத்தவரையில் புத்தளத்தில் வாழ்ந்த தம்பி மரைக்காரைக் குறிப்பிடலாம். இவர் புலவர்களுக்கு இல்லையெனது பரிசில்கள் வழங்கினார். கீழ்க் கரையைச் சேர்ந்த அப்துல் மஜீது என்பவர் ஆசாரக்கோவை என்றும் இஸ்லாமியத் தமிழ் நூலை இயற்றுவதற்குப் பெரிதும் உதவி புரிந்துள்ளார். இதன் பயனாக ஆசாரக்கோவையிலுள்ள ஒவ்வொரு செய்யுளினதும் இறுதியில் 'தம்பி மாமரைக்காய சகாயனே' என்ற சொற்றொடர் அமைந்துள்ளது.

எனவே ஈழத்து முஸ்லிம்கள் தமிழுக்காற்றிய தொண்டு குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். முஸ்லிம் மக்கள் தமிழுக்காற்றிய தொண்டைப் போற்றிப் புகழ்வதுடன் நாம் நின்றுவிடலாகாது. ஈழத்து முஸ்லிம் புலவர்கள் இயற்றிய அச்ச வாகனமேறிய நூல்களைப் பெருவழக்கில் கொண்டுவருதல் வேண்டும். அச்ச வாகனம் ஏறாத பல நூல்களை வெளியிட முயலவேண்டும். இதுவே தலைசிறந்த தொண்டாகும்.

கலாநிதி க. கைலாசபதி

ஈழத்தில் தமிழிலக்கியத் திறனாய்வு முயற்சிகள்

இலக்கியம் தோன்றியவுடனே இலக்கிய ஆய்வும் தோன்றிவிடுகிறது என்று சொல்லுவார்கள். இப்பொது நியதியை ஆதாரமாகக் கொண்டு பார்த்தால், ஈழத்தில் தமிழிலக்கியம் தோன்றிய காலமுதலாய் இலக்கிய ஆராய்ச்சியும் வெவ்வேறு வடிவங்களில் இருந்து வந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது பெறப்படும். ஆயினும் இதனை நாம் உய்த்தறி தருக்கத்தினால் மாத்திரம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதில்லை. பல நூற்றாண்டுகளாக இலக்கிய ஆய்வின் பிரதான வெளிப்பாடாக விளங்கிவந்த உரை முயற்சிகளை எடுத்துக்கொண்டாலே ஈழத்தவர் பலர் இத்துறையில் இடைவிடாது அக்கறை காட்டிவந்திருத்தல் புலனாகும். கணேசையர் நினைவு மலரில் (1960) திரு. மா. பீதாம்பரன் 'ஈழநாட்டு உரையாசிரியர்கள்' என்ற தலைப்பில் எழுதியிருக்கும் கட்டுரை இதுதொடர்பானவற்றைச் சுருக்கமாக ஒருவர் அறிந்து கொள்வதற்கு வாய்ப்பான தகவல் தேட்டமாக இருக்கிறது. ஆயினும் ஈழத்தவரின் உரை முயற்சிகளோ சாதனையோ அல்ல இவ்விடத்தில்

எமது கவனத்துக்குரியது. நவீன காலத்தில்—குறிப்பாக இருபதாம் நூற்றாண்டில்—இலக்கியத் திறனாய்வு எவ்வகையில் ஈழத் தமிழில் வளர்ந்துள்ளது என்பதை இயன்றளவு சுருக்கமாகச் சுட்டிக்காட்டுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். இதற்கு திறனாய்வாளரின் பட்டியலினும், அவர்களின் முயற்சிகள் பற்றிய பண்பு ஆய்வே கூடுதலான பயனுடையது என எண்ணுகிறேன். அதாவது ஈழத்திலே தமிழிலக்கியத் திறனாய்வு முயற்சிகளில் ஈடுபட்டோரது பெயர்களைக் குறிப்பிடுவதிலும் பார்க்க, முக்கியமான திறனாய்வு வகைகளையும் போக்குகளையும் விவரிப்பது பொருள் விளக்கத்துக்கு உதவும் எனலாம்.

ஓரளவிற்குக் கால அடைவை ஒட்டித் தோன்றி வளர்ந்துள்ள மூன்று முக்கிய போக்குகள் உள்ளன எனக் கூறலாம். பெரும்பாலானவர்கள் நாம் குறிப்பிடவிருக்கும் மூன்று பிரிவுகளுக்கும் அடங்கிவிடுவர் எனலாம். அநேகமாகவே

இவற்றில் ஏதோ ஒரு பிரிவைச் சார்ந்தவராகவே இருப்பார். ஆயினும், பலர் காலத்துக்குக் காலம் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பிரிவுகளைச் சார்ந்தவராயும் இருப்பர் என்பதும் மனங்கொள்ள வேண்டியதே.

முதலாவது பிரிவினர் வழிவழி வரும் இலக்கிய ஆய்வுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவர்கள். பழைய இலக்கிய ஆய்வு முறையின் தலையாய வெளிப்பாடு உரை விளக்கம் எனக் கொண்டால், இவர்கள் அம்முறையைச் சிற்சில மாற்றங்களுடன் மேற் கொள்பவர்கள் எனலாம். இவர்களை நவவிருத்தியுரைகாரர் (Neo-Commentators) என வழங்குதல் பொருத்தமாகும். வித்துவ சிரோமணி பொன்னம்பலிள்ளை காலம் முதற்கொண்டு ஈழத்தில் இலக்கிய நூல்களுக்கு உரை எழுதும் மரபு செழித்து வந்துள்ளது. அவருக்கு முற்பட்டவர்கள் இலக்கண, சாத்திர நூல்களுக்கே சிறப்பாக உரைகள் எழுதிப் புகழ் பெற்றனர். அண்மைக் காலத்தில் அருளம்பலவரை வரை இம்மரபு ஆற்றல் மிக்கதாய் இருந்திருக்கிறது. நவந்தகிருஷ்ண பாரதியார், ந. சுப்பையாபிள்ளை, சி. கணேசையர் முதலியோரெல்லாம் இம்மரபில் வந்தோரே யாவர். எனினும் நவவிருத்தியுரைகாரரை மாத்திரம் நான் இங்குக் கருதவில்லை. இலக்கண, இலக்கிய, சாத்திரக் கல்வியின் துணைகொண்டு, பழைய இலக்கியங்களுக்கு விளக்கம் எழுத முற்படுவோரும், அவற்றின் சிறப்பியல்புகளை எடுத்துரைப்போரும் இப்பிரிவிற்குள் அடங்குவர். பெரும்பாலும் பழைய இலக்கியங்களையே எடுத்துக்கொண்டு, அவை எவ்வாறு இலக்கிய நயம் உடையன என்றும், இக்காலத்துக்கும் ஏற்ற சிறப்பு அவற்றில் உண்டு என்றும், அவை வாழ்க்கைக்கு விளக்கஞ் செய்வனவாயிருக்கின்றன என்றும் ஒருவர் ஆய்ந்து கூறினால் அவரைத் திறனாய்வாளர் என்ற பொதுச் சொல்லால் அழைப்பதில் தவறில்லை. இத்தகைய இலக்கிய ஆய்வை 'பண்டித முறைத் திறனாய்வு' எனக் கூறிக்கொள்ளலாம். ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்க்கும்போது இப்பிரிவு தென்னகத்தில் பெருமளவு வளர்ந்திருப்பது கண்கூடு.

மறைமலையடிகளின் முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி யிலிருந்து (1903) மு. வரதராசனரின் திருவள்ளுவர் அல்லது வாழ்க்கை விளக்கம் (1948) வரை இத்தகைய 'புது விளக்க' நூல்கள் பல வெளிவந்துள்ளன. பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை, சுவாமி விபுலாநந்தர் முதலியோர் எழுதியுள்ள சில சுட்டுரைகளும் இப்பிரிவைச் சார்ந்தனவே. எனினும் இறுதியாகக் குறிப்பிட்ட இருவரும் வேறுபிரிவுகளுக்கிரிய பண்புகளையும் பெற்றுள்ளனர் என்பதைப் பின்னர் விளக்குவேன்.

இரண்டாவது பிரிவினர் முதற்பிரிவினரிலும் பார்க்க எண்ணிக்கையிலும் முக்கியத்துவத்திலும் திறந்தவர்கள். இவர்களை ரசிகமுறைத் திறனாய்வாளர் என அழைத்தல் பொருத்தமாகும். இந்தியாவில் இத்தகைய திறனாய்வில் ஈடுபட்டு வந்திருப்பவர்கள் டி. கே. சி. பரம்பரையினர் என வசதி குறித்து வழங்கப்படுவர். துரைத்தன உத்தியோகங்களிலிருந்து இளைப்பாறிய பின், பிற்கால வாழ்வில் இன்பமாகவும் பயனுள்ள முறையிலும் பொழுதைக் கழிப்பதற்காக டி. கே. சி. பரம்பரையினர் இலக்கியரசனையைக் கைக்கொண்டவர்கள். அதற்கு ஒரு பொருளாதார - சமூக அந்தஸ்து இருந்தது. டி. கே. சி. யிலிருந்து கு. கோதண்டபாணிப்பிள்ளை வரை ரசனை முறைத் திறனாய்வை நடைமுறைப்படுத்தியவர்களே.

ஈழத்திலே பல்வேறு சமூக, பொருளாதாரக் காரணங்களினால் இப்பிரிவினர் கல்வி நிலையங்களுடன் தொடர்புடையோராய் இருந்தனர். குறிப்பாகக் கோப்பாய், திருநெல்வேலி ஆசிரிய பயிற்சிக்கலாசாலைகளிலும், பல பள்ளிக்கூடங்களிலும் தமிழ் கற்பித்த ஆசிரியர்கள் மத்தியிலேயே ரசனை முறைத்திறனாய்வு செல்வாக்குடன் இருந்து வந்துள்ளது. சி. கணபதிப்பிள்ளை, பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை முதலியோர் ரசனை முறைத் திறனாய்வின் ஒரு கொள்கை மரபாகச் சிருஷ்டித்தனர். "இப்பாட்டிற்கு நயங்கூறுக" என்ற பரீட்சை வினாவின் நடைமுறைத் தேவைகையொட்டியே ஆசிரிய

பயிற்சிக்கலாசாலைகளிலும் பள்ளிக்கூடங்களிலும் இத்தகைய திறனாய்வு உருவாகிய தென்னிலும், சம்பந்தப்பட்டவர்களின் திறமை, ஈடுபாடு, இலட்சியம் ஆகியவற்றால் அது செழித்து வளர்ந்தது எனலாம். தி. சதாசிவஜயர், கே. எஸ். அருள்நந்தி, அ. வி. மயில்வாகனம் போன்ற கல்வித் திணைக்கள அதிகாரிகள் சிலரும் இத்தகைய ரசனைக்கு ஊக்கமளித்தனர். சோமசுந்தரப்புவர் பிரபல்யமடைவதற்கு இப்பிரிவைச் சேர்ந்தோரே முக்கிய காரணகர்த்தர்கள் எனலாம்.

இதே காலப்பகுதியிலேயே தென்னிந்தியாவில், டி. கே. சி. யும் அவரைச் சார்ந்தோரும் பல இடைக்காலக் கவிஞர்களையும், பாரதி, தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை முதலிய நவீனர்களையும் இலக்கிய உலகில் பிரசித்தப்படுத்தி வந்தனர். அதன் எதிரொலியும் இங்குக் கேட்டது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலேயே ஈழத்தவர் கம்பராமாயணம், சீவகசிந்தாமணி, தணிகைப்புராணம் முதலியவற்றுக்கு இலக்கிய நயமிக்க உரை சொல்வதில் பெயர் பெற்றிருந்தனர். அந்த மரபும் கைகொடுக்கவே, ரசனைமுறைத் திறனாய்வு தென்னகத்திற்குச் சமாளமாக ஈழத்திலும் ஓங்கி வளர்ந்தது. நூல்வடிவம் பெருத கட்டுரைகள் எத்தனையோ சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்தன. பண்டிதமணியின் இலக்கியவழி, பொ. கிருஷ்ணபிள்ளையின் இலக்கியச்சோலை, கனக செந்திநாதனின் சில நூல்கள் முதலியவற்றைத் தவிர ஏனையவை கட்டுரைகளாகவே கிடக்கின்றன.

பொதுவாகப் பார்க்குமிடத்து, சுவாமி விபுலாநந்தர் பண்டிதமுறைத் திறனாய்வுகளையே எழுதியுள்ளாரெனினும், ரசனை சார்ந்த திறனாய்வுக் கட்டுரைகளையும் எழுதியிருக்கிறார். 'சுவியும் சால்பும்' இதற்கு எடுத்துக்காட்டு. திரு கா. பொ. இரத்தினம் அவர்களும் அடிப்படையில் பண்டித முறையைச் சார்ந்தவராயினும் அவ்வப்போது ரசனைமுறைக் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். ஆரிய திராவிட பாஷா விருத்திச் சங்க வெள்ளி விழா மலரில் 'இலக்கிய இன்பம்' என்ற தலைப்பில் எழு

திய கட்டுரை இதற்குச் சான்று. இதே பட்டியலில் வித்துவான் க. வேந்தனாரையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். மேற்கூறிய வெள்ளி விழா மலரில் க. ச. அருள்நந்தி அவர்கள் எழுதிய 'இலக்கியச் சுவை' என்னும் கட்டுரை, ஈழத்திலே ரசனைமுறைத் திறனாய்வுக்கும் கல்வித் திணைக்கள அதிகாரிகளுக்கும் இருந்த குறிப்பிடத்தக்க பிணைப்பைத் தெளிப்பதாயுள்ளது. அருள்நந்தி போன்று ஆங்கிலப் புலமை வாய்ந்தோரும், சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களைப் போன்று புதுமைக்கு ஈடுகொடுத்த மரபு வழித் தமிழறிஞரும், வேறு பலதரப்பட்ட வாழ்க்கை நிலைகளிலிருந்தோரும் இப்பிரிவில் அடங்கிய போதும், மொத்தத்தில் இப்பிரிவினர் பழந்தமிழிலக்கியங்களையே—காவியங்களையே—விதந்து சுவைத்துப் பிறரையுஞ் சுவைக்கும்படி செய்தனர் எனலாம். உரைநடையில் எழுந்த நவீன இலக்கியங்களாம் நாவல், சிறுகதை, நாடகம் முதலியன இவர்களின் பார்வைக்குள் விழவில்லை.

இந்நிலையிலேயே மூன்றாவது பிரிவினர் இலக்கிய அரங்கில் பிரவேசித்தனர். முதற்பிரிவினர் பாண்டித்தியத்தாலும், மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியினாலும், இரண்டாம் பிரிவினர் ஆசிரியத் தொழிலோடு தொடர்புடையவையினாலும் ஒருவகையான ஒருமைப்பாடு உடையவராயிருந்தனர். மூன்றாம் பிரிவினரோ, ஆக்க இலக்கியத்துடன் நேரடியான தொடர்புடையவராய் இருந்தனர். ஆனால் குறிப்பிடத்தக்களவு சமூக ஒருமைப்பாடு இல்லாதவர்கள். இன்னொரு வகையில் சொல்லப்போனால் இவர்கள் ஓரளவுக்கு ஒருமைப்பாட்டை இழந்தவர்கள். இலக்கியத்தின் மூலம் ஒருமைப்பாட்டைத் தேடிக்கொண்டிருந்தவர்கள். அதுவே அவர்களின் பலமும் பலவீனமுமாக இருந்தது.

இந்தியாவில் கலைமுகள், கலாமோகினி, கிராம ஊழியன் முதலிய சஞ்சிகைகளுடனும், இலங்கையில் ஈழகேசரி, வீரகேசரி, மறுமலர்ச்சி முதலிய வெளியீடுகளுடனும் தொடர்புகொண்டிருந்த இவர்கள் 'எழுத்தாளர்' என்ற சொல்லாற்ற குறிக்கப்படும் பண்பு பெற்றிருந்தனர். இவர்கள் பெரும்

பாலும் சமகால இலக்கியங்களைப் படித்துச் சுவைத்து, அவைபற்றித் தர்க்கித்துச் சொல்லாடி இலக்கியத்தில் ஆத்மார்த்த அநுபவத்தையும் நிறைவையும் தேடியவர்கள். திறனாய்வு அவர்களது பிரதான அக்கறையாக இராவிடினும், தமது தொழிலின் நுட்பங்களைப் பற்றிய வாதப்பிரதிவாதங்களிலும் சர்ச்சைகளிலும் தயங்காது பங்கு பற்றினர்.

சோ. சிவபாதசந்தரம், சி. வைத்திலிங்கம், இலங்கையர்கோன் ஆகியோர் சிறுகதை முன்னோடிகளாக இருப்பது போலவே விமர்சனத்திலும் விடிவெள்ளிகளாய் இருக்கின்றனர். இந்தியாவிலும் இத்தகைய ஒரு நிலையைக் காணலாம். உதாரணமாகச் சிறந்த சிறுகதையாசிரியர்களாக இருந்த கு. ப. ராஜகோபாலன், பெ. கோ. சுந்தரராஜன் ஆகிய இருவரும், தமது காலத்து யுகக்கவிஞரான பாரதியைப் பாராட்டித் திறனாய்ந்து கண்ணீர் எண்கவி என்ற மகத்தான நூலை எழுதினர். முப்பத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன் (1937) எழுதிய அந்நூல் இன்றும் சிறப்புடையதாயிருக்கிறது.

ஈழத்திலே இப்பிரிவைச் சேர்ந்த அனைவரையும் குறிப்பிடுதல் சாத்தியமன்று. அவர்களின் முயற்சிகள் நூல்வடிவம் பெற்றதும் குறைவு. சி. வைத்திலிங்கம் ஈழகேசரியில் புனைகதை, நாடகம் என்பனவற்றை விமர்சனஞ் செய்தபோது பல சர்ச்சைகள் எழுந்தன. தென்னகத்தில் க. நா. சுப்பிரமணியன் கூறிப் பிரசித்தப்படுத்திய பல அபிப்பிராயங்களை வைத்திலிங்கம் அவருக்கும் முன்னதாகவே தெரிவித்திருப்பது இவ்விடத்திற் குறிப்பிடத்தக்கது. "கல்கி சிறுகதையாசிரியரல்லர்; அவர் உபகதை சொல்பவர்" என்று எழுதியவர் வைத்திலிங்கம். அதைப்போலவே தென்னிந்தியாவில் க. நா. சு. அடிக்கடி கூறிவந்திருப்பதைப்போல, ஆர். ஷண்முகசுந்தரத்தைச் சிறந்த நாவலாசிரியராக வைத்திலிங்கம் தொடக்கத்திலிருந்தே கணித்தார். திருசிதம்பர ரகுநாதன் எழுதிய புதுமைப் பித்தன் வரலாறு என்னும் நூலை நல்ல முறையில் மதிப்பிட்டிருந்தார் வைத்திலிங்கம்.

தனிப்பட்ட ஆக்கங்களைப்பற்றி மட்டுமல்லாது பொதுவாக இலக்கியத்தின் நோக்கம், இலக்கிய மொழி, இலக்கியத்தின் சமுதாயப்பணி ஆகியனபற்றியும் இக்காலத்தில் ஈழத்தவர் சிலர் ஆங்காங்கே எழுதலாயினர். பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை, இலங்கையர்கோன், அ. ந. கந்தசாமி, கே. கணேஷ் முதலியோர் இத்தொடர்பில் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர்கள். தி. ச. வரதராசனும் (வரதர்) அ. செ. முருகானந்தமும் ஆசிரியராக அமர்ந்து நடாத்திய மறுமலர்ச்சி சஞ்சிகையில், 'தமிழின் மறுமலர்ச்சி' என்ற தலைப்பிலே வெளிவந்த கட்டுரைத் தொடரில், இலங்கையர்கோன் எழுதிய கட்டுரை, அளவிற் சிறியதாயினும், 'தேசிய' இலக்கிய கோஷத்தை முந்துறக் குறிப்பதாயுள்ளது. அவரது சகபாடிகளிடத்துக் காணப்படாத பிரதேசாபிமானமும் தேசிய உணர்ச்சியும் இலங்கையர்கோனிடம் நியாயமான அளவு இருந்தது என்பதில் ஐயமில்லை. பிற்காலத்தில் (1957) அவர் எழுதிய 'யாழ்ப்பாணத்தில் நாடகக்கலை' என்ற கட்டுரையிலும் இவ்வுணர்வை இனங்கண்டு கொள்ளலாம். எனினும் 1956க்குப் பின் தேசிய இலக்கியம், ஈழத்து இலக்கியம் என்ற இலக்கியக் குரல் எழுந்ததையொட்டியே தத்துவார்த்த ரீதியான திறனாய்வு தோன்றத் தொடங்கியது எனலாம். முதன்முறையாகப் பிரக்ஞைபூர்வமான படைப்பும் திறனாய்வும் தோன்றக் கூடிய சூழ்நிலை காணப்பட்டது. இதில் அரசியல் காரணிகள் முக்கிய பங்கு வகித்தன.

இந்தியாவில் சாந்தி, சரஸ்வதி, நாமரை, எழுத்து முதலிய ஏடுகளிலும், ஈழத்தில், மரகதம், புதுமை இலக்கியம், தேனருவி, த்னகரன், கலைச்செல்வி முதலிய வெளியீடுகளிலும் வெவ்வேறு அளவில் புதிய திறனாய்வுகள் அசுரவேகத்தில் வெளிவந்தன. பிரேம்ஜி, க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி, இ. முருகையன், ஏ. ஜே. கனகரத்தினா, மு. சமீம், மு. தனையசிங்கம், காவலூர் ராசதுரை, கனக-செந்திநாதன் ஈழத்துச் சோமு முதலியோர் இக்காலப் பகுதியில் திறனாய்வு முயற்சிகளில் ஈடுபட்ட

டோராவர். தேசிய இலக்கியம் என்ற கோஷம் காலத்தின் குரலாக இருந்த போதும் அதனை ஏற்காதவரும் இருந்தனர்; எழுதினர்; சிற்பி-சரவணபவன், சோ. நடராசா, தேவன் ஆகியோர் இவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். மிகச் சமீபகாலத்தில், செம்பியன்-செல்வன், கே. எஸ். சிவகுமாரன், மு. பொன்னம்பலம், சண்முக-சிவலிங்கம், வி. கந்தவனம், எஸ். எம். ஜே. பைஸ்தீன் முதலியோர் நவீன-சமகால இலக்கியங்களைத் திறனாய்வதில் ஈடுபட்டுள்ளனர். மு. தனையசிங்கம் போர்ப்பறை என்னும் நூலையும் வெளியிட்டிருக்கிறார். க. கைலாசபதியின் தமிழ் நாவல் இலக்கியம், கா. சிவத்தம்பியின் தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் என்பன சில ஆண்டுகளுக்கு முன் தென்னகத்தில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. சி. தில்லைநாதன் எழுதிய வள்ளுவன் முதல் பாரதிதாசன் வரை என்னும் நூலையும் இங்குக் குறிப்பிடலாம்.

கடந்த சில ஆண்டுகளாக இலங்கை வாழ் முஸ்லிம் எழுத்தாளர் மத்தியிலும் இலக்கியத்திறனாய்வு முயற்சிகள் வேகம் பெற்று வந்துள்ளன. இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியச் சொற்பொழிவுகள் என்ற நூல் இதற்குத் தக்க சான்றாய் அமைந்துள்ளது.

கடந்த சில ஆண்டுகளாக இலக்கியத்திறனாய்வு முயற்சிகளில் முன்னிற்கும் முஸ்லிம்களில் ஜனாப். எஸ். எம். கமால்தீன், ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர் ஆகிய இருவரும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். ஜனாப். அப்துல்காதிர் கட்டுரைகளிலும் வாடுலிப் பேச்சு

களிலும் பல இஸ்லாமிய இலக்கியங்களை நுணுக்கமாகத் திறனாய்ந்துள்ளார். ஜனாப் கமால்தீன் இஸ்லாமிய இலக்கியங்களோடு பொதுவாகத் தமிழிலக்கியம் சம்பந்தமான பொருள்களையும் ஆராய்ந்து எழுதி வந்திருக்கிறார். இலக்கியத் திறனாய்வுக்குப் பின்னணியாக அமையக்கூடிய சமூக-அரசியல் வரலாற்றைப் பல கட்டுரைகளில் துலக்கியுள்ள ஏ. எம். ஏ. அஸீஸ் அவர்களும் இவ்விடத்திற்கு குறிப்பிடப்பட வேண்டியவரே. நாட்டுப்பாடல் ஆய்வும் சமீபத்தில் சிலரது கவனத்தைக் கவர்ந்துள்ளது. பன்னெடுங்காலமாக இத்துறையில் உழைத்து வந்த மு. ராமலிங்கம் அவர்கள் அண்மையில் திறனாய்வு ரீதியான சில கட்டுரைகளை வெளியிட்டு வருகிறார். இத்துறையில் பல இளைஞர்கள் ஆர்வம் காட்டத் தொடங்கியிருப்பது மகிழ்ச்சிதரும் செய்தியாகும். சி. மௌனகுரு, ம. சற்குணம் ஆகியோர் இத்துறையில் எழுதி வருகின்றனர்.

மொத்தத்தில், பல்வேறு காரணங்களினால் எமது நாட்டிலே திறனாய்வு நூல்கள் அதிகமாக வெளிவராவிட்டாலும், கட்டுரைகள் பல சஞ்சிகைகள் வாயிலாக வெளிவந்துள்ளன. ஈழத்தவரின் இலக்கியத் திறனாய்வு, கனமானது, காத்திரமானது, அழுத்தம்மிக்கது, சில வகைகளில் வழிகாட்டியாயுள்ளது எனத் தென்னகத்தில் எழுத்தாளர் பலர் இப்பொழுது எண்ணத் தொடங்கியுள்ளனர். இது எமது எழுத்தாளருக்கு மேலும் ஊக்கமளிக்கும் என நம்பலாம். ★

With the Compliments
of

LAMBRETТА (CEYLON) LIMITED

Makers of Scooters and Threewheelers

P. O. Box 3, Ja-ela.

Sole Distributors:

E. B. Creasy & Co., Ltd.

55-57, Queen Street,

Colombo 1.

சமய வீரரிலிருந்து... தேசியவீரர் வரை-;

நாவலரியக்கத்தின் படிமுறை வளர்ச்சி

எமது தாய்த் திருநாடாகிய இலங்கையில், சென்ற நூற்றாண்டில் ஆங்கிலேய அரசு ஆதிக்கம் செலுத்திக்கொண்டிருந்த வேளையில், ஆட்சியின் பக்கபலத்துடன் பாதிரிமார்கள் எம்நாட்டின் சுதேச கலாசாரத்தைச் சீர்குலைத்து, எம்மை நிரந்தர அடிமைகளாக்கும் முயற்சிகளில் மும்முரமாக ஈடுபட்டனர். எம் நாட்டு மக்களின் பண்பாடு, பாரம்பரியம், கலைகள் முதலியவை மதத்தைத் தழுவினவாக அமைந்திருப்பதால் பாதிரிமார்களின் மதமாற்ற முயற்சிகள் வெற்றிபெற்றிருந்தால் இவையாவும் இன்று நம் சொந்தமாக இருந்திருக்க முடியாது. எனவேதான் அக்காலகட்டத்தின் தேவை எம் சுதேச மதக் கோட்பாடுகளைப் பாதுகாக்க வேண்டியதாயிருந்தது. அக்காலகட்டப் புருஷர்களாகிய ஆறுமுகநாவலரும், அநகாரிக தர்மபாலரும் முறையே சைவத்தையும், பௌத்தத்தையும் பிறமத ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து பாதுகாக்கவேண்டிய பணியை—தேசியக் கடமையைச் சிறைவேற்றும்களாய் பொறுப்பை ஏற்கவேண்டியவர்களாயினர்.

அக்காலப் பாதிரிமார்களின் போலிப் பிரசாரத்தால் மனம் மயங்கிய தமிழ் மக்களின் நிலையைக் கண்டு மனம் நொந்த நாவலர், சுதேச மதமாகிய சைவத்தின் தொன்மையையும், பெருமையையும் மக்களிடம் பரப்புவதையே முதற் கடமையாக, முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டார்.

அக்காலகட்டத்தில் வாழக் கூடிய சுதேசப் பற்றுமிக்க ஒரு பெரியார், உண்மையாகவே தாய்நாட்டை விசுவாசிக் கும் ஒரு தலைவன் செய்ய வேண்டிய கடமையை, உறுதியாகவும், வெற்றிகரமாகவும் நாவலர் நிறைவேற்றியுள்ளார்.

சமூகம், மொழி, கலாசாரம் முதலிய துறைகளிலும் அவர் பணி விரவியிருந்த போதும் இவற்றிலும் பார்க்க சைவங்காத் தளித்தவராகவும், சமய சீர்திருத்தவாதி யாகவும் அவர் கருதப்படுவது, அக்காலகட்டத்தின் கடமையை நிறைவேற்றிய சமய நாயகராக விளங்கியதனாலேயே.

நாவலரின் மறைவையடுத்து, சைவ மக்கள் அவரை ஐந்தாம் சமய குரவராகப் போற்றத் துவங்கினர். அவரின் இறுதிக் காலத்திலேயே அவர்மீது அதீத பற்றுக்கொண்டவர்களும், அபிமான மாணவரிற் சிலரும் இப்படிப் போற்ற முற்பட்டனர். ஆனால் நாவலர் அதை விரும்பாதது மட்டுமல்ல, தமது மாணவர் ஒருவர் இப்படி எழுதியதை அறிந்தபோது அம் மாணவர்மீது கோபாவேசங் கொண்டு தாக்கியதுடன் அவ்வெழுத்தையும் கிழித்தெறிந்து அழித்தாரெனக் கூறப்படுகிறது. ஆனால் நாவலர் வாழ்நாளில் எதை விரும்பவில்லையோ அதே வார்த்தையைக் கொண்டே, அவர் மறைந்த பின், ஒருதலை முறைவரை சுமார் அரை நூற்றாண்டாக சைவர்கள் அவரைப் போற்றினர். அவர் மறைவை ஈடுசெய்யக் கூடியவராக எவருமில்லாததும், அவரின் மாணவர்களின் அசைக்க முடியாத குருபக்தியினாலும், உறுதியான நம்பிக்கையினாலும் அவர் புரிந்த பணிகளை மக்கள் ஒப்புமை சொல்வதற்கு, நான்கு குரவர்களின் தோற்றமே நாவலரேற்படுத்திய சமய மறுமலர்ச்சிப் பிரசாரக் காரணமாக சைவ மக்களிடம் பரிசீலனைப் பிரசித்தமாயிருந்ததாலும் அவர் மறைவையடுத்து ஐந்தாம் சமய ரென்ப் போற்றப்பட்டு வந்தார். மேலும், நாவலர் காலத்திலேயே பாதிரிமார்களின் முதமாற்ற முயற்சி வெளிப் பார்வைக்கு தோல்விகண்டுவிட்டபோதும், அதுபூரணமாக அழிந்துவிடாது, மறைமுகமாக ஓரளவு இயங்கிக்கொண்டிருந்தது. கிறிஸ்தவ பாடசாலைகளுக்குப் போட்டியாகப் பல புதிய சைவப் பாடசாலைகள் தொடர்ந்தும் பல ஊர்களில் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இப்பாடசாலைகள் சைவ போதனைக்காக நாவலரின் சைவ வினாவிடை முதலிய சமய நூல்களைப் பயிற்றுவித்தன. தவிர, இப்பாடசாலைகளில் ஆண்டுதோறும் நாவலர் மறைவுதிதியன்று ஐந்தாம் குரவராக அவருக்குக் குருபூசைகளும் நடாத்தப்பட்டன. நாவலரை உயர்ந்த நிலையில் வைத்துப் போற்றுவதாக விசுவாசமாக நம்பிக்கொண்டு இப்படிச் செய்

யப்பட்டபோதும், சாதிச் சைவர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் நாவலரைத் தீண்ட முடியாத துர்ப்பாக்கிய நிலைக்கு இது இட்டுச் சென்றது என்பது உண்மையே.

ஃ ஃ ஃ

1930-ம் ஆண்டுக்கு முன்பின்கு காமத்தில் தனிப்பட்டவர்கள் மத்தியிலும் நிறுவனங்களிலும் உயர் தமிழ்க் கல்விபற்றிய ஆர்வமும், ஊக்கமும் அதிகரித்தன. இதற்குக் காரணங்கள் பல. அவற்றை இங்கு எடுத்து விபரித்தல் இயலாது. சென்னையில் லெக்சிக்கன் பேரகராதி முயற்சிகள் நடைபெற்றதும், யாழ்ப்பாணத்தில் ஈழகேசரி நிறுவப்பட்டதும், இந்த ஆர்வத்துக்கு உந்து சக்திகளாய் அமைந்தன. 1922-ம் வருஷத்திலிருந்து யாழ்ப்பாணத்தில், ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம் வித்தியா பகுதியாரின் அங்கீகாரத்துடன் இயங்கிவந்தது. இத்தகைய குழந்தையில், மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வி புத்தூக்கம் பெற்றது. அக்காலத்தில் இலங்கை வித்தியாபகுதியார் ஆசிரியத் தொழிலில் ஈடுபட்டபாலபண்டித, பண்டித பரீட்சை சித்தி யெய்தியவர்களுக்குச் சில சலுகைகள் கொடுத்திருந்தனர். இவையசவற்றின்விளைவாகவும், பாலபண்டித பண்டித பரீட்சைகளுக்கான பாடத்திட்டங்களும் போதனைகளும் அறிஞரின் கவனத்தை ஈர்த்தன. இச்சங்கப் பரீட்சைகளுக்குத் தோற்றுபவர்களுக்குப் படிப்பிப்பதற்காக அரசினர் நன்கொடையுடனும் சுன்னாகத்தில் 'பிராசீன பாடசாலை' ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

பின்னாலில் 'பரமேசுவர பண்டித ஆசிரிய கலாசாலை' யும் திரு நெல்வேலியில் தொடங்கப் பெற்ற 'காவிய பாடசாலை' யும் இப்பரீட்சைகளுக்கே மாணவரைத் தோற்றுவித்தன. ஸ்ரீ சி. கணேசையர், பண்டித நவந்தக்கிருஷ்ண பாரதியார், ஸ்ரீ தி. சதாசிவஜயர், பண்டித சி. கணபதிப்பிள்ளை, வித்துவான் ந. சுப்பையப்பிள்ளை பண்டிதர் நாகலிங்கம், பண்டித சி. நட

ராசா முதலியோர் இம்முயற்சிகளில் முன்னின்று உழைத்தவர்கள்.

இத்தேர்வுகளுக்கான கல்வியில் நாவலர் பதிப்பித்த நன்னூல், தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், நிகண்டுகள் முதலியனவும், புராண இலக்கியங்களும் சிறப்பிடம் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. நல்ல பதிப்புக்களாக இருந்த நாவலர் நூல்கள் பயன்படுத்தப்பட்டமை இயல்பே.

இதனால், பண்டிதர்களிடம், நாவலர் சைவமும் தமிழும் வளர்த்தாரென்ற கருத்து தலையெடுத்தது. அவர்கள், நாவலரின் தமிழ்ப்பணியென்னும் போது பிரதானமாக அவரின் இலக்கண நூல்களையும், அவர் பதிப்பித்த புராணங்களையுமே கருதினர். அக்காலப் பண்டித பரீட்சைகளுக்குக் கூட, வியாசம், ரசனை முதலியவை எழுத வேண்டியிருந்ததால், நாவலரின் நடையை யொட்டி எழுதுவதின் மூலமே நல்ல சித்தியடையலாம் எனக் கருதினர்.

“நாவலர் பெருமான் எழுதிய பால பாடங்களும், பெரிய புராண வசனம் கந்தப்புராண வசனம், ஆதியனவும், பெரிய புராண சூசனமும், தமிழ்வசன நடைக்குச் சிறந்த இலக்கியங்களாகும்”

என, யாழ்ப்பாண திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தின் காரியதரிசியாக விருந்த பண்டிதர் அ.சரவணமுத்து தமது கட்டுரையொன்றில் கூறியிருப்பதை பண்டிதர்களின் கருத்துக்கு உதாரணமாகக்கொள்ளலாம். எனவே, சூழ்நிலையின் தேவையால், நாவலரை, சைவமும் தமிழும் வளர்த்தவராக ஒரு சிறிய வட்டத்தினர் மட்டுமாவது (பண்டிதர்கள்) இதய சுத்தியுடன் ஒப்புக் கொள்ளத்துவங்கினர்.

1940 — 50 காலகட்டத்திலேதான் நாவலரின் உரைநடையின் உயர்வை மேலும் ஒப்பு நோக்கிப் பார்த்தறியக்கூடிய வாய்ப்பு ஏற்பட்ட தெனலாம். அக்காலத்தில் தமிழாசிரிய பயிற்சிக்கலாசாலைகளின் ஆசிரிய மாணவர்களின் பரப்பித்திட

டங்களில் உரைநடை நூல்கள் வெவ்வேறு பாடங்கட்கென சேர்க்கப்பட்டிருந்தன. உரைநடையிலமைந்த இலக்கிய நூல்களும் பிரதான பங்குவகுத்தன. பாடவிதானத்துக்குள் மட்டும் அடங்கிநிற்காமல் திருநெல்வேலி சைவாசிரிய கலாசாலை மாணவர்கள் தமிழிலக்கியங்களை நன்கு சுவைத்து அறிவதற்கு நல்லதொரு வாய்ப்பும் அக்காலத்திலிருந்தது. நாவலர் வழிவந்த பண்டிதமணி சி கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் அங்கு பணியாற்றிக்கொண்டிருந்தார். அவர் பரீட்சைக்குரியனவற்றை மட்டுமன்றி பரந்துபட்ட தமிழிலக்கியப் பரப்பையும் ஆசிரிய மாணவர்கள் பயமின்றி எட்டிப்பார்க்கச் செய்தார். அவரின் முயற்சியால் பலர் இலக்கிய ஆர்வம் கொண்டவர்களாக மாறினர். வித்துவக்காய்ச்சல் கொண்டவர்களின் உரை நடைகளுடன் நாவலரின் உரைநடைகளை ஒப்பு நோக்கி மாணவர்களே உயர்வானது எது என்பதை உணர்ந்துகொள்ளுமாறு செய்தவர் பண்டிதமணி.

நாவலர் காலத்திலேயே தமிழ்நாட்டில் நாவலருக்கெதிராக மூண்ட பொருமைத்தீ இன்னும் முற்றுகொர்ந்து விடவில்லை. புறத்தே சாம்பல் போலத் தோற்றமளித்தாலும் உள்ளே அதன் உஷ்ணமிருந்தே வருகின்றது. அங்கு வித்துவக்காற்று வீசுகின்ற போதெல்லாம், நாவலருடைய திறமையை குறைக்க மறைக்க, அவர் ஏற்படுத்திய பாரம்பரியத்தை மட்டமட்டம். பொ. சி. கள், ரா. பி. சேதுபிள்ளைகள், சுத்தாநந்தர்கள், மு. வக்கள் முயற்சித்த போது அவற்றை நேருக்கு நேர் எதிர்த்து — சூழ்ச்சிகளை அம்பலப்படுத்தியதில் பண்டிதமணிக்குப் பெரும் பங்குண்டு. ஆசிரிய கலாசாலை மாணவர்களிடம் மட்டுமல்ல வெளியிலும் இம்முயற்சி நாவலர் பற்றிச் சிந்திக்க, ஆராய தூண்டுகொலாயிருந்தது எனலாம். இதனால் ஈழத்தில் நவீன இலக்கியத்துறையை இளம்பயிராக வளர்க்க முயற்சித்துக்கொண்டிருந்த எழுத்தாளர்களிடமும் புதிய எண்ணம் ஒன்று பிறந்தது. இதற்கு உதாரணமாக நாவலரின் நடையை மறுமலர்ச்சியாளர்

களும் பின்பற்றலாம் என்ற கருத்துப்பட ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கிய முன்னோடிகளில் ஒருவரான இலங்கையர்கோன் 1947ல் மறுமலர்ச்சி இதழொன்றில் எழுதியதைக் குறிப்பிடலாம்.

1950 — 60 காலகட்டத்திலேதான் நாவலர் இயக்கம் புதுத் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் கம்பீரமும் பெற்றுப் புதிய தொருபாதையில் காலெடுத்து வைத்தது. நாவலரின் பன்முகப்பட்ட பணிகளையும் மக்கள் எண்ணிப் பார்க்கக்கூடிய திருப்பு முனை ஏற்பட்டது. இந்த தசாப்தத்தின் நடுக் கூறில், நாட்டிலேற்பட்ட அரசியல் விழிப்புணர்ச்சி சமூக மாற்றங்கள் பல வற்றையும் — சில பிரச்சினைகளையும் ஏற்படுத்தியது. இலக்கியம் காலத்தின் குரலாகவும் தேசத்தின் பிரச்சனைகளுடன் ஐக்கியப்பட்டு தேசியப்பணிகளை நிறைவேற்றும் சாதனமாகவுமிருப்பதால், அக்காலகட்டத்தின் உடனடித் தேவையாகத் தேசிய இலக்கியம் சிருஷ்டிக்கப்படவேண்டும் என்ற குரல், சிந்தனைத் தெளிவும், தீர்க்கதரிசனமும் மிக்க எழுத்தாளர்களிடமிருந்து எழுந்தது. எமது மரபு வழிநின்று, எம்மண்ணின் வாசனையுடன், எம் தேசத்து மக்கள், அவர்களின் பிரச்சினைகள், ஆசாபாசங்கள், அபிலாஷைகள் முதலியவற்றை எமது இலக்கியம் பிரதிபலிக்க வேண்டுமென்ற கருத்தை முன்வைத்ததுடன் எம் தேசிய இலக்கியத்தின் பிதாவாக நாவலரை எமது எழுத்தாளர்கள் கைக்கொள்ளத்துவங்கினர்.

“அந்நிய ஆதிக்கம் ஏற்பட்டநாட்டுதொட்டு அதற்கு ஆதரவாக அதன் பாதாரவிந்தம் தழுவிநின்ற 'நம்மவரும்'. அதன் அரசியல் கலாசார ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துப் போர்க்கொடியுயர்த்திய நம்மவரும் ஏககாலத்தில் தொடர்ந்து வந்தேயிருக்கின்றனர். இந்த இரு முரண்பட்ட சக்திகளுக்கிடையில் நடந்த போராட்டத்தில், இயக்கத்தில் தேசிய உணர்வின் கொடுமுடியாகத் தோன்றியவர் நாவலர்.

சங்கம் வைத்து தமிழ் வளர்த்த, தமிழனின் தாய்ப்பூமி தந்த பண்டையப் பெரும் இலக்கிய ஏடுகளைப் புதுக்கியும் திருத்தியும் வெளியிட்டு தமிழ் இலக்கியத்தின் பொதுப் பரப்பைத் தனது அந்நிய ஆதிக்க எதிர்ப்புப் போரில் ஒரு ஆயுதமாக உபயோகித்த நாவலர், அதே வேளையில் ஈழத்து இலக்கியப் படைப்புகளை அவமதித்த, ஈழத்து தமிழறிஞர்களை அவமதித்த, யாழ்ப்பாணத் தமிழை அவமதித்த சென்னை மாகாணச் செருக்கர்களை எதிர்த்துக் கரும்போர் தொடுத்தார். ஈழத்திற்கென ஒரு இலக்கிய மரபும், தனித்துவம் பெற்ற ஈழத்துப் பாரம்பரியமும் இருக்கிறது என்பதை அறைந்து கூறி, ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் வெற்றிக்கொடியை உயரப்பிடித்தார்.

நாவலர் பரதேச மொழி, பண்பாட்டு ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துத் தமிழுக்காகவும் தமிழ்ப்பண்பாட்டிற்காகவும் நடத்திய போராட்டம், தமிழகத்தின் செருக்கையும் செல்வாக்கையும் எதிர்த்து யாழ்ப்பாணத் தமிழின் சிறப்புக்காகவும் நடத்திய போராட்டம் சரித்திரத்தின் தேவையாகவும், வரலாற்றின் இயக்க நியதியாகவும் இருந்த அதேவேளையில், தேசிய இலக்கியத்தின், ஈழத்துமரபின் அடிநாதமாகவும் அமைந்தது.”

இக்காரணங்களினாலேயே ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் தமது தேசிய இலக்கிய பிதாவாக நாவலர் பெருமானை ஏற்றுக்கொண்டனர்.

இக்காலகட்டத்தில் திருவாளர்கள் பீரேம்ஜி, க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி, அ. ந. கந்தசாமி, இளங்கீரன் முதலிய முற்போக்கணியைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள் நாவலர் தேசிய இலக்கியபிதா என்ற கருத்தை விளக்கி ஆணித்தரமான பலகட்டுரைகளை எழுதினர். இதே இலக்கிய அணியைச் சேர்ந்த கவிஞர்கள் தான் தோன்றிக்கவிராயர், முகுகையன் முதலி

யோர் கனியரங்குகளில் இக் கருத்துக்களை முழக்கமிட்டனர். சமயாசாரியாரின் குரு பூசையாக மட்டும் கொண்டாடப்பெற்று வந்த நாவலர் தினம், தேசிய இலக்கியப் பிதாவாக இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நாவலருக்கு விழா எடுத்த பின், அர்த்தமும் பொருத்தமும் நிறைந்த நாவலர் விழாக்களாக நாட்டின் பல இடங்களிலும் கொண்டாடப்படத் தொடங்கியது. முற்போக்கு எழுத்தாளர் வெளியிட்டுவந்த புதுமை இலக்கியம் என்ற சஞ்சிகையிலும் சில கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டன.

எனவே, ஆரம்பகட்டத்தில் சாதிச் சைவர்களால், சமயக்குரவராக மட்டும் பொத்திப் பூசை செய்யப்பட்டு, அடுத்த கட்டத்தில் சைவமும் தமிழும் வளர்த்தவராகப் பண்டித வட்டத்தால் போற்றப்பட்டு, மூன்றாவது கட்டத்தில் தமிழ் இலக்கிய ஆர்வமிக்க ஆசிரியர்களிடத்தில் தவழ்ந்து எழுந்து, நான்காவது கட்டத்தில் ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் பிதாமகராக மாறியபின்பே வெகுஜன மத்தியில் நாவலர் இயக்கம் ஈழத்தில் வேரூன்றத் துவங்கியது.

வரலாற்றில் நாவலர் வகுத்த சரியான பாத்திரத்தை தெள்ளத்தெளிவாக எழுத்தாளர்கள் எடுத்துக்காட்டியபின் அவரின் நினைவுக் கொண்டாட்டங்கள் சமயஞ் சார்ந்ததாகவன்றிப் பொது விழாக்களாக சென்ற தசாப்தத்தில் அமைந்திருந்தன. 1965ல் கொழும்பில் அரசாங்க ஊழியர்களால் கொண்டாடப்பட்ட நாவலர் விழா தமிழர்களல்லாதவரும் நாவலரைப்பற்றி கேள்விப்படக் கூடியதாகச் செய்ததுடன், முதற் தடவையாக சகல கட்சி, சகல இனத்தைச் சார்ந்த பெரியார்கள், தலைவர்கள், மகாதேசாதிபதி ஆகியோர் நாவலரைத் தேசியப் பெரியாராகப் போற்றி அஞ்சலி செய்த முதல் நிகழ்ச்சியாகவும் அமைந்தது.

1968ல் சென்னையில் நடைபெற்ற தமிழராய்ச்சி மாநாட்டின் போது தமிழுக்குத் தொடர்ந்த பெரியோர்களுக்குச் சிலை

நிறுவப்பட்ட போது, நாவலர் பெருமான் புறக்கணிக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சியே, ஈழத்தின் சகல தமிழ் மக்களையும் நாவலரியக் கத்துடன் சங்கமிக்கச் செய்தது என்பது ஏற்கப்படவேண்டிய உண்மையே. ஈழத்தில் உடனேயே நாவலருக்குச் சிலை நிறுவப்பட வேண்டுமென்ற உணர்ச்சி இங்கு பொங்கி எழுந்தபோது அந்த உணர்ச்சிக்குச் செயலுருவம் கொடுக்க அமைக்கப்பட்ட நாவலர் சபை, 1969 ஜூன் 29 அன்று நல்லூரில் நாவலரின் சிலையை நிறுவியது. சிலை நிறுவப்பட்டதையொட்டி நடைபெற்ற மாநாடு, பலனி முதலியவற்றுல் சாதாரண பாமர மக்கள் கூட நாவலர், நமது நாட்டுப் பெரியார்; ஏதோ பெரிய பணியாற்றி யிருக்கிறார் என்றளவில் மட்டுமாவது அவரைப்பற்றித் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது. சிலை நாட்டு விழாவைத் தொடர்ந்து ஆண்டுதோறும் நாவலர் தினத்தையொட்டி நாவலர் வாரத்தை சபை ஏற்பாடு செய்து அக்காலங்களில் நாவலர் நூற் கண் காட்சி, நாவலர் விழாக்கள், சிறப்பு மலர்கள், வானொலிப் பேச்சுகள், மாணவர் கட்டுரைப் போட்டிகள் நடாத்திவந்ததால், நாவலர் பற்றிய உணர்வு மேலும் மேலும் மக்களிடம் வளர்ந்து கொண்டிருந்தது.

தமது ஈடினையற்ற தலைவனாக தமது கலாசாரத்தை, மொழியைப் பாதுகாத்தளித்த தங்களின் தலைவராக நாவலரை இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் ஏற்றனர்.

நாவலர் அன்று ஆற்றிய பணிகள் சுதேச கலாசாரப் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளாக இருப்பதால், மக்கள் அரசாங்கம் நாவலரைத் தேசியப் பெரியாராக அங்கீகரித்து தபால் தலை வெளியிட்டு அவரைக் கௌரவித்தது.

“நாவலரவர்கள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுப் பிரமுகர்களில் ஆற்றல் வாய்ந்தவருள் ஒருவராவர், அவர் தேச சேவைக்குத் தம்மை அர்ப்பணித்த தலை சிறந்த தலைவரும், புகழ் பெற்ற பேச்சாளியும், சிறந்த எழுத்தாளரும், அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்த சமய சமூக சீர்

திருத்தவாதியும், ஆற்றல் வாய்ந்த வழி
காட்டியும், தீர்க்கதரிசனமுள்ள கல்வி
மானுமாவார்.

நாட்டை ஆக்கிரமித்த அதிகாரத்தைத்
தடுத்து நாட்டின் தேசிய கலாசாரத்தை
நிலைநாட்டுவதற்கும் பல்வேறு சமூகங்
கள் முனைந்த காலத்தில் ஆறுமுக நாவ
லர் தமிழர் சார்பில் இந்துமதத்துக்கா
கத் தம்மை -அர்ப்பணித்து உபகரித்
தார்.....

அவர் வட இலங்கையில் வெற்றிகரமாக
ஆரம்பித்த சீர்திருத்த இயக்கம் தென்
னிலங்கையில் வணக்கத்துக்குரிய குண
நந்த தேரரும், அனகாரிக தர்மபாலா
வும் ஆரம்பித்த இயக்கங்களுக்கு வழி
காட்டியாயிருந்தது. உண்மையில் அவர்

அந்நியராட்சிக்கு மறுப்புத் தெரிவிக்கும்
இயக்கத்துக்கு வித்திட்டார். அதுவே
பிற்காலத்தலைவர்கள், சுதந்திரம் பெறு
வதற்கு உழைப்பதற்கு மூல வித்தா
யிற்று''

(இலங்கை முத்திரைப்பணியகம்
29-10-71ல் வெளியிட்ட ஆறுமுகநாவ
லர் ஞாபகார்த்த வெளியீடு-இலங்கை
முத்திரைச் செய்தித் தாள் இல30-உ)

நாவலர் நர்மம், இன்று தமிழ் மக்களிடம்
பலவற்றைச் சாதிக்கவல்ல பேரியக்கம்—
பெருமந்திரமாக விளங்குகின்றது. அவர்
பெயர் இன்று தேசவியாபிதமாகிவிட்ட
தேசியச் சொல்லாக மிளிர்கின்றது. ★

மேலை நாடுகளில் நடத்தப் பெறும் ஓப்
பெரு (Opera) எனப் பெயரிய கூத்துக்
கள் போன்றவையே எமது நாட்டுக்
கூத்துக்களும். அவ்வகையான அருஞ்
செல்வம் எமது நாட்டு மக்களுக்கிடையே
இன்றும் நின்று நிலவுகின்றமை எமக்கு
மிகுந்த களிப்பும் பெருமையும் அளிக்
கின்றது. எமது மூதாதையரின் வாழ்க்
கைக் கனவுகள் யாவும் இதிலே அமைந்
திருக்கின்றன. அவர் எமக்கு அளித்துப்
போன அருஞ்செல்வத்தைப் போற்றிப்
பாதுகாத்தல் எமது கடன்.

—பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை

பல்கலை வேந்தர்
சில்லையூர் செல்வராசன்

விடிவை நோக்கி.....

மாலை ஏழு மணி — புகை வண்டி
மல்கும் கோட்டை ரயில் நிலையத்தின்
மேடை ஒன்றிலே யாழ் மெயில் வண்டி
வீற்று நின்றது! மக்களின் கூட்டம்—
கூடை பெட்டி குட்டான்களினோடும்
குழந்தை குஞ்சு குருமன்களோடும்
ஒடி வண்டியின் வாசல்கள்தோறும்
உன்னி முண்டியடித்து நெரிந்து
தாவி ஏறி இருக்கை பிடித்துத்
தக்கி முக்கிச் சுமைகளை ஏற்றிச்
சாயலாயினர்; யன்னல்கள் தூக்கித்
தக்கை வைத்து நிறுத்தி அதிர்ஷ்ட
முலை ஆசனக்காரர்கள் சற்றே
முச்சு விட்டனர்; மேடையில் நின்றே
ஆளை ஊருக்கனுப்ப வந்தோர்கள்
அங்குமிங்கும் அலைந்தனர்; உள்ளே
பாளை வெட்டிப் பிளந்தது போலவே
பற்பிளந்த சிரிப்புகள் தேடித்
காணையர் சிலர் பெட்டி ஒவ்வொன்றாய்க்
கால் களைக்க அளந்தனர்; 'தேடி
வேலையில்லை இனி' எனச் சோர்ந்தோர்
விதியை நொந்தொரு முலையில் நின்றார்;

நீள வண்டி நெடுக நிரம்பி
 நிற்க மட்டுமே சிற்சில பேர்க்குச்
 சாலும் என்ற நிலைமை உண்டாச்சு!
 'சங்கடங்கள் விடிகிற மட்டும்
 போலும்' என்ற பொதுத்துயர் கொண்டும்
 போக வேண்டிய தேவைகள் எண்ணி
 ஆறுதல் மனத்துற்றவராணர்,
 அங்கிருந்து வந்திங்கு சுகங்கள்
 தேடிக் கொண்டு திரும்பி வடக்கே
 செல்லுகின்ற இச் செந்தமிழ் மக்கள்!
 காடி போட்ட சுருட்டுக்கள் விற்றுக்
 காசுழைக்கும் கடை முதலாளர்,
 வேறு பற்பல 'விசனசு'க்காரர்,
 வித்தை கற்றுக் கொடுக்கும் ஆசான்மார்,
 கூலி வேலையர், 'கோறனமேந்து' —
 'கொம்பனத்' தொழிலாளர், 'கிளாக்கு'
 வேலை செய்யும் துரைகள் என்றின்ன
 விதம் பலப்பல வினைகள் இயற்றும்
 பேர்கள் — தெற்கில் பிழைக்க வந்தோர்கள் —
 பெண்டு பிள்ளைகள் — நின்றும் இருந்தும்
 யாழ் நகர் செலும் வண்டியிற் சூழ்,
 யாவருக்கும் சமத்துவ நோக்கில்
 பேதமின்றி இடமளித்திட்ட பெருமை பொங்க
 விசிலினை உனதி,

மாலை ஏழுடன் கால் மணியாக,
 மறு தினத்தின் விடிவினை நோக்கி,
 நாளைக் காலையின் ஓய்வினை நோக்கி
 நகருகின்றதிதோ ரயில் வண்டி —
 சுக்குப் புக்கெனக் கூவிய வண்ணம்
 சுழலுகின்றது யாழ் மெயில் வண்டி!

கோச்சி ருகமம், வியாங்கொடை தாண்டி
 குரும்பை விற்கும் பொல்காவலை தாண்டி
 ஆச்சு தென்றதும் முச்சு விட்டார்கள்;
 'காச்சு முச்செ'னப் பேச்சுகள் செய்தார்;
 'வாய்ச்ச வாய்ச்ச' பொருள்களைப் பற்றி,
 வட புலத்தில் தமிழர்கள் கொள்ளும்
 மாய்ச்சல் பற்றி, அரசியல், சாதி,

மத சமூக, மொழித் துறைச் சிக்கல்
 'நேச்சர்' பற்றி, பொருள் வளம் குன்றும்
 நிலைமை பற்றி நினைத்தவாறாக,
 ஓச்சமாய் இவ்வுயர் தமிழ் மக்கள்
 உண்மையாய்த் தமிழில் உரைசெய்தார்;
 "போய்ச்சனங்கள் பிதற்றல் ஈதெ"ன்று
 பிழை நினைத்த சிலர் எழுந்தாடிப்
 போய்ச் செறிந்து' பு:வே'யினிற் சேர்ந்தார்;
 "போத்தலக் லயன் லாகர்! அரிண்ட!
 'போய்'! மெத்தண்ட ஓய்! தெண்ட!" என்றிட்டார்;
 'போயு'ம் ஓயும் வரை நிறைத்திட்டான்!

ஓயும் நாளை விடிவினை நோக்கி
 உயர் தமிழ்க்குடி மாந்தரை ஏந்தி
 வாயு வேக விரைவினிற் கூவி
 வறுகிச் சென்றது யாழ் மெயில் வண்டி!
 கோச்சிப் பெட்டி எண் முன்றிலே, இரண்டு
 குமர்கள் பக்கலில் குந்தியிருந்த
 வீச்சு மீசை இளைஞனும் முன்னால்
 வீற்றிருந்த நடுத்தரமான
 மாஸ்டரும் சில வார்த்தைகள் பேசி
 வாக்குவாதம் தொடங்கி விட்டார்கள்;
 "ஆச்சுதோ? தமிழாட்சியை இங்கே
 ஆக்குவோம்; பொங்குமாத்தமிழ்ப் போரின்
 மூச்சிலே துரும்பாய்ப் பறந்தோடும்
 மூடரின் தனி மொழி வழியாட்சிச்
 சூழ்ச்சி" என்றிவன் துளுரைக்கின்றான்;
 சொல்ல மாஸ்டர் பதில், விழைகின்றார் —
 நாட் பலப்பலவாகக் குழம்பி
 நம்மனோர்கள் நடை முறைக் கொவ்வாய்
 போர்க்குரல் ஒலித்திட்டதல்லாது,
 புத்தியாக, பொது நலப்பான்மைச்
 சீர்த்தியோடு, தெளிவொடு, திட்டச்
 செம்மையோடு செயல் புரியாது,
 வார்த்து நீரை விழலுக்கு மாய்ந்து
 வற்றிப் போனதைச் சற்றுரை செய்தார்;
 சாற்ற உன்னினார் நாமினிச் செய்யத்
 தக்கதின்னதெனும் வழி; அங்கே
 தோற்றி நின்ற பிறர் உடன் பாய்ந்தார்;

‘து’வெனப் பழித்து “எட்டப்பன்” என்றார்;
 தூற்றினார், “தமிழ்த் துரோகி” என்றார்—இத்
 துய்யதான அகிம்சையின் மார்க்க
 ஏற்றம் தன்னை உணர்ந்து, வாய் முடி
 ஏற்றுக் கொண்டெழுந்தின்றொரு பெட்டி
 பார்த்து மாஸ்டர் நழுவினார்; பெண்கள்
 பக்கம் மற்றொருவன் அமர்ந்தான்; இம்

மக்கள் போல்வரை நொந்து சுமந்து
 மாயப் போலி விடிவினை நோக்கிச்
 சுக்குப் புக்கெனக் கூவிய வண்ணம்
 சுழலுகின்றது யாழ் மெயில் வண்டி!

ஒன்பதாவது பெட்டியிற் போலும்
 ஒரு குரல்: “அட! பார் — இழி சாதி
 அற்பருக்கிருக்கிற ஷர்மம்
 ஆலயத்துள் நுழைய! அந் நாளில்
 சொற்படிக்குக் கிடந்தவர் இன்று
 சுடத் துவக்குகள் தூக்குகின்றார்கள்!
 இப்படிக்கு நெடுக விட்டிட்டால்
 இவர்கள் எம்மைக் குதிரை செய்வார்கள்;
 எற்பொடித்திட வேண்டும்” என்றின்னும்
 எடுத்துரைத்த தொருகுரல்; கேட்டுப்
 பக்கத்தேயிருந்தோர்களும் கூடிப்
 பக்கப் பாட்டுகள் பாடுகின்றார்; இம்

மக்கள் போல்வரை நொந்து சுமந்து
 மாயப் போலிவிடிவினை நோக்கிச்
 சுக்குப் புக் கெனக் கூவியவண்ணம்
 சுழலுகின்றது யாழ் மெயில் வண்டி!

பெட்டிகள் தொறும் பெட்டைப் புலம்பற்
 பேச்சுப் பற்பல கேட்கிறதங்கே!
 “முட்டுக்கட்டையாம் தாய்த்தமிழ் நாட்டு
 முது பெரும் நலச் சஞ்சிகை, நூல்கள்
 பெற்றுக் கொள்ள நாம்! — பேதமை! நாங்கள்
 பேணுகின்ற தமிழ்க் கலாசாரம்

செத்துப் போகவே செய்கிறார் சூது —
 திது தீ தெ'னச் செப்புவர் ஓர்பால்!
 “சொட்டும் கூடக் கலைத் திறம் இங்கே
 சூழ முன்னர் தமிழ்ச்சினிமாவைக்
 கட்டுப் பாட்டுள் கொணர்வதோ?” என்று
 கதறுகின்ற குரலினர் ஓர் பால்!
 பட்டம் பெற்றும் பதவிகள் கிட்டாப்
 பாழ் நிலையினை எண்ணி வெதும்பித்
 திட்டி நாட்டைத் திரிவதொன்றல்லால்
 செய்ய வேறு வழியறியாமல்
 சொட்டை சொல்லியிருப்பவர் ஓர் பால்!
 “சோதிலட்சுமியோடு ‘அடிமைப்பெண்’
 கட்டமொன்றிலே கட்டியணைந்து
 கரணமாடும் மக்கள் திலகத்தின்
 கூட்டுடல் மிகக் கச்சிதம்” என்று
 கலை விமர்சனம் செய்பவர் ஓர் பால்!
 எத்துணைத்துயர் துன்பமுண்டேனும்
 ஏற்றுக் கொண்டதைத் தீர்த்துக் கொளாமல்,
 வெத்து வேட்டுக் கதைகள் அளந்து
 வேறு மார்க்கமும் தேடிக் கொளாமல்,
 பட்டி மந்தை போல் வழி தெரியாமல்,
 பாதிராத்திரிக் கும்மிருட்டுள்ளே
 சுற்றிக் கொண்டு திரிபவர், “எல்லாம்
 சுலபமாக வடக்கினைச் சேர்ந்தால்
 வெற்றியாகும்” என நினைவோர், மெய்
 விடிவை நோக்கி விரைவதுண்டோ? இம்

மக்கள் போல்வரை நொந்து சுமந்து
 மாயப் போலிவிடிவினை நோக்கிச்
 சுக்ரப் புக்கெனக் கூவிய வண்ணம்
 சுழலுகின்றது யாழ் மெயில் வண்டி!

★ ★ ★

விடிவை நோக்கி விரைவதாய் எண்ணி
 வேகமாக வெறுமையை நோக்கி,
 முடிவை நோக்கி விரைகிற ஈழ
 முது தமிழ்க் குல மாந்தர்கள், உண்மை
 விடிவை நோக்கி வெளிக்கிட வேண்டின்,
 மீண்டும் இங்கு திரும்பிடும் வண்டிப்

படியில் ஏறி நுழைந்தமர்ந்திந்தப்
 பக்கமாகத் திரும்பிட வேண்டும்!
 குடி, குலம், மொழி, சாதி, மதத்துக்
 குறுகல் வேலியுட் சென்று பதுங்கிக்
 கெடி கலங்கிக் கிடப்பவர்க் கேதும்
 கிட்டு மென்று நினைப்பவன் மட்டி!
 படிமிசையினிற் பற்பல நாட்டும்
 பாதி செய்கிற சாதி வழக்கை
 குடியெழுப்பி விரட்டிக் கலைத்துக்
 குன்று போல நேர் நின்று நிமிர்ந்து
 விடிவு காண்கிற வேளையில், நாங்கள்
 வேற்றுமைக் கதை போற்றுதல் செய்தால்
 மிடி மிகுத்திடும்! சிங்களர் வேறு,
 மீத்திருக்கும் தமிழர்கள் வேறு,
 குடிமகர் என நம்முளே வைகும்
 கொஞ்சப் பேர்களுந் பஞ்சமர் வேறென்
 றடிபிடிப்படும் கொள்கைகள் பேணி,
 அங்கும் இங்கும் — இரு புறப் பாங்கும் —
 ஓடியும் போக்கு, தலையுடன் காலும்
 ஓட்ட வெட்டியெறிந்துடல் வாழ
 முடியும் என்று முனைகிற போக்கு! அம்
 முட நோக்கினை நீக்கி இந்நாட்டில்
 குடியிருக்கும் தமிழர்கள், வானக்
 கோடியில் எழும் கோடிக் கிரண
 வடிவுச் சோதிக் கதிரவன் தோற்ற
 வாயில் செல்லும் தேர்வண்டியில் ஏறி
 விடிவை நோக்கி விரைந்திட வேண்டும்!
 விரைவில் அஃது விளைந்திடும் நாளும்
 விடியும்; வையக மாந்தர் அன்றெம்மை
 வியந்து போற்றிக் கை கொட்டுவர்; என் சொற்
 படி நடக்கும் அப்பாங்குறு வேளை
 பலிதமாக உழைத்திடுவோமே!

கலாநிதி பொ. பூலோகசிங்கம்

தத் தை விடு தூ து

தூ துப் பிரபந்தங்களிலே காலத்தால் முற்பட்டது கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரியார் இயற்றிய நெஞ்சவிடு தூதாகும். பதினான்காம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்த உமாபதி சிவாசாரியருக்கு முன்பு, தனிமுறையிலே தூது என்னும் இலக்கிய வடிவம் வழங்கி வந்தமைக்குச் சான்றுகள் கிடைத்தில. பன்னிருபாட்டியல், வெண்பாப் பாட்டியல் போன்ற பழைய பாட்டியல் நூல்களிலும் தூதுப் பிரபந்தத்தின் இலக்கணம் கூறப்படாமை ஈண்டு கவனிக்கத்தக்கது. சிதம்பரபாட்டியல், இலக்கண விளக்கம், பிரபந்தத் திரட்டு போன்ற பிற்பட்ட பாட்டியல் நூல்களிலேயே தூதுப் பிரபந்தத்திற்கு இலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்நிலையிலே தமிழ் இலக்கியத்திலே தூது என்னும் இலக்கிய வடிவம் பதினான்காம் நூற்றாண்டின் யொட்டியே எழுந்தது என்று சிலர் கருதுவர் ஆயினும் உமாபதி சிவாசாரியார் தத்துவார்த்தப் பொருளின் விளக்குவதற்குத் தூதுப் பிரபந்தத்தைப் பயன்படுத்துவதற்கு முன்பு வேறு புலவர்கள் உலகியல் சம்பந்தமான பொருளின் விளக்குவதற்கும் தூதுப்

பிரபந்தத்தைப் பயன்படுத்தி இருக்கலாம் என்று கருதவும் இடமுண்டு. கவிங்கத்துப் பரணி உண்மைப் போரினைப்பாட, தக்க யாகப்பரணி, கஞ்சன்வதைப்பரணி, குரன்வதைப்பரணி முதலியன புராணப் போரைப் பாட எழுந்தமையும் பாசவதைப்பரணி, மோகவதைப்பரணி முதலியன தத்துவார்த்தப் போரைப்பாடத் தோன்றியமையும் கவனிக்கத்தக்கது.

ஈண்டு சிலர் தூது என்னும் இலக்கிய வடிவத்திற்குத் தமிழ்ப்புலவர் சங்கதிலக்கியத்திற்குக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றனர் என்று கூறும் கருத்தையும் அவதானிக்க வேண்டும். காளிதாசனின் 'மேகவந்தேசம்' சங்கத இலக்கியத்திலே காவிய வரிசையில் வைத்துப் போற்றப்படுவதாகும். அதனை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு சங்கதத்திலே பல 'ஸந்தேச காவியங்கள்' தோன்றியுள்ளன. சுன்னாகம் அ. நாகநாத பண்டிதர் (- 1884), சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப்புலவர் (1854 - 1922), தை. ஆ. கனகசபாபதி முதலியார், நவாலி சோ., நடராசன் முதலியோர் காளிதாசனின்

'மேகலந்தேச' த்தைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தளித்துள்ளனர். இம் மொழி பெயர்ப்பு நூல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு நோக்குமிடத்து 'மேகலந்தேச'த்தின் அமைப்பிற்கும் தமிழில் எழுந்த தூதுப்பிரபந்தங்களின் அமைப்பிற்கும் வேற்றுமைகள் பல இருப்பதைக் காணலாம். இந்நிலையிலே தூதுப்பிரபந்தம் என்னும் இலக்கிய வடிவத்திற்குத் தமிழ்ப்புலவர் சங்கத இலக்கியத்திற்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று கூறுவதை ஏற்றுக் கொள்வது கடினமாகத் தெரிகின்றது. சங்கதத்திலே எழுந்த 'தூத காவியம்' என்னும் இலக்கிய வடிவத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு உமாபதிசிவாசாரியார் தூதுப்பிரபந்தம் இயற்றவில்லை என்று கருதும் சந்தர்ப்பத்திலும் தத்துவார்த்தப் பொருளுடைய நெஞ்சவிடுதூதிற்கு முன்பு உலகியல் சம்பந்தமான தூதுப்பிரபந்த வடிவம் இருந்ததென்ற கருத்தின் ஊகத்தை ஐயுற முடியாமலிருக்கலாம். ஆயினும் போருக்குப் போகும்பொழுதும் வெற்றிவாகைகூடி மீளும் பொழுதும் ஏனைய சந்தர்ப்பங்களிலும் மன்னர் செய்த பவனியை ஆதாரமாகக் கொண்டு கைலாயநாதனின் பவனியைச் சேரமான் பெருமாயனார் ஆதியுலாவிற்கு பாடியது போன்று உமாபதி சிவாசாரியரும் உலகியல் சம்பந்தமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்த தூதுப் பொருளினைக் கருவாக அமைத்து ஒரு புதிய இலக்கிய வடிவத்தை அளித்திருக்கலாம். தூதுப்பிரபந்தம் ஓர் இலக்கிய வடிவமாகத் தோன்றுவதற்கு முன்பே, பல நூற்றாண்டுகளாகவே தூதுப்பொருள் தமிழ்ப்புலவர்களாற்பயன்படுத்தப்பட்டமையும் அவர்களின் ஆக்கங்களிற்காணப்படும் பண்புகளிற்கு சில பின் தோன்றிய பிரபந்த வடிவத்தில் இடம் பெறுவதும் இக்கருத்தை வலியுறுத்துகின்றன.

எட்டுத்தொகையில் இடம்பெறும் பாடல்களைப் பாடியவர்களிலே தும்பிசேர்கிரனார் (குறுந். 392, நற். 277), சேத்தங்கண்ணனார் (நற். 54), வெள்ளிவிதியார் (நற். 70), செம்பியனார் (நற். 102), கபிலர் (நற். 376), மதுரைக்களிறு கடை

யத்தான் வெண்ணாகனார் (அகநா. 170), அம்மூலனார் (ஐங். 140), பிசிராந்தையார் (புறநா. 67) முதலிய புலவர்கள் தூதுப் பாடல்களை இயற்றியுள்ளனர். இவர்கள் வண்டு, நாரை, கிளி, நண்டு, அன்னம் முதலிய அஃறிணைப்பொருள்களையும் பாணனாகிய உயர்திணைப் பொருளையும் தூதுரைக்கவேண்டியுள்ளனர். ஐந்தினையெழுபதில் மூவாதியார் அன்றிலேத் தூது வேண்டுகின்றார். இவற்றிலே அஃறிணைப் பொருள்களை நோக்கி விளித்துரைத்தனவாய் அமையும் பாடல்களிலே பிசிராந்தையாரின் அன்னம் விடுதூது ஒழிந்தவை 'காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவி' என்னும் வகையில் அடக்கப்படுவன; பிசிராந்தையார் விடுத்த தூது புறப்பொருட்சார்பினது. அன்னச்சேவலைச் சோழனிடம் ஆற்றுப்படுத்தும்முகமாகப் பிசிராந்தையார் தமது அன்பினைப் புலப்படுத்துகிறார். 'காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவி'யிலமையும் பாடல்களை நோக்குமிடத்து தலைவி தூது விடுக்கும் பொருளிடம் பொதுவாக, தனிமையினால் ஏற்பட்ட தன்னு வேதனையைக் கூறும்படி வேண்டுவதையே காணலாம்.

''பெரும்புலம் பின்றே சிறுபுள் மாலை
அதுநீ அறியின் அன்புமார் உடையை
நொதுமல் நெஞ்சங் கொள்ளாது
என்குறை
இற்றங்கு உணர உரைமதி''
(நற். 54)

எனவும்

''கழனி நல்லூர் மகிழ்நர்க்கென்
இழைநெகிழ் பருவரல் செப்பா
தோயே''
(நற். 70)

எனவும்

''நின்னுறு விழுமம் களைந்தோள்
தன்னுறு விழுமம் நீந்துமோ எனவே''
(அகநா. 170)

எனவும்

''தண்ணந் துறைவற் குரையாய்
மடமொழி
வண்ணந்தா வென்று தொடுத்து''
(ஐந்தினையெழுபது, 64)

எனவும் தலைவி வேண்டுதல் காண்க. களவின் வழிபட்ட தலைவி கற்பின் வழிநின்று கூறும் செய்தியைப் பிற்காலத்திலெழுந்த, பெரும்பான்மையான தூதுப்பிரபந்தங்களில் இடம்பெறும் விரசமான தலைவி கூற்றுகளோடு ஒப்பிடுவதை விடுத்து, இப்பாடல்களிலே தூதுவிடுவிக்கப்படும் பொருள்களை விளிக்கும் முறையை நோக்கவேண்டும். ஏனெனில், பிற்காலத்திலெழுந்த தூதுப்பிரபந்தங்களிலே, தலைவி முகஸ்துதி செய்யும் முகமாக, புலவர் தம் வித்துவத்தன்மையைக் காட்டிய பிரிவுகளிலே சிறப்பிடம் பெறும் பிரிவுகளிலொன்று இதுவாகும். முன்பு கிளந்த பாடல்களில் இடம்பெறும் தூதுப்பொருள்களை விளிக்கும் பகுதிகள் மேல்வருவன:

“அணிச்சிறைத் தும்பி”
(குறந். 392)

“கருங்கால் வெண்குருகு”
(நற். 54)

“சிறுவெள்ளாங் குருகே
சிறுவெள்ளாங் குருகே
துறைபோகு அறுவைத் துமடி யன்ன
நிறங்கிளர் தூவிச் சிறுவெள்ளாங்
குருகே”
(நற். 70)

“கொடுங்குரல் குறைத்த செவ்வாய்ப்
பைங்கிளி”
(நற். 102)

“தும்பி”
(நற். 277)

“கிளையோடு உண்ணும் வளைவாய்ப்
பாசினம்”
(நற். 376)

“அலவ”
(அகநா. 170)

“தெண்ணீ ரிருங்கழி வேண்டு மிரை
மாந்திப்
பெண்ணைமேற் சேக்கும் வணர்வாய்ப்
பிணரன்றில்”

(ஐந்திணையெழுபது. 64)

இப்பகுதிகளை நோக்குமிடத்து முகஸ்துதி செய்யும் வார்த்தைகள் இல்லாமை புலப்படும்; தன்மை நவீற்சியாகவே ஒரிரு பண்புகள் சுட்டப்பட்டுள்ளன. ஆனால்,

“கானலுங் கழறது கழியுங் கூறது
தேனிமிர் நறுமலர்ப் புண்ணையும்
மொழியாது
ஒருநின் அல்லது பிறிதியாதும்
இலனே”
(அகநா. 170)

என்னுமடிகளிலே தூதுப்பிரபந்தங்களிற் பிறபொருள் தூதிற்கிறவா எனக் கூறும் பகுதியின் சாயலை நாம் காணலாம். இவ்வடிகளில் ஒருவகை முகஸ்துதி இல்லாமலில்லை.

“கொடுங்குரல் குறைத்த செவ்வாய்ப்
பைங்கிளி
அஞ்ச லோம்பி ஆர்பதங் கொண்டு
நின்குறை முடித்த பின்றை என்குறை
செய்தல் வேண்டுமால் கைதொழுது
இரப்பல்”
(நற். 102)

என்னுமடிகளிலும் தலைவி தன் காரியத்தை நிறைவேற்றப் பைங்கிளியை மகிழ்விக்க முயலுகிறாள். தலைவி தன் சினத்தைப் புலப்படுத்தும் இடங்களுமுள. வண்டினை நோக்கி,

“மெய்யே கருமை அன்றியுஞ்
செவ்வன்
அறிவுங் கரிதோ அறனிலோய்”
(நற். 277)

எனவொரு தலைவி கூறுகின்றாள். தலைவியின் குரலாக அமைகின்ற முற்கிளந்த பாடல்களிலே தம் விரகவேதனையைத் தீர்க்க வேண்டும்படி கூறுவதாக அல்லாமல் தூதுரைத்துத் தொடை வாங்கிவரும்படி கூறப்படவில்லை என்பதும் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது.

களவொழுக்கத்தின் சுவையைக் கானல்வரியிலே தந்து சிலப்பதிகாரத்தை

“நெஞ்சையள்ளும்” இலக்கியமாகப் படைத்த இளங்கோவடிகள்

“அடையல் குருகே அடையவெங்
கானல்
அடையல் குருகே அடையவெங்
கானல்
உடைதிரைநீர்ச் சேர்ப்பற் குறநோ
யுரையாய்
அடையல் குருகே அடையவெங்
கானல்”

(கானல் வரி, 46)

எனும் வரிப்பாடலிலே தூதுபோகா நாரையை விரட்டும் தலைவியைச் சித்தரித்துக் காட்டியுள்ளார். வேறொரு வரிப்பாடலிலே,

“நேர்ந்தநங் காதலர் நேமி
நெடுந்திண்டேர்
ஊர்ந்த வழிசிறைய ஊர்கின்ற ஒதமே
பூந்தன்பொழிலே புணர்ந்தாடும்
அன்னமே
ஈர்ந்தன்துறையே இதுதகா
தென்னீரே”
(கானல் வரி, 35)

எனத் தலைவியைக் கடலையும் பொழிலையும் அன்னத்தையும் துறையையும் விளித்துத் தலைவனிடம் பிரிவுநிலைமை தகாதென்று கூறவைத்துள்ளார் இளங்கோவடிகள்.

இறைவனிடம் காதல் கொண்ட தலைவியின் நிலையில் நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர். உலகியற் பண்பு கொண்ட சில பிரபந்தங்களின் ஆசிரியரும் இம்முறையில் மன்னனைப் பாடியுள்ளனர். பாட்டுடைத்தலைவனைப் போற்றி நிற்கும் இத்தன்மைத்தான ஊடல்கள் ஒரு தலைப்பட்சமான அன்பினைப் புலப்படுத்துகின்றன. பிற்காலத்திலெழுந்த, அகப்பொருள் பற்றிய தூதுப்பிரபந்தமும் ஒருதலைக்காமத்தை உணர்த்துவதாகும். அன்பினைநினைவிலடங்கி வந்த தூதுப்பாடல்கள் பல்லவர் ஆட்சிக் காலத்தையொட்டி அன்பினைநினைவால்லாத நினைகளுக்கூரியனவாக மாறத்

தொடங்கின. இப்பாடல்களின் தலைவன், தலைவி ஆகிய இருவருக்குமிடையிலுள்ள தொடர்பின் தன்மை இவ்வியல்பிற்குரிய முக்கிய காரணங்களிலொன்றாக விளங்குகின்றது. மெய்யடியார்கள் பரம்பொருளைத் தலைவனாகவும் அடியாராகிய தம்மைக் காதலியாகவும் கொண்டனர். இறையடிமையை விழைந்து நின்றவர் இறைவனைத் தம் நிலையிலுள்ள தலைவனாகக் கருதமுடியவில்லை; தமக்கு அருள் கூர்ந்து ஆட்கொள்ள வேண்டிய அண்ணலாகவே கருதினார்கள். சிவவடியாரின் அகப்பாடல்களில் இவ்வியல்பு திருமாலடியார்களின் பாடல்களிலும் பார்க்க மேலோங்கி நிற்கக் காணலாம். திருமால் மானிடனாக அவதாரமெடுத்த மனிதப் பண்புகள் உடையவனாகக் காட்சி அளிக்கிறான். இதனால் மனிதனுக்குரிய ஆசாபாசங்கள் அவனுக்கும் உரியனவாகக் கொள்ளப்பட்டன. பிறவாயாக்கையனாகக் சிவன் கருதப்பட்டான். எனவே மனிதப்பிறவிகளின் இயல்புகளை அவன் மேலேற்றது விட்டனர். சமநிலையற்ற தொடர்புடன் தலைவனாகக் கொள்ளப்பட்டவனின் மனவியல்பினை உணரமுடியாத நிலையும் கவனிக்கத்தக்கது. மேலும் அன்பினைநினை மரபு உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தும் தன்மையுடையது. பேரழகை, பேரச்சம், பெருமருட்கை என்றினை சுவைப்பாங்குக்கு இதனுள் இடமின்று. இத்தகைய மரபிற்குள் அடங்கித் தமது எல்லை மீறிய உணர்ச்சிகளைப் புலப்படுத்த அடியார்களால் முடியவில்லை. எனவே தமது உணர்ச்சிப் பிரவாகத்தை அணைபோட்டுத்தடுக்க முற்படாத நினைகளைக் கருவிகளாகக் கொண்டும் பாடினர் எனலாம்.

திருநாவுக்கரசர், திருஞானசம்பந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர், பட்டினத்துப்பிள்ளையார், நக்கீரதேவர், கபிலதேவர், நம்பியாண்டார்நம்பி முதலிய திருப்பாடல்களைப் பாடிய ஆசிரியரும் ஆண்டார்கள், திருமங்கையாழ்வார், நம்மாழ்வார் முதலிய திருப்பாசுரமியற்றிய ஆசிரியரும் நந்திக்கலம்பகம், முத்தொள்ளாயிரம்

பாண்டிக்கோவை என்பனவற்றின் ஆசிரியரும் தூதுப்பொருளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

தூதுப்பொருள்களை விளிக்குமிடத்து முகஸ்துதி செய்யும் பகுதிகள், பண்டைய தனிப்பாடல்களிற் பெரும்பாலும் இடம் பெறவில்லை என்பதை முன்பு கண்டோம். ஆனால் மெய்யடியார்கள் பாடிய பத்திப்பாடல்களிலும் ஏனையோர் பாடிய பாடல்களிலும், இப்பண்பு குறிப்பிடத்தக்க அளவிற்கு இடம் பெறுவதை நாம் காணலாம். திருஞானசம்பந்தர் படைத்த தலைவி,

‘அளியரசே’

(1. 60. 1)

எனவும்

‘‘சேற்றெழுந்த மலர்க்கமலச்
செஞ்சாலிக் கதிர்வீச
வீற்றிருந்த வன்னங்காள்’’

(1. 60. 6)

எனவும்

‘‘ஏனோர்க்கு மினிதாக மொழியுமெழி
விளங்குயிலே’’

(1. 60. 8)

எனவும்

‘‘நற்பதங்கள் மிகவறிவாய்
நானுன்னை வேண்டுகின்றேன்
பொற்பமைந்த வாயலகிற்

பூவைநல்லாய்’’

(1. 60. 9)

எனவும் தூதுப்பொருள்களை விளித்துரைக்கின்றாள். வேறு வழிகளிலும் தூதுப்பொருள்களை மகிழ்வித்துத் தம் காரியத்தை நிறைவேற்ற முயலும் தலைவியையும் நாம் காணலாம். முத்தொளாயிரத்தில் வரும் தலைவி,

‘‘செங்கான் மடநாராய் தென்னு
றந்தை சேறியேல்
தின்கான்மேல் வைப்பென்

கையிரண்டும் — நன்பாற்

கரையுரிஞ்சி மீன்பிறமுங் காவிரிநீர்

நாடற்

குரையாயோ யானுற்ற நோய்’’

எனவும் திருநெடுந்தாண்டகத்தில் வரும் தலைவி,

‘‘செங்கால் மடநாராய் இன்றே சென்று
திருக்கண்ண புரம்புக்கென் செங்கண்
மாலுக்கு

என்காத லென்துணைவர்க் குரைத்தியாகில்
இதுலொப்ப தெமக்கின்ப மில்லை

நாளும்

பைங்கானம் ஈதெல்லாம் உனதே யாகப்
பழனமீன் கவர்ந்துண்ணத் தருவன்

தந்தால்

இங்கேவந் தினிதிருந்துன் பெடையும் நீயும்
இருநிலத்தி லினிதின்ப மெய்த

லாமே’’.

(27)

எனவும் தூதுப்பொருள்களை மகிழ்விக்க முயலுகின்றனர்.

பண்டைய தனிப்பாடல்களிற் காணப் பெறாததும் பிற்காலத்திலெழுந்த, தலைவி விடுக்கும் முறையிலமைந்த தூதுப் பிரபந்தங்கள் பலவற்றின் முக்கியமானதுமான தூதுரைத்துத் தொடைவாங்க வேண்டும் பண்பு மெய்யடியார்களின் அருட்பாக்களிலே காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. அப்பர்,

‘‘பொங்கோத மால்கடலிற்
புறம்புறம்போ யிரைதேரும்
செங்கால்வெண் மடநாராய்

செயற்படுவ தறியேனான்

அங்கோல வளைகவர்ந்தா

னணிபொழில்சூழ் பழனத்தான்

தங்கோல நறுங்கொன்றைத்

தாரருளா தொழிவானே’

(4. 12. 6)

எனப் பாடுகிறார். திருமங்கையாழ்வார்,

‘நீர்வானம் மண்ணெரிகா

லாய்நின்ற நெடுமால்தன்

தாராய நறுந்துளவம்

பெருந்தகையெற் கருளானே

சீராரும் வளர்பொழில்சூழ்
 திருவாலி வயல்வாரும்
 கூர்வாய சிறுகுருகே
 குறிப்பறிந்து கூறாயே'
 (பெரிய திருமொழி, 3. 6. 3.)

என்று இசைத்துள்ளார். சேரன் பெரு
 மாளுயரார்,

“பொடிக்கின் றிலமுலை போந்தில
 பற்சொற் பொருள் தெரியா
 முடிக்கின் றிலகுழல் ஆயினும்
 கேண்மின்கள் மூரிவெள்ளம்
 குடிகொண்ட செஞ்சடைக்
 கொண்டலங் கண்டென்மெய்க்
 கொண்டணிந்த
 கடிக்கொன்றை நாறுகின்
 ருள்அறி யேன்பிறர் கட்டுரையே”
 (பொன்வண்ணத்தந்தாதி, 27)

என உரைத்திருக்கிறார்.

தலைவி விடுப்பதாக அமையும் தூதுப்
 பிரபந்தங்களிலே தலைவனின் பவனிகண்டு
 தலைவி காமமுற்ற செய்திகள் விரித்
 துரைக்கப்படும். உலா, குறவஞ்சி முத
 விய வேறு சில பிரபந்தங்களிலும் இப்
 பகுதி இன்றியமையாததாகக் காணப்
 படும். பல்லவர் காலத்துப் பக்திப் பாடல்
 களிலும் பவனி கண்டு காதல் கொண்ட
 தலைவியை நாம் காணலாம்.

“இவள்ந மைப்பல
 பேசத் தொடங்கினுள்
 அவண மன்றெனி லாரூ ரரனெனும்
 பவனி வீதி விடங்க னைக் கண்டிவள்
 தவனி யாயின வாறென்றன் டுதையலே”
 (5. 7. 8)

எனவும்

“சங்கு சோரக் கலையுஞ் சரியவே
 மங்கை தான்மரு கற்பெரு மான்வரும்
 அங்க வீதி யருகணை யாநிற்கும்
 நங்கை மீரிதற் கென்செய்கேன் நாளுமே”
 (5. 88. 6)

எனவும் அப்பர் தாயாகத் தம்மைப்
 பாவனை செய்து, தம்மகளைப்பற்றிக் கூறு
 கிறார். மேல்வரும் திருப்பாடல் தலைவி
 கூற்றாக அமைகிறது:

“தூண்டு சுடர்மேனித் தூநீ ருடிச்
 சூலங்கை யேந்தியோர்
 சூழல்வாய் நாகம்
 பூண்டு பொறியரவங் காதிற் பெய்து
 பொற்கடைக ளவைதாழ்ப்
 புரிவெண் ணூலர்
 நீண்டு கிடந்திலங்கு திங்கள் குடி
 நெடுந்தெருவே வந்தெனது
 நெஞ்சங் கொண்டார்
 வேண்டு நடைநடக்கும்
 வெள்ளே றேறி
 வெண்காடு மேவிய
 விகிர் த னாரே”
 (6. 35. 1)

தனிப்பாடல்களாக விளங்கிய தூதுப்
 பாடல்கள் பின்பு சிலப்பதிகாரமாம் பேரி
 லக்கியத்திலும் பதி கம், அந்தாதி,
 கோவை, கலம்பகம் முதலிய சிற்றிலக்கி
 யங்களிலும் உறுப்பாக இடம்பெற்றன.
 அன்பினைத்திணையிலமைந்து தலைவியின் மன
 மயக்கினைப் பெரும்பாலும் புலப்படுத்திய
 தூது பாடும் மரபு இறைவனையும் மன்ன
 னையும் பாடப் பயன்படுத்தப்பட்டது.
 மூவேந்தர் ஆட்சி புரிந்த காலம் முத
 லாக வளர்ந்துவந்த இம்மரபு சோழப்
 பெருமன்னர் ஆட்சிக் காலத்திலே தூதுப்
 பொருள்பற்றித் தனிப் பிரபந்தம்
 தோன்ற இடமளித்தது.

தேவாரம் சூட்டியவர்கள் மீது மக்க
 ளின் பத்தியை வளர்த்து, அவர்கள் சூட்
 டிய பாமாலைகளைத் தொகுத்து, அவர்
 கள் பாடிய தலங்களைக் கற்றளிகளாக
 மாற்றி, புதுக் கோயில்களைக் கட்டிப்
 பல்லவர் காலத்துப் பத்தித் தீபத்தைச்
 சோழர் சுடர்விட்டுடையச் செய்தனர்.
 இச்சமயப்பற்றின் ஆதிக்கத்தைச் சோழர்
 கால இலக்கியங்கள் தெளிவாகக் காட்டு
 வன. பெரிய புராணம் வகுத்த வழியி
 லேயே இக்காலத்து இலக்கியங்கள் பல

செல்கின்றன. இச்சமயப் பற்றின் முக்கிய விளைவுகளிலொன்று தத்துவம் பற்றிய ஆராய்ச்சிகளாம். தேவார அடங்கன் முறை கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் முற்கூறியொட்டித் தொகுக்கப் பட்டுவிட்டது. ஏனைய திருமுறைகள் கி. பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் கடைக்கூற்றிற்கு முன்பு தொடுக்கப்பட்டு விட்டன. திருமுறைகளின் தொகுப்புக் காலத்தையொட்டி, அவற்றிற்கண்ட தத்துவங்களைச் சமயப் பெரியோர் நுணுக்கமாக ஆராயத் தலைப்பட்டனர். பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவராகக் கருதப்படும் மெய்கண்டாருக்கு முன்னும் பின்னும் பதினான்கு சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களும் தோன்றின. எனவே சோழராட்சிக்காலத்தின் இறுதிக் கூற்றினைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே சைவசித்தாந்த வளர்ச்சியின் காலம் என்றழைக்கலாம். இக்கால கட்டத்தில் வாழ்ந்த உமாபதிசிவாசாரியர் தமிழ் இலக்கிய மரபிலே பண்டைக்காலம் தொட்டுப் புலவர்களாற் பயன்படுத்தப்பட்டுவந்த தூதுபாடும் மரபினை எடுத்துத் தத்துவ விளக்கம்செய்ய உபயோகித்தார்.

உமாபதிசிவாசாரியார் காலம் முதல்கத் தற்காலம் வரை தமிழ்ப் புலவர்கள் தூதுப் பிரபந்தம் எனும் இலக்கிய வடிவத்தைப் பயன்படுத்தி வந்திருக்கிறார்கள். புகழேந்திப் புலவர் பெயரால் வழங்கும் இரத்தினச் சூருக்கம்,

‘இயம்புகின்ற காலத்
தெகினமயில் கிள்ளை
பயம்பெறுமே கம்பூவை
பாங்கி - நயந்தகுயில்
பேதை நெஞ்சந் தென்றல்
பிரமரமீ ரைந்துமே
தூதுரைத்து வாங்குந் தொடை’’

எனவும் பிரபந்தத் திரட்டு என்னும் நூல்,

‘எகினமயில் கிள்ளை
யெழிலியொடு பூவை
சகிகுயினெஞ் சந்தென்றல்
வண்டு - தொகைபத்தை

வேறுவேறு ரூப்பிரித்து வித்தரித்து
மலை கொண்டன்பு
ஊறிவா வென்றல் தூது’’

எனவும் அன்னம், மயில், கிளி, மேகம், பூவை, பாங்கி, குயில், நெஞ்சு, தென்றல், வண்டு என்பவற்றை மட்டுமே தூதுப் பொருள்களாகக் கூறிய போதும் தமிழ்ப் புலவர்கள் அவ்வரம்பின் எல்லை யைக் கடந்து வேறு பல பொருள்களையும் தூதுப் பிரபந்தங்களிலே பயன்படுத்தியுள்ளனர். காக்கை, மான், கழுதை, புகையிலை, கமலம், பழஞ்சோறு, நெல், வசனம், துகில் செருப்பு, தந்தி, பணம், தமிழ், அன்பு, மறலி, வானவன், புலவர் முதலிய தூதுப் பொருள்களும் தமிழ்ப் புலவர்களுக்குப் பயன்பட்டுள்ளன. புதிய புதிய தூதுப் பொருள்களை கொண்டு பிரபந்தம் இயற்றியதினாலே தூதுப் பிரபந்தம் வேறுபட்டு வளர்ச்சியடைய வழியேற்பட்டது எனலாம். திருகோணமலை த. சரவணமுத்துப்பிள்ளை பத்திலே அடங்கும் ஒன்றினையே தூதுப் பொருளாகக் கொண்டார். ஏகாட்டுர் சிவசண்முகம் பிள்ளையைப் போன்று நவீன அறிவியற் சாதனமாக தந்தியையோ அல்லது பிற புதிய பொருள்களையோ சரவணமுத்துப் பிள்ளை தூதுப் பொருளாகப் பயன்படுத்தவில்லை. ஆயினும் நூலமைப்பிலும் பொருளிலும் பல தூதுப் பிரபந்த ஆசிரியர்களிலும் பார்க்கப் புதிய நெறியிலே தமது பிரபந்தத்தை அமைக்க அவர் முயன்றிருக்கிறார் என்று கூறுவது பொய்யுரையாகாது.

பெரும்பான்மையான தூதுப் பிரபந்தங்கள் பாட்டுடைத் தலைவனைப் போற்றுவதை நோக்கமாகக்கொண்டு எழுந்துள்ளன. தலைவி தூது விடுக்கும் முறையில் அமைந்த பிரபந்தங்கள் பெரும்பாலும் தலைவி பாட்டுடைத் தலைவனின் பவளிகண்டு, காதல் கொண்டு, தூதுவிடுக்கும் பொருளிடம் அவன் பெருமை கூறித் தன் விரக வேதனையைத் தீர்க்கவேண்டி, அவன் சம்மதத்தை உணர்த்தும் அறிகுறியாக மலை வேண்டிவரும்படி கூறுவதாக

அமைந்திருக்கும். உமாபதி சிவசாரியர், துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள், திரிசிரபுரம் சி. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை (1815—1876) ஆகியோர் மறைஞானசம்பந்தர், சிவஞானபாலய தேசிகர், திருவாவடுதுறை ஆதின கர்த்தர் சுப்பிரமணிய தேசிகர் ஆகியோர் மீது பாடிய நெஞ்சு விடுதூதுப் பிரபந்தங்களிலே இப்பண்பினைக் காணலாம். மணவாளதாசர் பாடிய திருநரையூர் நம்பி மேகவிடுதூது, பலபட்டடைச் சொக்கநாதபிள்ளை இயற்றிய அழகர் கிள்ளைவிடுதூது, சுன்னாகம் அ. வரதபண்டிதர் பாடிய குருநாத சுவாமி கிள்ளைவிடுதூது, நல்லூர் நா. சந்திரசேகர பண்டிதர் இயற்றிய கந்த சுவாமி கிள்ளைவிடுதூது, கச்சியப்பமுனிவர் பாடிய கச்சியானந்தருத்திரேசர் வண்டுவிடுதூது, பலபட்டடைச் சொக்கநாதபிள்ளை இயற்றிய பத்மகிரிநாதர் தென்றல் விடுதூது, சீனிச்சர்க்கரைப்புலவர் பாடிய பழநி முருகன் புகையிலைவிடுதூது, மதுரைச் சொக்கநாதர் தமிழ்விடுதூது முதலிய தலமுறை தெய்வங்கள்மீது பாடப்பெற்ற தூதுப் பிரபந்தங்களிலும் இப்பண்பைக் காணலாம். மங்கைபாகக் கவிராயர் பாடிய பெரியதம்பிப்பிள்ளை மான் விடுதூது, குழந்தைக் கவிராயர் இயற்றிய தாண்டவராயபிள்ளை மான்விடுதூது முதலிய வள்ளல்கள்மீது பாடப்பெற்ற பிரபந்தங்களிலும் இப்பண்பினைக் காணலாம். தலைவன் தலைவியிடம் தூது விடுத்ததாக அமையும் சில தூதுப் பிரபந்தங்களிலும் பாட்டுடைத் தலைவன் சார்பு வகையாற் போற்றப்படுகிறான். சுப்ரதீபக் கவிராயர் பொருளெல்லாம் விலைமகளிடம் இழந்து நின்ற அட்டாவதானிக்குச் சிறப்புச் செய்த நாகம கூளப்பநாயக்களைப் போற்றுகிறார். முதுகுளத்தூர் சரவணபெருமாட் கவிராயர் தனமெல்லாம் மோகனமுத்து என்னும் விலைமகளிடம் தோற்று நின்ற சோடச அவதானியை ஆதரித்த சிவசாமீ சேதுபதியைப் போற்றுகிறார். குங்குமப்பூங்கோதையிடம் பணத்தைத் தூதுவிடுத்த புலவர், அப்பணத்தை அளித்த மாதை வேங்கடேசேந்திரனைப் போற்றுகிறார்.

தந்திவிடு தூதின் ஆசிரியர் அவதானியை ஆதரித்த 'நகரத்தார்' என்னும் சந்திரகுலத் தனவைசியர்' என்பவர்களைப் போற்றுகிறார்.

பாட்டுடைத் தலைவனைப் போற்றும் முகமாகத் தோன்றிய தூதுப் பிரபந்தம் தூற்றியதற்கும் பயன்பட்டுள்ளது. மிதி லைப்பட்டிக் கவிராயர் ஒருவர் தமக்குப் பகைவனாகிய ஒருவன் மீது வசையாகக் கமுதை விடுதூது என்னும் பிரபந்தத்தைப் பாடியுள்ளார். கருவூர் உ. கந்தசாமி முதலியார் (1838—1890) பாடிய திருப் பேரூர் முருகன் கிள்ளை விடுதூதில் இடம் பெற்ற கிறிஸ்தவ மத கண்டனத்தைக் கண்ட கிறிஸ்தவர் கந்தசாமி முதலியாரின் கிள்ளை விடுதூதிற்கெதிராகப் 'பிள்ளை விடுதூது' இயற்றினார். பின்னத்தூர் அ. நாராயணசாமிஐயர் (1826—1914) கும்பகோணத்திலே ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்த காலத்திலே அப்பு கடகோபராமானுஜாச்சாரியார் என்பவரீது வசையாகச் செருப்புவிடுதூது என்னும் நூலினைப் பாடினார். நாகை சதாசிவம்பிள்ளை என்பவர் தமது பகைவன் ஒருவன் மீது வசைக் கவியாக மறலிவிடுதூது பாடியுள்ளார். 'சென்னை மாநில முதலமைச்சர், ச. இராசகோபாலாச்சாரியாரவர்களிடத்து வெண்கோழியுய்த்த காக்கை விடுதூது' என்னும் பிரபந்தத்திலும் வசைப்பண்பு இல்லாமலில்லை.

'வெண்கோழி'.

'வசைநீங்கியாரும்

வழுத்து மரபால்
இசை பரப்பி வாழுமின்
இன்றேல் - நசையினால்
உள்ளத் துயர் தமிழர்
உண்மை வழிப் போரியற்ற
ஒல்லையிற் கைதாரு
மென்றுரைத்துச் - செல்லவே
வெண்கோழி யென்னை
விடுத்ததுகா ணென்றுரைத்து
வண்போர்க்குக் கைவழங்கி வா'

என்று கூறித் தூதுவிடுகிறார்.

பாட்டுடைத் தலைவனைப் போற்றுவ தற்கெழுத்த. தூற்றுவதற்கும் பயன்பட்ட தூதுப் பிரபந்தங்களிலும் திருகோணமலை த. சரவணமுத்துப்பிள்ளை பாடிய தத்தை விடுதூது மாறுபட்டது. தத்தை விடுதூது எந்தவொரு பாட்டுடைத் தலைவனையோ அல்லது தலைவியையோ போற்றுவதை நோக்கமாகக் கொண்டு இயற்றப்பட்ட தல்ல. எனவே மதுரைச் சொக்கநாதர் தமிழ்விடுதூது, குழந்தைக் கவிராயர் பாடிய தாண்டவராயபிள்ளை மாண்விடு தூது, கச்சியப்பமுனிவர் இயற்றிய கச்சி யானந்தருத்திரேசர் வண்டுவிடுதூது முத லியனவற்றில் இடம்பெற்ற பாட்டுடைத் தலைவன் பள்ளியெழுதல், நீராடல், ஒப் பனை செய்தல், உலாப்புறப்பாடு, உடன் கூட்டம், மகளிர் குழாம் முதலிய செய்தி களைக் கொண்ட 'முன்னெழுநிலை'க்கோ அல்லது உமாபதி சிவாசாரியார் பாடிய நெஞ்சு விடுதூது, துறைமங்கலம் சிவப்பிர காசசுவாமிகள் பாடிய நெஞ்சு விடுதூது, குழந்தைக் கவிராயர் பாடிய மாண்விடு தூது, சுப்பிரதீபக் கவிராயர் பாடிய விறவி விடுதூது, பலபட்டடைச் சொக்கநாத பிள்ளை பாடிய கிள்ளை விடுதூது முதலியன வற்றிற் சிறப்பிடம்பெறும் 'தசாங்கம்' என்னும் உறுப்பிற்கோ ஈண்டு இடமில்லை. தெய்வப்படிமங்களையும், சமயாசாரியர் களையும், வள்ளல்களையும் சந்தியில் விடுத்து பிறர் நெஞ்சம் புகாத மரபினையுடைய மக ளிரைக் காதலிக்கவைக்காத சரவணமுத் துப்பிள்ளை போற்றப்படவேண்டியவர்.

பாட்டுடைத் தலைவனைப் போற்ற எழுந்த பிரபந்தவகை தோற்றுவதோட மையாது. தூதுப் பொருளையே போற்றுவ தையும் முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டி ருக்கின்றது. மாதை வேங்கடேசன்மீது பாடப்பெற்ற பணவிடுதூது என்னும் பிர பந்தத்திலே தூதுப் பொருளான பணம் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. பணவிடு தூதின் ஆசிரியர் 'எந்த ஒரு பொருளைத் தூதுவிடுக்கும் பொருளாகக் கொண் டாரோ, அந்தப் பொருளான பணத்தின் சக்தியையும், மகிமையையும், தன்மையையும் ஆணித்தரமாக எடுத்துரைப்ப

தொன்றே அவரது முழுமுதல் நோக்க மாக இருந்திருக்கிறது. இதனை அவர் பணத்தைப்பற்றிப் பாடியுள்ள பாடல் அளவைக்கொண்டே தெரிந்து கொள்ள லாம். பணவிடு தூதில் மொத்தம் 744 பாடல் வரிகள் உள்ளன. இவற்றில் 490 வரிகள், அதாவது பாதிக்கும் மேற்பட்ட வரிகள் தூதுப் பொருளான பணத்தின் பல்வேறு சக்திகளையும் தன்மைகளையும் புலப்படுத்துவதற்கே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சீனிச்சர்க்கரைப் புலவர் பாடிய புகையிலை விடுதூதிலுள்ள 59 கண்ணிகளிலே 53 கண்ணிகள் புகையிலையின் பெருமையையே கூறுகின்றன. ஏனைய ஆறு கண்ணிகளில் மட்டுமே பாட்டுடைத் தலைவன் சிறப்பு, பலணி, தலைவி கூற்று முதலியனவெல்லாம் கூறப்படுகின்றன. மதுரைச் சொக்கநாதர் தமிழ் விடுதூதி லும் தமிழுக்குக் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பு அளிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் சரவணமுத் துப்பிள்ளை தூதுப் பொருளைப் போற்றுவதை முக்கிய நோக்கமாகக் கொள்ள வில்லை. எனவே கிளியைப்பற்றிப் பல வாறு போற்றியுரைத்து வாசகருக்குச் சலிப்பு ஏற்படுத்தவில்லை.

தூதுப் பொருளைப் போற்றுவதை முக் கிய நோக்கமாகக் கொள்ளாத தூதுப் பிர பந்தங்களிலும் தூதுப்பொருளை முகஸ்துதி செய்யும் பாவனையிற் பலவாறு சிறப்பித் துரைத்தல் காணப்படும். மதுரைச் சொக்கநாதர் தமிழ் விடுதூது, மணவாள தாசரின் திருநரையூர் நம்பி மேகவிடு தூது பலபட்டடைச் சொக்கநாதபிள்ளை யின் தென்றல் விடு தூது, சுப்பிரதீபக் கவிராயரின் விறவிவிடுதூது, குழந்தைக் கவிராயரின் மாண்விடுதூது முதலிய பிர பந்தங்களில் இவ்வியல்பினைச் சிறப்பா கக் காணலாம். தமிழ்ப் புலவர் தமது வித்துவத்தினை மாண்பினை எடுத்துக் காட்டிய பகுதிகளிலிதுவொன்று என்பது குறிப் பிடத்தக்கது. தத்தை விடுதூதின் ஆசிரி யர் தூதுப்பொருளைப் பற்றிய செய்திகளை தொகுத்துரைப்பதிலே தமது கவனத் தைச் செலுத்தவில்லை.

“கற்ற ரறிசுவர் மக்கடம்”

பேறெனக் கட்டுரைத்த
சொற்று னொருபெண் னொழித்ததென்
பாரொடு தொல்லுலகின்
நற்றூண் மகற்பெறு கென்றுசி

சொல்பவர் நாணவுணைப்-
பெற்றூன் மலையரை யன்குன்றை
வாழும் பெரியம்மையே”
(பெரியநாயகியம்மை கலித்துறை, 12)

என்று கேலிசெய்துள்ளார்.

பண்டைத் தமிழகத்துச் சமூகத்திற் பெண்களின் நிலைமை எவ்வாறு இருந்தது என்பதுபற்றி வேறுபட்ட கருத்துக்களைத் தெரிவிப்பவர்களும் பிற்பட்ட காலத்திற் பெண்களின் நிலைமைபற்றி ஒருமுகப்பட்ட கருத்தினையுடையவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். ‘தையல் சொற் கேளேல்’ என்பது பழைய வாக்கு. பெண்களுக்கிருந்த மதிப்பினைப் பரம்பரை பரம்பரையாக, ஆசிரியர் மாணுக்கருக்குக் கூறிவந்ததைக் காட்டுவது, இத்தகைய சமூக அமைப்பு பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலும் நிலவியது. குளத்தூர் ச. வேதநாயகம்பிள்ளை 1870-ம் ஆண்டிலே,

“இந்த நாட்டில் பெண்களை அடிமைகளைப் போலவும், விலங்குகளைப் போலவும் நடத்துவது மிகவும் வருந்தத்தக்க செய்தியாயிருக்கின்றது. குலமும், செல்வமும் எவ்வளவு உயர்வோ, அவ்வளவும் மாதர்களுடைய துன்பநிலை பெரிதாயிருக்கின்றது. உயர்ந்த குலத்தவராகிய பார்ப்பனர் முதலானவர்கள், மாதர்களை விலைக்கு வாங்குவதுபோல் வாங்கிக் கொடுமையாக நடத்துகிறார்கள். நாயே, பேயே, கழுதையே, மாடே என்கிற பேச்சைத் தவிர, வேறே ஒரு பேச்சும் மாதர்களிடத்தில் ஆடவர்கள் பேசுகிறதில்லை. உதைக் கொடையைத் தவிர வேறு கொடையில்லை”.

எனத் தமது ‘பெண் மானம்’ என்னும் நூலுக்குத் தோற்றுவாய் செய்கின்றார். ஆயினும் ஆங்கிலக் கல்வி பயின்ற தமிழறி

ஞர் தம் நாட்டுப் பெண்களின் நிலையை மாற்றவேண்டிய அவசியத்தை உணர்ந்தார்கள். பெண்களிடம் நிலவிய அறி யாமை இருளைப் போக்கக் கல்வி நிலையங்களை நிறுவவேண்டிய தேவையைக் கண்டார்கள். ‘பெண்கல்வி’ மூலம் ‘பெண் மானம்’ நாட்டடப்படலாம் என்று நம்பினார்கள்.

முன்சீபு ச. வேதநாயகம்பிள்ளை (1826—1889) 1869-ம் ஆண்டிலே பெண் மதிமாலை என்னும் செய்யுணூலையும் பெண்கல்வி என்னும் வசனநூலையும் ஒரேநூலாக வெளியிட்டார். 1870-ம் ஆண்டில் வேதநாயகம்பிள்ளை வெளியிட்ட முற்கிளந்த நூலிலே பெண்மானம் என்னும் வசனநூலும் சேர்க்கப்பட்டிருந்தது. A.K. அமிர்தம்பிள்ளை (1845—1899) பெண்மை நெறி விளக்கம்பாடியதோடமையாது 1889-ம் ஆண்டு முதல் 1892-ம் ஆண்டு வரை தாம் நடத்திய ‘தமிழ்ச்செல்வன்’ என்னும் பத்திரிகையிலே பெண்விடுதலைபற்றி அடிக்கடி எழுதிவந்தார். இத்தகைய விழிப்பு ஏற்பட்ட சூழலிலேதான் 1892-ம் ஆண்டு சென்னையிலிருந்த ஸ்ரீநிலையம் அச்சியந்திர சாலையிலே தத்தை விடுதூது பதிப்பிக்கப் பெற்றது. வேதநாயகம்பிள்ளை, அமிர்தம்பிள்ளை முதலியோர் வசனத்திலும் செய்யுளிலும் கூறிய விஷயத்தை சரவணமுத்துப்பிள்ளை பழைய இலக்கிய வடிவமொன்றினை மூலமாகக்கொண்டு கூற முற்பட்டார்.

உண்பதுவு முறங்குவது
முர்க்கதைகள் பேசுவதும்
பெண்கடொழி லாமென்றே
பேசினுவ ரொருசாரார்
பெண்களுக்குத் தம்பதியே
பெருந்தெய்வ மென்பர் சிலர்
பெண்களுக்கு மடிமைக்கும்
பேதமில்லை யென்பர் சிலர்
பேதமைகா ணிவர்கொள்கை
பேர்த்தறிவாய் பசுங்கிளியே
(13)

என்று பெண்மையை இழித்துரைக்கும் கொள்கைகளைப் பேதமையால் ஏற்பட்டனவாகக் கூறும் ஆசிரியர்

மாதரார் தாமிலரேல்
 மனையும்வன மாநல்ல
 மாதரார் தாமுளரேல்
 வனமும் வளமனையாம்
 மாதரா ரன்றேவீல்
 வாழ்விந் கருங்கலமில்
 மாதரா ரன்றே
 வருந்துவரிம் மாநிலத்தில்
 மாதுசிரோன் மணிக்கிலைநீ
 வகுப்பாய் பசங்கினியே
 (14)

என்று பெண்ணின் பெருமை பாடுகின்றார்.
 பெண்ணின் பெருமையைத் துலங்கச் செய்
 வதற்குக் கல்வி அவசியமாகும். ஆயினும்
 பெண் கல்வியை விரும்பாத ஆடவரும்
 உளர். பெண் கல்வியால் ஏற்படும் நலங்
 களை உணராமலே அவர்கள் அவ்வாறு
 எண்ணுகிறார்கள்.

கல்விநலம் பெற்றனரேற்
 காரிகையார் காதலர்க்குச்
 சொல்லருநற் றுணையன்றே
 தொல்லுலகு சிறக்குமன்றே
 மெல்லியர்பாற் கல்வி
 விரும்பாத வீணரெலாம்
 எல்லையிலா வின்படைதற்
 கிடையூறென் றேயியம்பாய்
 என்னிருகண் மணியனையாட்
 கியம்பாய் பசங்கினியே
 (15)

பெண்களுக்குக் கல்வியறிவு அளிக் கா த
 தோடு அவர்களை வீட்டிலே அடைத்து
 வைத்து, பிறருடன் பேசும்பழகும் சந்தர்ப்
 பத்தையும் கொடுக்காது 'கிணற்றுத்
 தவளை'களைப்போல வளர்க்கும் பெற்
 ரேரை மனதிற்கொண்டு கூறப்பட்டவை
 மேல்வரும் இரு பாடல்களும்:

கூட்டிற் பசங்கினிபோற்
 கோதையரை யெப்பொழுதும்
 வீட்டி லடைத்துவைக்கும்
 விரகிலருக் கியாதுரைப்பேம்
 பூட்டித் திறந்தெடுக்கும்
 பொருளாக் கருதினரோ

கேட்டோர் நகைப்பதுவுங்
 கேட்டிலரோ பைங்கினியே
 கிஞ்சகவாய்ப் பைந்தொடிபாற்
 கிளத்தாய் பசங்கினியே
 (16)

அத்திமுதற் சிற்றெறும்பீ ருனவுயிர்
 யாவதிலும்
 உத்தமராம் மாந்த ரொருவரே
 பேசவலார்
 சித்தமகிழ்ந் தேபிறர்பாற்
 றெரிவையரைப் பேசவிடார்
 எத்தான் மறத்தனரோ விசையா
 யிளங்கினியே
 ஏதுகுற்றஞ் செய்தனர்க ளிசையாய்
 பசங்கினியே
 (17)

கல்வியோ கேள்வியோ இன்றி வளர்க்கப்
 படும் பெண்களுக்குப் பெற்றோர் திரு
 மணம் நிச்சயிக்கும் முறையினைப்பற்றி ஆசிரி
 ரியர் சில பாடல்களிற் கூறியுள்ளார். வீட்
 டிற்குத் தேவையான பசுவொன்றினை
 வாங்குவதற்குக் காட்டும் தயக்கம் கூட
 ஒரு மணமகளைத் தெரிந்தெடுக்கும்போது
 பெற்றோரிடம் காணப்படுவதில்லை.

தம்ம னைக்கோர் பசுவேண்டிற்
 ரும்பலகாற் பார்த்திருந்தும்
 பின்னுந் துணிவிராய்ப் பேதுறுதன்
 மாந்தர்குணம்
 என்னே மணவியே லிமைப்பொழுதி
 லேழுடிப்பார்
 சின்னப் பதிமைகொடு
 சிறர்செய்மணம் போலுமரோ
 தெரிவையவட் கிம்மாற்றஞ்
 சீர்க்கினியே கூறுதியாக்
 (23)

மணமகள் தன்னை மணக்கப்போகும் ஆட
 வனை முன்னெப்பொழுதும் காணாமலே
 அவனுக்கு வாழ்க்கைத் துணையாக்கப்
 பெறுகிறாள். வேண்டாத பூணையின் கண்
 களைக் கட்டி அதனைக் காட்டிலே விட்டது
 போன்றது இச் செய்கை.

கண்ணைமறைத் தேகொடுபோய்க்
காட்டில்விடும் பூஞ்சையப்போல்
பெண்ணைமனை யடைத்துப்

பிள்ளைருவர் கைக்கொடுப்பர்
கண்ணமுள் சுண்டுமிலர் காதலர்
சொற்கேட்டுமிலர்
எண்ணுது மெண்ணி யிருந்தயவர்
மங்கையர் கள்
இக்கொடுமைக் கியாதுசெய்வ
திசையாய் பசுங்கிளியே
(19)

உயிருள்ள நாளளவும் மணமகள் கணவனு
டன் வாழவேண்டியவள். தனது வாழ்க்
கையையே இவ்வாறு கணவன் சேவையிலே
செலவிடப்போகும் அவளிடம் அவ
ளது எண்ணத்தைப் பெற்றோர் வினவுவ
தில்லை.

ஓரிரவன் றோர்பகலன் றுயிருள்ள
நாளளவுங்
காரிகையா ருடன் வாழ்வார் கணவரே
யாமாயின்
ஓரிறையு மவ்விருவ ருள்ளமதை
வினவாதே
பாரிலே மணம்புரிவோர் பாதகர்காண்
பைங்கிளியே
பாவைதனக் கிம்மாற்றம் பகர்வாய்
பசுங்கிளியே
(20)

பெண்கள் தம் பெற்றோரிடம் தம் மனதில்
உள்ளதைக் கூறத் தயங்கக்கூடாது. ஏனெ
னில், அவர்கள் தான் பின்பு வாழ்நாள
முழுதும் இன்பமோ அல்லது துன்பமோ
அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கும்.

தந்தைதா யார்மகட்டுத் தலைவற்
றெரிவரெனும்
இந்தமொழிக் கியாதுரைப்பா
பெண்ணிலிவர் தாம்வேண்டும்
அந்தமகன் றன்மைக ளந்தோ
விரும்பிலேளல்
தந்தைதா யார்க்கென்றத் தவிப்ப
தவளன்றோ
சார்ந்துநீ தோகையிட்டு
சாற்றுதியாற் பைங்கிளியே
(21)

பெற்றோர் நிச்சயிக்கும் மனவொற்றுமை
யற்ற திருமணத்தினால் யாருக்கும் நன்மை
யில்லை.

வண்ணவிளம் பைங்கிளியே வையகத்து
மணமினிதேற்
பெண்ணொருபால் விம்மியழப்
பிள்ளையொரு பாலறத்
தண்ணறும்பூஞ் சோலைவிட்டு
தாங்கரிய வெஞ்சுரமே
நண்ணியவெங் கரியதுபோல்
நாயகன்றுள் புறுவதெனை
நாரியர்பா விம்மாற்ற நவீல்வாய்
பசுங்கிளியே
(25)

மனிதப்பிறனியின் பயன் இகத்திலேயே
பரத்தைக்காண்பதாகும். இம்மையிலேயே
இன்பமடைவதற்கு மனமொத்த குடும்ப
வாழ்க்கை வேண்டும்.

மண்ணுலகில் யாம்பிறந்து வாழ்வதினா
லாம்பயனென்
எண்ணரும்வெந் துயர்போக்கி
யின்பஞ் சுகியேமேல்
பெண்ணு ணீருவகுமே பேரன்
பொடுவாழின்
நண்ணுது வெந்துயரம் நற்கிளியே
கூறுதியால்
நணுகுமா லின்பமெலாம் நற்கிளியே
கூறுதியால்
(26)

இவ்வாறு தம் காலத்துச் சமூகத்திலே
பெண்களின் நிலைமை இருந்தவாற்றை
எடுத்துரைத்து, அந்நிலைமையை எவ்வெவ்
வழிகளால் மாற்ற வேண்டும் என்று கூறிய
தத்தை விடுதூதின் ஆசிரியர் தமது கருத்
துக்களை நீதிநூல்களின் அமைப்பு முறை
யிலோ அல்லது 'பெண்மதிமாலை' போன்ற
அமைப்புகளிலோ கூறுது க தா ம் ச ம்
பொருந்திய அமைப்பிலே கூறியது போற்
றத்தக்கது. அவ்வாறு செய்தமையால்
தத்தைவிடுதூது இலக்கியாம்சம் பொருந்
திய படைப்பாகக் காட்சியளிக்கின்றது.

தத்தைவிடுதூதின் யாப்பமைதியும்
மொழிநடையும் கூட அதன் ஆசிரியருக்குச்

சிறப்பளிப்பவனவாகக் காணப்படுகின்றன. இலக்கண விளக்கம்,

“பயிற்சூன் கலிவென் பாவிலுலே
யுயர்திணைப் பொருள் மஃறிணைப்
பொருளையுஞ்
சந்தியின் விடுத்தன் முந்துறு துதெனப்
பாட்டியற் புலவர் நாட்டினர்
தெளிந்தே”

என்னும் நூற்பாவிலே தூதுப்பிரபந்தம் கலிவென்பாவிலே பாடப்பட வேண்டும் என்று கூறுகின்றது. பெரும்பான்மையான தூதுப்பிரபந்தங்கள் கலிவென்பாவிலேயே பாடப்பட்டிருக்கின்றன. ஆயினும் சிலர் பாட்டியலார் தெளிந்து நாட்டிய விதியை மீறி வேறு யாப்பமைதிகளையும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே அல்லிமரக்காயர் ஏன்பவர் அன்னவிடுதூது, வண்டுவிடுதூது என்னும் பிரபந்தங்களைப் பாடியுள்ளார்; ஒவ்வொரு பிரபந்தத்திலும் பத்துக் கட்டளைக்கலித்துறைப் பாக்கள் இடம் பெறுகின்றன. அல்லிமரக்காயர் தி. த. சரவணமுத்துப்பிள்ளைக்கு முற்பட்டவரோ அல்லது அவருடைய பிரபந்தங்கள் தத்தைவிடுதூதிற்கு முற்பட்டனவோ என்பதை அறியுமாறில்லை. தத்தைவிடுதூதிற்குப் பின்பு எழுந்த சில தூதுப்பிரபந்தங்களும் வேறு யாப்பமைதிகளைப் பின்பற்றியுள்ளன. கங்குகம் அ. குமாரசுவாமிப்புலவர் (1854-1922) மொழிபெயர்த்து 1896-ம் ஆண்டிலே வெளியிட்ட மேகதூதக்காரிகை கட்டளைக்கலித்துறையாலானது. தை. ஆ. கனகசபாபதி முதலியார் மொழிபெயர்த்த மேகதூதம் (1928) நிலைமண்டில ஆசிரியப் பாவால் இயற்றப்பட்டது. அல்லவாய் மு. செல்லையா பாடிய புதிய வண்டுவிடுதூது (1958) கட்டளைக்கலித்துறையாலானது. நவாலி சோ. நடராசன் மொழிபெயர்த்த மேகதூதமும் (1954) பூவைவிடுதூதும் (1963) விருத்தப்பாவாற் பாடப்பட்டுள்ளன. சிவப்பிரகாசம் என்பவர் பத்தி முருகப்பெருமான் மீது பாடிய நெஞ்சுவிடுதூது என்னும் பிரபந்தம் கீர்த்தனை என்னும்

இசைப்பா அமைப்பில் இயற்றப்பட்டுள்ளது. இலக்கண விளக்கத்தின் விதியினை மீறிய முற்கிளந்த புலவர்களோடு தி. த. சரவணமுத்துப்பிள்ளையையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். புதிய அமைப்பிலே, புதிய கதாம்சத்தைப் புகுத்தி, புதிய கருத்துக்களைக் கூறிய சரவணமுத்துப்பிள்ளை பாட்டியலாரின் யாப்புப் பற்றிய விதியையும் மீறிப் பின்வந்தோருக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்திருக்கிறார்.

“எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய சந்தம், பொது ஜனங்கள் விரும்பும் மெட்டு, இவற்றினையுடைய காவியமொன்று தற்காலத்திலே செய்து தருவோன் நமது தாய்மொழிக்குப் புதிய உயிர் தருவோனாகின்றான். ஒரிரண்டு வருஷத்து நூற் பழக்கமுள்ள தமிழ் மக்களெல்லோருக்கும் நன்கு பொருள் விளங்கும்படி எழுதுவதுடன், காவியத்துக்குள்ள நயங்கள் குறைவுபடாமலும் நடத்துதல் வேண்டும்”

என்று சுப்பிரமணிய பாரதியார் புதிய காவியம் எவ்வாறு இருக்கவேண்டும் என்று பாஞ்சாலி சபதத்தின் முகவுரையிலே கூறினார். பாரதியாரின் கூற்றிலுள்ள முற்பகுதி காவியங்களல்லாத தற்காலத்துச் செய்யுணூல்களுக்கும் இலக்கணமாக அமையத்தக்கதாகும். ஆயினும் பூண்டி அரங்கநாத முதலியார் (1884 — 1893) போன்ற புதிய கல்வி முறையிலே பயிற்றப்பட்டவர்கள் கூட கச்சிக்கலம்பகம் போன்ற கடின நடையில் அமைந்த பிரபந்தங்களைப் பாடிய காலம் சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் காலம்; சிலேடை, யமகம், திரிபு அமைத்துப்பாடும் ஆற்றலுக்கு மதிப்பிருந்த காலம். இக்கால கட்டத்திலே வாழ்ந்த தத்தைவிடுதூதின் ஆசிரியர் பாரதியாரின் இலக்கணத்தை எட்டிப்பிடிக்கவில்லை என்று கருதியவிடத்தும் தம் காலத்து வித்துவ பரம்பரையின் நடையிலும் எளிய நடையினைப் பின்பற்றியிருக்கிறார் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. ★

இலங்கை கலாசாரப் பேரவையின்
தமிழ் இலக்கிய விழாவுக்கு
எமது நல்வாழ்த்துக்கள்

இராமகிருஷ்ண பவான்

தென் கொழும்பின் சிறந்த சைவ போசனசாலை

475, காலி வீதி,

வெள்ளவத்தை,

கொழும்பு-6.

கலாநிதி கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

தற்காலத் தமிழ் இலக்கியத்தில் பண்டைய இலக்கியத்தின் தாக்கமும் தொடர்ச்சியும்

வரலாற்றிலுள்ளது போன்று, இலக்கியத்திலும் கால வகுப்புச் செய்தல், விளக்கத்துக்காக மேற்கொள்ளப்படும் ஒரு முறையேயாகும். காலப்பிரிவுகளாக வகுத்துப் படிக்கும் பொழுது, அத்தகைய வகுப்புமுறை, இலக்கியத்தினது தொடர்ச்சியை மறைப்பதாக அமைதல் கூடாது. தற்கால இலக்கியங்களில், மொழியளவு தொன்மையுடைய சில இலக்கிய, மொழியியற் பண்புகளை நாம் காணக்கூடியதாக விருக்கும். ஆயினும் இலக்கியத்தின் அறத் தொடர்ச்சியை வலியுறுத்தும் பொழுது, ஒவ்வொரு காலத்திலும் இலக்கியத்தின் உந்து சக்தியாகவிருக்கும் விசேட பண்புகளையும் மறந்துவிடலாகாது.

காலத்தின் தேவைகளுக்கேற்ற வகையிலேயே இலக்கியத்தின் உருவும் பொருளும் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன என்பதை இலக்கிய, இலக்கிய வரலாற்று ஆய்வாளர் அறிவர். உதாரணமாக வீரபுகழ்

காலத்தில் இலக்கியமானது குலக்குழுநிலையிலிருந்து மாறாத, கூட்டியைபுகொண்ட சமுதாயத்தினதும், குலக் குழுவிருந்து தோன்றிய தனியொரு வீரனேச்சுற்றி வளர்க்கப்படும் அரசியல் நிறுவனத்தினதும் வெளிப்பாடாகத் தோன்றியது என்பது யாவரும் அறிந்த உண்மை. சிற்பம், கட்டடக் கலை ஆகியவற்றிற் காணப்படுவதுபோன்று இலக்கியத்திலும் 'பாணி'களும், பண்புகளும் ஏதோ பயன்பாட்டுத் தேவை காரணமாகவே தோன்றுகின்றன.

பழைய இலக்கியம் தற்கால இலக்கியத்தைப் பாதிக்கும் முறையையும் அளவையும்பற்றிய மதிப்பீடு, பழைமையும் புதுமையும் இணைந்து கலக்கும் முறை பற்றியும், புராதன இலக்கிய வழக்காறுகள் சமகாலத் தேவைகளுக்கு எவ்வாறு இடமளிக்கின்றன, அன்றேல் இடமளிக்கச் செய்யப்படுகின்றன, என்பது பற்றியும், புதிய தேவைகளுக்கியை புதிய உருவங்களும் உத்திகளும் எவ்வாறு தோன்று

கின்றன என்பதுபற்றியும் மேற்கொள்ளப்படும் ஆய்வாகவே அமையும். அத்தகைய ஓர் ஆய்வினை மேற்கொள்ளும் பொழுது மக்களின் அவர்தம் இலக்கியத்தின் வரலாறுகளையும், தற்காலத்தின் சமூக இலக்கியப் பண்புகளையும்பற்றி விரிவாக எடுத்துக் கூறவேண்டியவரும்.

ஆனால் இவ்வேளையில் அத்தகைய ஒரு விரிவான பணியை மேற்கொள்ள முடியாது. அத்தகைய ஆழமான அறிமுகமும் இங்கு தேவைப்படாது. தற்காலத் தமிழ் இலக்கியம் எவ்வெவ் முறைகளில் புராதன, மத்திய கால இலக்கியங்களிலுள்ள பண்பு, மரபுகளைக் கொண்டுள்ளது என்பதுபற்றி விரிவாக ஆராயாது, தமிழின் முற்கால இலக்கியங்கள் தற்கால இலக்கியத்துக்கு வளமுட்டிய முறையை மாத்திரமே மேலோட்டமாக அறிவது இவ்வேளை போதுமானதாகும்.

முதன் முதலில், இந்தியப் பகைப்புலத்தில் தமிழ் இலக்கியத்திற்குள்ள முக்கியத்துவத்தினை எடுத்துக்கூறுவது அவசியமாகும்.

இந்தியாவின் இன்றைய வழக்கு மொழிகளில், மிகப் பெரிய வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியை உடையது தமிழ்மொழியேயாகும். கிடைத்துள்ள இலக்கியங்கள் எம்மை கி. மு. 2ம், 3ம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இட்டுச் செல்கின்றன. சங்கப்புலவன் கபிலன் முதல், ஈழத்தின் இன்றைய முருகையன்வரை அதாவது கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலம் முதல் நவீன விண்வெளிக் காலம்வரை தமிழிலக்கியம் தொடர்ந்து வற்றுது ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றது. தமிழிலும் புராதனமான சமஸ்கிருதத்துக்குக் கூட இத்தகைய வரலாற்றுத் தொடர்ச்சி கிடையாது. சமஸ்கிருதம் இன்று வழக்கொழிந்த மொழியாகும்.

இந்தியப் பாரம்பரியங்களும், பண்பு நெறிகளும் வட இந்தியாவிலும் பார்க்கத் தென்னிந்தியாவிலேயே போற்றிப் பேணப்பட்டு வந்துள்ளன, பேணப்படுகின்றன என்பது இந்திய வரலாற்று மாணவர்க்குத் தெரிந்த ஓர் உண்மையாகும்.

இத்தகைய ஒரு சமூகவியற்பண்பு தற்கால இலக்கியத்திலே தொல்சீர் இலக்கியத்தின் பண்புகள் நின்று நிலைக்க உதவுகின்றது.

அகில இந்திய அடிப்படையில் தமிழின் முக்கியத்துவத்தை பார்த்த நாம் தமிழ்நாட்டினுள் தொழிற்படும் சில சமூக, வரலாற்றுச் சக்திகளையும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். இவற்றுள் முக்கியமானது இம்மொழிக் கூட்டத்தினரின் சுய பண்பாட்டுணர்வு ஆகும். தம் மொழியையே தமது 'கூட்டத்தின்' சின்னமாகவும் உருவமாகவும் கொள்ளும் பண்பு இவர்களிடையே உண்டு. இதனை மிகப் பூர்வமான காலத்திலிருந்தே நாம் காண்கின்றோம். இனத்தினதும், இனத்தின் பண்பாட்டினதும் தனித்துவத்தைப் பேண இத்தகைய உணர்வு தேவைப்பட்டது. அகில இந்திய ஒற்றுமையை வெளிப்படுத்தத் தவறாத அதேவேளையில் தன்னுடைய தனித்துவத்தையும் பேணியுள்ளது. தனது தனித்துவமென இக் கூட்டம் போற்றியது இந்தியப் பொதுப் பண்பில் இப்பகுதிக்கு இயைபானவற்றையே எனினும் தமிழ் இலக்கியம் பண்பாடு ஆகியன மேற்கொண்ட உடன்தலை, எதிர்நிலை ஆகியனவற்றின் இணக்கச் சமநிலையேயாம். முரணறு இலக்கியவியல் வாதத்திற்குத் தமிழிலக்கியம் முழுமையான உதாரணமாகும். தனித்துவத்தைப் பேண முயலும்பொழுது கடந்த காலப் பாரம்பரியங்களைப் பிரக்ஞையுடன் பேணும் தன்மை காணப்படும். இத்தகைய தன்மை இலக்கியத்தில் பாரம்பரிய அமிசங்களின் தொடர்ச்சிக்கு உதவுகின்றது. தனித்துவத்தைப் பேண மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகள் பழைமைவாதத்தை மேற்கொள்வதற்கும், புதுமையை வெறுப்பதற்கும் மேற்கொள்ளப்பட்ட இயக்கங்கள் என்று எவரும் எண்ணிவிடல் கூடாது. வரலாற்று ரீதியாகவும், சமூகவியல் ரீதியாகவும் அத்தகைய முயற்சிகள் வெற்றிபெறா. தமிழர்கள் இந்தியாவின் பிறபாகங்களிலிருந்தும், இந்தியாவுக்கு வெளியேயிருந்தும் வளமுட்டும் இலக்கியப் பண்புகளைத் தமது இலக்கியத்

துடன் இணைத்துக்கொண்டனர். ஆனால் அதே வேளையில் 'தமிழ்ப் பண்'பையும் பேணிக்கொண்டனர். புதிய சக்திகள் அவற்றின் தாக்கங்கள் தமிழைப் போற்றாது, தமிழின் புதிய ஓர் அணியாக மாற்றப்பட்டது. பாரம்பரியக் கால்கோளுடைய இலக்கியங்கள் புதிய சக்திகளை மேற்கொள்ளும் முறையே இதுதான். சிங்கள இலக்கியமும் இவ்வண்மையை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

புராதன, நவீன தமிழிலக்கிய நூல்களை ஒப்பியல் முறையில் நோக்கும் பொழுது அம்முயற்சி எத்துணை வரையறுக்கப்பட்ட வட்டத்தினுள் வைத்து மேற்கொள்ளப்படினும், இலக்கியங்கேட்போர் - படிப்போர் நிலையில் ஏற்பட்டுள்ள பெரிய மாற்றத்தினைக் குறிப்பிடுதல் அத்தியாவசியமாகும். மத்திய காலத் தமிழிலக்கியம் அடிப்படையில் 'பிரபுத்துவ நிலை'யைச் சார்ந்ததாகும். மதத்தைப் பற்றி விபரிக்கும் பொழுதுங்கூட அவ்விலக்கியங்கள் மேற் குறிப்பிட்ட சமூக வட்டத்தை விட்டு அப்பாற்சென்றன என்று கூறுவதற்கிடமில்லை. அடிநிலை மக்களின் வாய்மொழி இலக்கியப் பாரம்பரியங்களை மேற்கொண்ட விடத்தும் பிரபுத்துவ நோக்கும் பண்புமே மேற்கொள்ளப்பட்டது. இம்மத்தியகால இலக்கியத்தின் இயக்க வட்டம் அரசவையாகவே இருந்தது. ஆண்டவன், சோழப் பெருமன்னனாகவோ அன்றேல் இறையும் வரியும் செலுத்திவாழ்ந்த பாளையக்காரனாகவோ இருந்திருக்கலாம்; அரசவரிமை பேசப்பட்ட சூழ்நிலையிலேயே இலக்கியம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இக்காலத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் மக்கள் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிப்பனவாக (சிலவேளைகளில்) இருந்திருப்பினும், மக்களுக்காக எழுதப்பட்டனவல்ல. ஆனால் தற்கால இலக்கிய உலகில் எழுத்தாளர்களாகவும், வாசகர்களாகவும் முற்றிலும் புதியவர்களான ஒரு பரம்பரையினர் தோன்றியுள்ளனர். சமஸ்கிருத நெறிப்பட்ட இந்துத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் அமைப்பு முறைகளின்படி எழுத்து, வாசிப்பு அறிவினைப்

பெறத் தகுதியற்றவர்களாக விருந்தவர்களும் அத்தகைய கல்வித் தேவையற்றவர்களாக இருந்தவர்களும் இப்பொழுது எழுத, வாசிக்கத்தெரிந்தவர்களாகியுள்ளனர். தற்காலத்தில் இலக்கியம் சனநாயக நெறிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதன் காரணமாகவே தமிழ் இலக்கியத்தில் இதுவரை காலம் இடம்பெறாத புதிய அம்சங்கள் பல இடம்பெற்றுள்ளன.

தற்கால இலக்கிய வகைகளில், கவிதை, புனைகதை, நாடகம் ஆதியன முக்கிய இடம்பெறுவனவாகும்.

கவிதையானது, புனைகதையைப் போன்று நவீன உலகின் தனிச்சிறப்புடைய இலக்கிய வகையெனக் கொள்ளப்படமுடியாததெனினும், இலக்கியத்தின் தொடர்ச்சியைப் பொறுத்தவரையில் இதுவே முக்கியமானதாகும். பிற இந்திய மொழிகளில் காணப்படுவதுபோன்று தமிழிலும், கவிதையே - உண்மையில் செய்யுள் என்றே கூறல்வேண்டும் - பிரதான இலக்கிய வெளிப்பாட்டு வகையாகக் கருதப்படுகின்றது. நவீன யுகம், காவியங்களுக்கேற்ற காலமன்று. ஆனால் இன்றும் நியாயமான அளவு செய்யுள் யாப்பாளர் அவ்யாப்பினையே தமது இலக்கிய வெளிப்பாட்டு முறையாகக் கொள்கின்றனர். அத்தகைய ஆக்கங்கள் பெரும்பாலும் மதவிடயங்கள் பற்றியும் பாரம்பரிய (இலக்கிய)ப் பொருள்பற்றியும் இயற்றப்படுபவையேயாகும். ஆனால் பொருளிலோ இவை தற்காலத்துப் பண்புகளுக்கியைவனவன்று. இக்காலத்தில் எழுதப்பட்ட காவியங்களும் மாகாவியங்களும், கவிதைப் பண்புடையனவென்று கொள்ளப்பட முடியாதனவே. சுத்தானந்தரின் பராசக்தி மாகாவியத்தை உதாரணமாகக் கூறலாம். ஆனால் இன்று, குறுகிய காப்பியங்களை எழுதும் பண்பு ஒன்று காணப்படுகின்றது. இவை இந்தியக் காவிய மரபுவழியைச் சாராமல், அரிஸ்ரோற்றிலின் நாடக இலக்கணத்தைச் சார்ந்தவையாகவே காணப்படுகின்றன. இத்தகைய குறு காப்பியங்கள் பெரும்பாலும் பாரம்பரியப் பொருள்பற்றியனவாகவேயுள்

என. ஆனால் அத்தகைய ஆக்கங்கள் ஏதோ ஒருவகையில் தற்காலச் சமுதாயத் தேவைகளுடன் இயைபுடையனவாகவே காணப்படுகின்றன. சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் பாஞ்சாலி சபதம் நல்ல உதாரணமாகும். சில குறுகாப்பியங்கள் பழைய சம்பவங்களுக்குப் புதிய விளக்கம் கொடுப்பனவாகவும் அமைந்துள்ளன. உதாரணங்களாக வெள்ளக்கால் சுப்பிரமணிய முதலியாரின் அகலிகை வெண்பா, ச. து. சு. யோகியின் அகலிகை, பாரதிதாசனின் பில்கண்ணு பற்றிய குறுகாப்பியம் ஆதியனவற்றை எடுத்துக்காட்டலாம். இத்தகைய குறுகாப்பியங்களில் பாரதியாரின் பாஞ்சாலி சபதம் தலைசிறந்ததெனக் கூறலாம். பாரதிதாசனின் சில குறுகாப்பியங்கள் — பாண்டியன் பரிசு போன்றவை அவரது அரசியற் கொள்கைகள் காரணமாகப் பெரிதும் போற்றப்படுவதுண்டு. அவை தரத்தில் அவரது தனிக் கவிதைகளுக்கிடையானவை யென்று கூறமுடியாது.

கவிதைத்துறையில் இன்று காணப்படும் முக்கிய நெறி. தனியொரு பொருளின் மீது எழுதப்படும் சிறிய கவிதைகளாம். இத்தகைய முழுமையான ஆனால் அளவீற் சிறியவையான கவிதைகள் இன்றைய மேனாட்டு இலக்கியங்களிலே காணப்படும் கவிதைகளையொத்தவை. இக் கவிதைகள் இன்று எழுதப்படும் முறையில் முற்றிலும் மேனாட்டுப்பண்பினதாகவேயுள்ளனவெனினும், இத்தகைய, தனிநிலைக் கவிதைகளை இயற்றும் நெறி, சங்க காலத்தில் வழக்கிலிருந்தது. சங்க காலத்தில் எழுந்த அப்பாடல்கள், ஒரு குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பத்தின் பொழுது பாடப்பட்டவையாகவோ அன்றேல், குறிப்பிட்ட ஒரு மனநிலையில் அல்லது உணர்ச்சி நிலையிலிருக்கும் ஒரு பாத்திரத்தின் உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டைக் காட்டுவனவாகத்தானிருக்கும். இடைக்காலத்தில் தொடர்நிலைச் செய்யுட்களே முக்கியத்துவம் பெற்றன. தற்காலத்தில் எழுதப்படும் தனிநிலைக்கவிதைகள் முற்றிலும் மரபு நெறிக்கு மாறுபட்டவையன்று. எனவே தனிநிலைக்

கவிதைகள் ஆக்கப்பட்டபொழுது இவை பாரம்பரியத்துக்கு அந்நியமானவையாகக் கருதப்படவில்லை. தனிப்பாடல்கள் பாடும் மரபு, இடைக்காலத்தில் முற்றிலும் அழிந்துவிடவில்லையென்பதை இன்று போற்றப்படும் தனிப்பாடற்ரொகுதிகள் நன்கு காட்டுகின்றன. ஆனால் தனிப்பாடல்கள் எழுதும் இன்றையகவிஞர்கள் இவ்விடயத்தில் இடைக்காலமரபைப் போற்றாது சங்கவழி வரும் மரபையே போற்றுகின்றனரெனலாம். பலருடைய பாடல்களில் சங்கப்பாடற் பொருளும், நெறியும் தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன.

தற்காலத் தமிழ்க் கவிதைகளில் இருவேறான ஆக்க நெறிகளைக் காணலாம். முதலாவது, அறிவு நிலைப்பட்ட நெறி எனக் கூறப்படத்தக்கது. குறிப்பிட்ட ஓர் “உணர்ச்சி நிலை” யிளையாகத் தோன்றும் தத்துவார்த்தக் கவிதைகள் இப்பிரிவினுள் வரும். கவிதாபூர்வமான மனித நிலையை அன்றேல் சம்பவத்தை அடியாகக் கொண்டு எழுதப்படுபவை இவை. ஆனால் அவற்றில் தத்துவ நெறிசார்ந்த கண்ணோட்டமிருக்கும். இரண்டாவது உணர்ச்சி வயப்பட்ட நிலையில் தோன்றுவன. அந்நிலை காதல் இன்பம் பற்றியதாகவிருக்கலாம், அல்லது அரசியல் வேட்கை பற்றியதாகவிருக்கலாம். காதலின்பம் அல்லது இணை விழைச்சு உணர்விழையாகத் தோன்றுவன இடைக்காலத்து உடற் கூற்றின்பக் கவிதைமரபினையொட்டிதாக அன்றேல் அத்தகைய உருவங்களைக் கொண்டனவாக இருக்கும் முதலாவது நெறி. இடைக்காலத் தமிழ்க் கவிதை மரபிலிருந்து மாறுபட்டவொன்றாகவேயுள்ளது. இத்தகைய கவிதைகளை எழுதி வெற்றியீட்டியுள்ளோர் மேனாட்டுக் கவிதை மரபினை அறிந்தவர்களாவர். ஆயினும் இங்குக்கூட, இடைக்காலத்தில் நன்கு வளர்ந்த, ஆனால் சமகாலச் சமூகச் செல்வாக்குகதிகமில்லாத மறைதானப் புலவர்களது (Mystic Poets) செல்வாக்குப் பெரிதும் காணப்படுகின்றது. தாயுமானுவர் போன்ற புலவர்களின் தாக்கம் இத் துறையில் மிக முக்கியமானதாகும். இத்தகைய கவிதைகளை

எழுதி பெயர் பெற்றுள்ள கவிஞர்கள் (சுழத்து முருகையன் போன்றவர்கள்) தமது கவிதைகளில் பாரம்பரிய உருவகங்களையும், ஐதீக மரபுகளையும் நன்கு கையாண்டுள்ளனர்.

புதிய பொருளையும் உத்திகளையும் கையாள முயன்றதன் காரணமாக, கவிதையின் மொழி நடையில் முக்கியமான பரிசோதனை முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இத்தகைய பரிசோதனை முயற்சிகளால், பண்டைய தமிழ்ப் புலவர்களின் சொல்லாட்சித் திறன் ஆக்கத் திறன் ஆதியன மீண்டும் உணரப்பட்டுள்ளனவென்றே கூறவேண்டும். கம்பன், இளங்கோ போன்ற புலவர்களின் ஆக்கத்திறனை தற்காலக் கவிஞர்கள் பலர் போற்றுவதற்கு இதுவே காரணமாகும். வள்ளுவர் கருத்து நிலையில் பெருந்தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியுள்ளாரெனினும், அவர்கையாண்ட யாப்பு தற்காலக் கவிதைக்கு உந்து சக்தியாக அமைந்தது என்று கூற முடியாது. எனவே தற்காலக் கவிதை வளர்ச்சியின் துலாம்பரமான அமிசங்களைப் பார்க்கும் பொழுது, பண்டைய இலக்கியத்தின் தொடர்ச்சியைக் காணக்கூடியதாகவே இருக்கின்றது.

இந்நெறிப்படி பார்க்கும் பொழுது கிராமியக் கவிதைகளின் அமைப்பு முறையில் கவிதை எழுதுபவர்களையும் எடுத்துக் கூறுதல் அவசியமே. கொத்தமங்கலம் சுப்பு இத்துறையில் முக்கியமானவர். கிராமிய கவிதை மரபும் பாரம்பரிய வழிப்பட்டதே. ஆனால் அது 'உயர்ந்தோர் மரபாக விளங்கவில்லையென்பது உண்மையே. அரசியல், பொருளாதார சமூக நிலைகளில் சனநாயகக் கோட்பாடு கடைப்பிடிக்கப்பட்டு இலக்கியத்திலும் மேற்கொள்ளப்படுகின்ற பொழுது, அடிநிலை மக்களின் இலக்கிய மரபும் உயர் இடம்பெறுவது தவிர்க்கமுடியாத வளர்ச்சியேயாகும்.

யாப்பு முறைப்படி பார்க்கும்பொழுதும் தொடர்ச்சி நன்கு தெரியவருகின்றது. அகவல், விருத்தம் (அவற்றின் பல்

வேறு விகற்பங்களுடன்) ஆதியன முக்கியமான, இரஞ்சகமான யாப்புகளாக விளங்குகின்றன. வெண்பா தொடர்ந்து பயன்படுத்தப்படுகின்றது. ஆனால் செப்பலோசையுடைய இந்த யாப்பு முறையில் கவிச்சிறப்புக்கள் பொலியஎழுதி வெற்றிகண்டோர் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பு முழுவதிலும் வெகு சிலரே. தற்காலக் கவிஞர்களது ஆங்கங்கள் பெரும்பாலும் மரபுவழி வரும் யாப்பு நெறிப்பட்டன வெனினும், அவற்றை அச்சிடும்பொழுது, யாப்பு மரபு நெறிக்கமைய வரிப்படுத்தி அச்சிடுவதில்லையென்றே கூறவேண்டும். அச்சில் தலை, அடிகளாகப் பிரித்து அடிக்கும் பொழுது, உரையாடல் உணர்வு ஏற்படும் வகையில் பிரிக்கப்படுகின்றன எனலாம்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் தற்காலக் கவிதை வளர்ச்சியில் கவியரங்குகள் பெறும் முக்கிய இடத்தினை நாம் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். கவியரங்குகளில் கவிதைகள் பாடப்படும்பொழுது இந்த 'உரையாடல் நடை'க்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகின்றது. அரங்கில் கவிபாடுவதும், அப்படிப் பாடப்படுவனவற்றை இருந்துகேட்டு மகிழ்வதும், கவிதையை, அது ஆரம்ப காலத்தில் பாடப்பட்டு, ரசிக்கப்பட்ட நிலைக்குக் கொண்டு செல்வதாகவுள்ளன. இங்கும் மரபுத் தொடர்ச்சியைக் காணலாம்.

இவ்வாறாக, புதிய வளர்ச்சிகள் பல ஏதோவொருவகையில் மரபின் தொடர்ச்சியையும், புதுப்பயன்பாட்டையும் காட்டுவனவாகவுள்ளன வெனினும், ஒரே யொரு நவீன நெறி, பழைய இலக்கியப் பாரம்பரிய அங்கீகாரமற்றதாகவேயுள்ளது. இதனை வசனகவிதை என்பர். இப்பொழுது சிலர் 'புதுக்கவிதைகள்' என்றும் சொல்வர். இதனை எதிர்ப்போர், வசன கவிதை என்ற பதமே தன்னுள்ளதான் முரணுடைய தொடர் என்பர். ஆனால் இம் முறையில் எழுதுவோர்க்குப் பாரதி எழுதிய வசனகவிதைகள், மதிப்பார்ந்த ஒரு முன்மாதிரியாக அமைந்துள்ளன. புராதன இந்துப் பாரம்பரியத்தில் கடவுளரை நோக்கி

வேண்டுதல் செய்யும் ஒரு மொழி நடையினடியாகப் பாரதி தனது வசனகவிதைகளை இயற்றினாரெனலாம். (சிங்களத்தில் வசனகவிதையைக் குறிக்கும்பதம், தமிழ்ப்பதத்திலும் பார்க்க பொருள் விளக்க முடையதாகும். அம்மொழியில் இக்கவிதைகள் "நிசத்தஸ்" (சந்தமற்றவை) கவியெனக் குறிப்பிடப்படும்.)

ஆரம்பத்தில் இம்முறையைக்கையாண்டோர் சுதீத மனோநிலை வாதிகளே (Romanticists). ஆனால் இன்று இவை வழக்கில் வந்துவிட்டனவென்றே கூறவேண்டும். ஆனால் இக்கவிதை வகையின் வளர்ச்சியிற்காணப்படும் முக்கிய பண்பு இவற்றில் பாரம்பரிய ஐதிக உருவங்களும், மரபு நிலைப்பட்ட உருவங்களும் கையாளப்படுவதேயாம். பாரம்பரிய யாப்பு நெறியை ஒதுக்கித் தள்ளிய அளவுக்கு இவர்கள் (வசனகவிதையாளர்) பாரம்பரியக்கதைக் குறிப்புக்களையும் காவியக்குறியீடுகளையும் தமது ஆக்கங்களில் எடுத்துக் கூறியுள்ளனர். எனவே இங்கும் தொடர்ச்சி காணப்படுகின்றதென்றே கூறல் வேண்டும்:

புனைகதையோ முற்றிலும் வேறுபட்ட நிலையினையுடையது. அது ஒரு "நவீன" இலக்கிய வகை. கதை சொல்வது, நாவலுமாகாது, சிறுகதையுமாகாது. மேலும் வசனத்தை ஆக்க இலக்கிய வாகனமாகக் கொள்வதிலும் ஒரு பிரச்சினையுண்டு. தமிழில் வசனம், முன்னர் விளக்கத்துக்கே பயன்படுத்தப்பட்டது. பாட்டிடையே வந்த உரையும் (சிலப்பதிகாரம், கலித் தொகை ஆத்யனவற்றில் இதற்கு உதாரணமுண்டு) விளக்கப்பண்பினதாகவேயுள்ளது. கலித்தொகையில் அது நாடக அமைப்புக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. எனவே வசனத்தை ஆக்க இலக்கிய வாகனமாகக் கொள்ளல் புதிய முறையாகும்.

புனைகதை, இலக்கியப் பாத்திரமரபில் பெரும் புரட்சியொன்றினை ஏற்படுத்திற்று. தன்னில் ஒப்பாரும் மிக்காரும்ற்ற தலைவன் தலைவியர் கைவிடப்பட்டு மிகச் சாதாரண

மான மனிதர்களே பாத்திரங்களாக்கப்பட்டனர். உதாரணபுருடர்கள் கைவிடப்பட்டு சாமானியர் பாத்திரர்களாக்கப்பட்டனர்.

உலகின் பிறபாகங்களிலும் நடந்தேறியது போன்று தமிழ்நாட்டிலும், அதுகால வரை படிப்புத்தேவையும், படிப்பு வாசனையும்ற்றிருந்தோர் கல்வி பெறத் தொடங்கிய காலத்திலேயே புனைகதை இலக்கிய உருவாக வெளிவந்தது. கல்வி என்பது சமூகத் தகைமைகள் காரணமாகப் பெறப்படும் திறன் என்ற நிலை போயிற்று. கல்வி சனநாயகவழிச் செல்ல இலக்கியமும் சனநாயகநெறிச்சென்றது. பழைமை வாதத்தின் எதிர்ப்பிடையேயும், இப்புதிய இலக்கிய வகை (பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் மூலம்) சனரஞ்சகப்படுத்தப்பட்டது. புதிய அமைப்பு நெறியின் படி கல்வியறிவு பெற்றோர் எழுத்தாளர் வாசகராயினர். மேலும் இப்புதிய இலக்கிய வகைகளாம். சிறுகதை, நாவலில் மக்களின் பேச்சு மொழியே இடம் பெறலாயிற்று. இதனால் சிவர் இவ்விலக்கிய வகையின் ஆக்ககர்த்தர் வாசகர் ஆகியோரின் சமூக நிலைமை களைப்பற்றி மனதிற் கொண்டு, இவ்விலக்கியவகைகளை இழிசனர் இலக்கியமென்றனர். ஆனால் காலம் எவரையும் காத்து நிற்பதில்லை. சமூகம்வளர, இப்புதிய இலக்கிய துறைகளும் பரவின. இதன் காரணமாக நாவலும், சிறுகதையும், கலம்பகமும் காவியமும் போன்று, பரணியும் பிள்ளைத் தமிழும் போன்று தமிழ் இலக்கியத்துடன் இணைந்தன.

இவ்விலக்கிய வகைகளுள் இன்றைய வளர்ச்சி நிலையில் சிறுகதையே முக்கியமானது. இந்திய மொழிப்பரப்பில், தமிழ்ச் சிறுகதைகள் மற்றைய மொழிச் சிறுகதைகளுக்குத் தரத்திலே குறைந்தவையன்று.

புராண, இதிகாச, காவியக்கதைகளிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட சம்பவங்களும் சிறுகதைப் பொருளாயின. தமிழ்ச் சிறுகதையிலுள்ள வசன நடை வளர்ச்சியை ஆராய்

வோர், உணர்வுச்செறிவும் கவிதைப் பாங்குமுடைய வசன நடை முதன்முதலில், பாரம்பரியகதாசம்பவங்களை வைத்தெழுதப்பட்ட சிறுகதைகளிலேயே சிறந்து காணப்பட்டதென்பதை அறிவர். மாணிக்கவாசகர் வாழ்க்கைச் சம்பவத்தினை வைத்துப் புதுமைப்பித்தன் எழுதிய அன்றுஇரவு, இதற்குச் தலை சிறந்த உதாரணமாகும். காவியகாலத்துத் தொல்சீர்மேன்மையை உணர்த்தத்தக்க உணர்வாழமும் ஓசைச் சிறப்புமுடைய ஒரு வசன நடையினைப் புதுமைப்பித்தன் கையாண்டார். நனவோடை உத்தியைக்கையாண்டு எழுதியவர்களுள், 'ஐதிகமரபு உருவங்களையும், பௌராணிகக் கதைச் சம்பவங்களையும் கையாண்டு தமிழ் வசனநடைக்கும் இந்தியச் சிறுகதை வளர்ச்சிக்கும் லா. ச. ராமாமிர்தம் உதவினார். "பாற்கடல்", "ஜனனி" போன்ற சிறுகதைகளை, பாரம்பரியப் பரிச்சயமற்ற எவரும் இலகுவில் விளங்கிக் கொள்ள முடியாது. காவிய, புராண மரபில் வரும் தெய்வங்களையும் உதாரண புருடர்களையும் உணர்ச்சிப் போராட்டங்கள் நிரம்பிய தனி மனிதர்களாகச் சிறுகதைகள் சித்தரித்தன. புதிய இலக்கிய வகை, புராதன இலக்கியப் பாத்திரங்கள் மீது புதிய ஒளியைப் பாய்ச்சிற்று. பழைய இலக்கியப் பாரம்பரியம் புதியதோர் இலக்கிய வகை தனது பொருள் வட்டத்தை பிரிவுபடுத்திக் கொள்ள உதவிற்று. புதியதும் பழையதும் இணைந்தன.

புராதன கதைப்பொருட்கள் நாவல் இலக்கியத்தில் விசேட இடம் பெற்றன. குடும்பநாவல், துப்பறியும் நாவல் என இது பன்முகப்பட்டு வளர்ந்த பொழுது வரலாற்று நாவல் எனும் வகையும் அதனுள் இடம் பெற்றது. புராதன இந்திய வரலாற்றுச் சம்பவங்களைப் பின்னணியாக வைத்து எழுதப்பட்ட வரலாற்று நாவல்கள், இந்தியச் சுதந்திர உணர்ச்சி வளர்ச்சிக்கு எத்துணை உதவின என்பதை இந்திய இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர் அறிவர். இத்துறையில் தென்னிந்தியத் தமிழ் நாவலும் தன்பணியையாற்றியது. கல்கியின் சிவகாமியின் சபதம் பார்த்திபன் களவு, பொன்னி

யின் செல்வன் ஆகிய நாவல்கள், வால்ற்றர்ஸ்கொற்றினது வரலாற்று நூல்களைப் போன்று யதார்த்தமானவையாக விளங்கவில்லையெனினும், புராதன தமிழ்ப் பெருமையுணர்வை—அதன்மூலமாகச் சுதந்திர தாகத்தை—வளர்க்க உதவின.

நாவலும் சிறுகதையும் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் இதுகாலவரை பெருமளவிற்கையாளப்படாத ஓர் இலக்கிய நெறியை வளர்த்தன. சேரிமொழி இலக்கியத்திற் பயன்படுத்தப்படலாமென்பதற்குத்தொல்காப்பிய அங்கீகாரமுண்டெனினும், பேச்சுமொழி பாத்திர உரையாடலினை எடுத்துக் காட்டுவதற்குப் பயன்படுத்தப்படவில்லை. சிறுகதையும், நாவலும் அப்பணியைச் செய்தன.

நாடகத்துக்கான தமிழ்ச் சொல், "கூத்து" என்பதே. கூத்து என்பது "ஒரு பொருள் பற்றிய நடனமாகும்". ஆடுநர்தம் அசைவுகள் மூலம் கதைப் பொருளை விளக்கி ஆடுவர். அவர்கள் ஆடும்பொழுது ஒருவர் நின்று கதையைப் பாத்திர இயக்கங்களுக்கேற்பக் கூறிச் செல்வார். ஆனால் தற்காலத் தமிழ் நாடகம், மேனாட்டு வழி வந்ததே. அமைப்பில் அரங்கேற்றத்தில், ஆட்டமுறையில் இது கூத்திலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டது. ஆனால் இங்கும் பழைய கூத்துமரபின் பாடல்கள் (அவை முன்னர் "வில்க்கு" என்று குறிப்பிடப்பட்டன) நவீன நாடகங்களில் இடம் பெற்றன. புதிய நாடகமுறையில், பழைய நாடகங்கள் நடிக்கப் பெற்றன. நவீன நாடகமரபு முறைப்படி அரங்கேற்றப்பட்ட ஓளவையர், தமிழ்ச்செல்வம், என்பன தமிழ் இலக்கியத்தின் தொடர்ச்சியை அரங்கில் நிலைநிறுத்துகின்றன. இது காலவரை இலக்கிய அந்தஸ்துப்பெறாத கூத்துக்கள், நாடகங்களுக்குத் தற்கால இலக்கியம் இலக்கிய அந்தஸ்து வழங்கிற்று. பழைய கூத்துக்கள் விலாசங்கள் அச்சேறின. தமிழ் இலக்கியப் பரப்பு அகன்றது.

பாட்டை அடிப்படை நாடக மரபாகக் கொண்ட ஒரு மொழியில், கவிதை

நாடகம் என்ற சொற்றொடர் 'இனச் சட்டில்லாப் பண்புகொள் பெயருக்கு' (தொல்-சொல்-18) உதாரணமாகச் செய்யுள் வழக்காக நிற்கலாமே தவிர வழக்குச் சொல்லாக முடியாதென யாராவது கூறின் அக்கூற்று ஆராயப்படவேண்டிய தொன்றே. ஆனால் இது நவீன நாடக வளர்ச்சியின் ஓர் அம்சம். மேலாட்டு இலக்கிய மரபையொட்டி வருவது. இன்றைய நிலையில் கவிதை நாடகங்கள் இலக்கியத்தையும் நாடகத்தையும் இணைப்பதற்கான பிரக்ஞைபூர்வமான முயற்சிகளாகும். (இந்திய மரபில், அரசவைச் சூழலிலெழுந்த நாடகங்களைத் தவிர்ந்த மற்றவை நாடக இலக்கியமாகக் கருதப்படவில்லை). இத்தகைய கவிதை நாடகங்களுள் வெற்றியீட்டியவற்றுட் பெரும்பா

லானவை பாரம்பரிய, இலக்கியக் கதைச் சம்பவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவையே. இத்துறையில் ஈழத்தவர்களின் வளர்ச்சி குறிப்பிடத்தக்கவொன்றாகும்.

இன்றைய புதுமை நாளைய மரபு ஆகும். இவ்வாறு புதியதும், பழையதும் இணைந்து செல்லும்பொழுதுதான் பண்பாடு வாழ்கிறது. பழந்தமிழிலக்கியமும், தற்காலத் தமிழிலக்கியமும் 'செம்புலப் பெயல் நீர்' போன்று கலந்து இணைந்து செல்கின்றன. பழைய தமிழிலக்கியம், புதிய தமிழிலக்கியம் என்ற பிரிவு தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று மாணவனுக்குக் கிடையாது. அவனுக்கு உள்ளது தமிழ் இலக்கியம் என்ற ஒன்றேதான். ★

[இரத்தினபுரியில் 1971 திசெம்பர் 17, 18ஆம் திகதிகளில் நடந்த சிங்கள சாகித்திய விழாவின் பொழுது "உலகின் வளர்ச்சியுற்ற இலக்கியங்களில் புராதன இலக்கியம் தற்கால இலக்கியத்துக்கு வழிவகுத்த முறைமை" என்ற தொடரில், தமிழ் இலக்கியம் பற்றி ஆற்றப்பட்ட சொற்பொழிவின் தமிழாக்கம் இது]

மாண்புமிகு அமைச்சர் திரு. செ. குமாரகுரியர் தலைமையில் 1972 ஜனவரி 9ந் திகதி தபால் மாஅதி பரின் தலைமை அலுவலகத்தில் நடைபெற்ற ஈழத்துத் தமிழ் சஞ்சிகைகளினது ஆசிரியர்கள், வெளியீட்டாளர்களின் மாநாட்டில் தமிழ் ஆலோசனைச் சபையின் செயலாளர் திரு. பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரன் சமர்ப்பித்த அறிக்கை.

ஈழத்துத் தமிழ் சஞ்சிகை வளர்ச்சியும், பிரச்சனைகளும், தீர்வு மார்க்கங்களும்.

கௌரவ அமைச்சர் அவர்களே,
நண்பர்களே,

தமிழ் ஆலோசனைச் சபையின் அழைப்பை ஏற்று, ஈழத்துத் தமிழ் சஞ்சிகைத் துறையின் வளர்ச்சி பற்றி ஆராயக் கூடப்பட்டிருக்கும் இம்மாநாட்டிலே கலந்துகொள்ள வருகை தந்திருக்கும் உங்கள் அனைவருக்கும் எங்களின் நெஞ்சம் நிறைந்த நல் வாழ்த்துக்களை முதற்கண் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

இம்மாநாடு குறித்து நீங்கள் காட்டும் ஆர்வமும் இந்த ஆர்வத்தின் வெளிப்பாடாக நீங்கள் எழுத்து மூலம் தெரிவித்த கருத்துக்களும், ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் எதிர்காலம் பிரகாசமானதாக இருக்கும் என்ற நம்பிக்கையையும், இந்த எமது இலக்கியம் ஆற்றலும் அக்கறையுள்ளவர்களின் கரங்களில்தான் இருக்கிறது என்ற விஸ்வாசத்தையும் ஊட்டுவனவாக உள்ளன.

ஆகவே தான் நாம் எதிர்காலம் பற்றிய நியாயமான நம்பிக்கையுடன் எமக்கு முன்னாலுள்ள கடமைகடையும் பொறுப்புக்களையும் எதிர் கொள்கிறோம்.

ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு, குறிப்பாக சஞ்சிகைத்துறை வளர்ச்சிக்கு ஆக்கம் அளிக்கும் நடவடிக்கைகள் பற்றி ஆராயுமாறு மாண்புமிகு பிரதமர் அவர்களாலும் கௌரவ அமைச்சர் திரு. குமாரகுரியர் அவர்களாலும் நாம் பணிக்கப்பட்ட அந்த ஆரம்ப

நாட்களிலேயே நமது எழுத்தாளர்களின், பத்திரிகையாளர்களின் இலக்கியப்பற்று, ஆற்றல், ஆக்கத்திறன் குறித்து நாம் கொண்டிருந்த திடமான நம்பிக்கை முற்றுமுழுக்கச் சரியானதே என்பதைக் காலம் மெய்ப்பித்து விட்டது என்பதில் நாம் மனநிறைவு காண்கிறோம்.

நாம் ஒரு கட்டத்தில் இருந்து இன்னொரு கட்டத்திற்கு, ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பாதகமாக இருந்த காரணிகளையும் கூறுகளையும் அகற்றும் கட்டத்தில் இருந்து, ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு நிர்மாண பூர்வமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டிய கட்டத்திற்கு மாறிச் செல்லும் தறுவாயில் நிற்கிறோம்.

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி, குறிப்பாக சஞ்சிகைத்துறை வளர்ச்சிபற்றிய சர்வாம்சப் பிரச்சினைகளை ஆராயுமுன், இதற்குக் கால்கோளாக அமைந்த பிரச்சினைகளை சற்றே தொட்டுச் செல்வது பயனுள்ளதாக இருக்கும் எனக் கருதுகிறோம்.

ஆகவே தான் மேற்கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கையின் வரலாற்றையும், அதன் கோட்பாட்டு ரீதியிலான தாற்பரியத்தையும் கோடிகாட்டிச் செல்ல அனுமதி தாருங்கள்.

இந்தப் பிரச்சினையின் வரலாறு ஒரு கால்நூற்றாண்டுக் காலத்திற்கும் முந்தியதாகும். இந்தியப் பத்திரிகைகள் கங்குகரையின்றி வந்து குவிவதால் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியும் சஞ்சிகைத்துறையும் பாதிக்கப்படுகின்றன என்றும், எனவே நமது இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வகை செய்ய இந்தியப் பத்திரிகைகளின் எல்லைற்ற இறக்குமதிக்கு கட்டுப்பாடு விதிக்க வேண்டும் என்றும் ஈழத்து இலக்கிய அபிவிருத்தியில் ஆர்வம் கொண்டிருந்த தமிழ் அறிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் சிலர் முதலில் குரல் கொடுத்தனர். பின்னர் 1961ம் ஆண்டில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், அது கூட்டிய அகில இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் பொது மாநாட்டுக் காலத்தில் இந்தக்கருத்தை ஸ்தாபனரீதியாக முன்வைத்தது. இந்தக் கோரிக்கை ஸ்தாபனரீதியில் முதன்முதலில் முன் வைக்கப்பட்டபோது இதற்குக் கடும் எதிர்ப்பு அடையடித்தெழுந்த போதிலும், சிந்தனையில் தெளிவு பிறந்ததும் ஆதரவு பெருகியது. எழுத்தாளர்களும் சஞ்சிகை வெளியீட்டாளர்களும் ஏகோபித்த ஆதரவைத் தெரிவித்தனர். தேசியப் பத்திரிகைகளும், எழுத்தாளர் நிறுவனங்களும், இலக்கிய அமைப்புகளும் ஆதரவு தர முன் வந்தன. காலப்போக்கில் இது ஒரு தேசிய கோரிக்கையாக, ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் முழுமையினதும் பொதுக் கோரிக்கையாக மாறியது.

இந்தப் பகைப்புலத்தில் தான் ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் 1970ம் ஆண்டில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பின்னர், இந்தப் பிரச்சினையை இலங்கைப் பத்திரிகையாளர் சங்கம் பிரதமர் அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தது. பிரதமர் அவர்கள் இப் பிரச்சினையில் ஒரு தலைப்பட்சமாக முடிவு எடுக்க விரும்பாது, தமிழ் மக்களின் கருத்துக்களையும் அபிலாஷைகளையும் அறிய எழுத்தாளர்கள், பத்திராதிபர்கள், தமிழ் அறிஞர்களைக் கொண்ட குழு ஒன்றை அமைக்க அமைச்சர் திரு. குமாரகுமாரர் அவர்கள் மூலம் நடவடிக்கை எடுத்தார்.

இந்தப் பிரச்சினையின் சர்வாம்சக் கூறுகளையும் இக்குழு பல கோணங்களில் இருந்து விவாதித்தது.

நீண்ட கருத்துப் பரிமாறல்களிலிருந்து நாம் பின்வரும் பொது முடிவுகளுக்கு வந்தோம்:

- (1) இந்தியாவிலிருந்து கட்டுப்பாடின்றி பத்திரிகைகளும் சஞ்சிகைகளும் வந்து குவிவது ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு, குறிப்பாக சஞ்சிகைத்துறை வளர்ச்சிக்குப் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகிறது.
- (2) இந்திய ஏகபோகப் பத்திரிகைகளின் கடும் போட்டிக்கு முன்னால் தாக்குப்பிடிக்க முடியாது ஈழத்துத் தமிழ்ச்சஞ்சிகை வெளியீட்டு முனைப்புகள் முனையி

லேயே கருகிக் காலாவதியாகின. சொல்லொணாத கஷ்டங்களுக்கு மத்தியில் வெளிவரும் ஒரு சில சஞ்சிகைகளும் உயிருடன் மல்லாடுகின்றன.

- (3) ஈழத்துத் தமிழ் மக்களின் அபிலாஷைகளையும் வாழ்வையும், வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் பிரதிபலிக்கும் ஈழத்துத் தமிழ் தேசிய இலக்கிய ஆக்கத் திற்கு வர்த்தகமயப்படுத்தப்பட்ட தென்னிந்திய சஞ்சிகைகளின் கட்டற்ற இறக்குமதி குந்தகமாக உள்ளது.
- (4) தென்னிந்திய வியாபார சஞ்சிகைகள் ரசிகர்களின் இலக்கிய ரசனையைக் கொச்சைப்படுத்துவதன் மூலம் தரமான இலக்கியத்தின் அபிவிருத்திக்கு இடையூறாக உள்ளன.
- (5) இந்தப் பாதகமான தாக்கத்திலிருந்து ஈழத்து இலக்கிய முனைப்புகளுக்குத் தக்க பாதுகாப்பையும், உசிதமான சூழலையும் உருவாக்கிக் கொடுக்காது ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் ஈழத்தில் தமிழ் வளர்ச்சிக்கும் உருப்படியான எத்தகைய பணியினையும் சிறப்புற ஆற்ற முடியாது.

மேற் குறிப்பிட்ட இந்தப் பொது முடிவுகளுக்கு வந்த அதேவேளையில், இதோடு இணைந்த பிறகோட்பாட்டு நிலைகளைப் பார்க்கவும், கவனத்திற்கெடுத்துக் கொள்ளவும் டாம் தவறவில்லை. அவையாவன:

- (1) ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குத் தக்க பாதுகாப்பு அளிக்கப்படும் அதே வேளையில், தமிழகத்து நல்லிலக்கியத்துடனும் கலாசார வெளிப்பாடுகளுடனும் நமது மக்களுக்குள்ள உறவு இடைமுறையாது பேணப்படவும் ஆரோக்கிய பூர்வமாக வளர்க்கப்படவும் வேண்டும்.
- (2) இந்த உறவு ஒரு வழிப்பாதையாகவும் ஒரு தலைப்பட்சமாகவும் இராது, இரு வழிப்பாதையாகவும் பரஸ்பர அடிப்படையிலமைவதாகவும் இருக்க வேண்டும்.
- (3) எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் ஒரு இடைக்காலப் பகுதிக்குக் கூட நமது மக்கள் இலக்கியச் சூனியத்திற்கு ஆளாக்கப்படக் கூடாது.
- (4) தமிழ்நாடு உட்பட பிறநாடுகளிலிருந்து நல்லிலக்கியங்களைப் பெற்றுப் பயனடைய நமது மக்களுக்குள்ள உரிமை பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்.

இந்தப் பல்வேறு அம்சங்களையும் நிலைகளையும் அலசி ஆராய்ந்து இப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண்பதற்கான வழிமார்க்கங்களை முன் வைத்தோம். எந்தப் பிரச்சினையையும் மக்களிடம் எடுத்துச் செல்வது, அவர்களை அவற்றின் தீர்வில் பிரிக்கை பூர்வமாகப் பங்கு கொள்ளச் செய்வது என்ற ஜனநாயக தர்மத்திற்கமைய இப் பிரச்சினையையும் மக்களிடம் கொண்டு சென்றோம். மக்கள் மத்தியில் கருத்துப் பரிமாறல் நடத்தினோம். அவர்கள் தெரிவித்த கருத்துக்களை கவனத்திற்கெடுத்துக் கொண்டோம்.

கருத்துப் பரிவர்த்தனை நடத்தப்பட்ட அதே வேளையில் சில பரீட்சார்த்த நடவடிக்கைகளும் மேற் கொள்ளப்பட்டன. அந்தக் காலப் பகுதியில் சுமார் முப்பதுக்கு மேற்பட்ட ஈழத்துத் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் புதிதாக ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

தக்க சூழல் அமைத்துக் கொடுக்கப்பட்டால் நம்மவர்கள் தரமான சஞ்சிகைகளை வெளியிடுவார்கள் என்ற எமது நம்பிக்கையை இது நடைமுறை பூர்வமாக ஊர்ஜிதம் செய்தது.

நமது இலக்கியப் படைப்பாளிகளும், ஆசிரியர்களும் புது நம்பிக்கையுடன் மேற் கொண்ட இந்தமுயற்சிகளைப்பாதுகாப்பது, பேணுவது என்ற புதிய பொறுப்பும் ஏற்பட்டது.

இந்நிலையில் தான் எமது திட்டத்தின் அடிப்படையில் மாண்புமிகு அமைச்சர். குமார சூரியரின் முன் முயற்சியின் பேரில் அமைச்சரவை இப்பிரச்சினையில் இறுதி முடிவை எடுத்தது.

இதன் மூலம் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் புதியதொரு சகாப்தம் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்தக் கட்டத்தில் ஒரு உண்மையை உங்களுக்குத் தெரிவிப்பது எங்களின் கடமை என்று கருதுகிறோம்.

இந்தப் பிரச்சினையில் அரசும், குறிப்பாகப் பிரதமர் அவர்களும் மிகுந்த ஜனநாயகப் பண்புடன் நடந்துள்ளனர். பத்திரிகையாளர் சங்கம் இந்தப் பிரச்சினையை எழுப்பியதும் ஒரே அமைச்சரவைக் கூட்டத்திலேயே இறுதி முடிவை எடுத்திருக்கலாம். ஆனால் பிரதமரும், ஐக்கிய முன்னணி அரசும் தமிழ் மக்களின் அபிலாஷைகளையும் கருத்துக்களையும் அறிய விரும்பினர். உண்மையில் இந்தப் பிரச்சினையில் அரசு முன் கூட்டியே முடிவுக்கு வந்த, ஒரு தலைபட்சமான கருத்துக்களைக் கொண்டிருக்கவில்லை. எமது ஆலோசனைக்குழு, மக்களின் அபிலாஷைகளை அடியொற்றி முன்வைத்த கருத்துக்களையே அரசு ஏற்றுக் கொண்டது.

அத்துடன் இந்தப் பிரச்சினையில் மாண்புமிகு அமைச்சர் திரு. குமாரசூரியர் மிகுந்த நிதானத்துடனும், அளப்பரிய அக்கறையுடனும் செயல்பட்டுள்ளார். ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் கங்கு கரையற்ற ஆர்வம் காட்டிய அவர், அதே வேளையில் எமது மூடிவுகள் எமது மக்களின் நலன்களை இன்று மட்டுமல்ல, தலைமுறை தலைமுறையாகப் பாதிக்காத வண்ணம் அமைய வேண்டும் என்பதில் தீவிர நாட்டத்தையும் திடமான முன்னெச்சரிக்கையையும் வெளிக்காட்டினார்.

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் தனது வளர்ச்சியின் புதிய கட்டத்தில் காலடி எடுத்து வைக்கும் இன்று, நமது இலக்கியப் பரம்பரை இவர்கள் எல்லோருக்கும் தனது நன்றிக் கடனைத் தெரிவிக்க கடப்பாடுடையதாகும்.

அரசு எடுத்த முடிவின் பிரகாரம் தென்னகத்திலிருந்து தரமானதும், தரம் குறைந்தாலும் ஜன அபிமானத்தைப் பெற்று விட்டதுமான பத்து சஞ்சிகைகள் இறக்குமதியாகின்றன. இலக்கியம், அறிவு ஆகிய துறைகளைச் சேர்ந்த தரமான சஞ்சிகைகளின் இறக்குமதித் தொகைபத்திலிருந்து இருபது மடங்குகள் வரை அதிகரிக்கப்பட்டுள்ளது. உதாரணத்திற்கு தீபம் சுமார் 800 பிரதிகளிலிருந்து 3000 பிரதிகளாகவும், மஞ்சரி 300 பிரதிகளிலிருந்து 2000 பிரதிகளாகவும், தாமரை 150 பிரதிகளிலிருந்து 2000 பிரதிகளாகவும், ஆராய்ச்சி 60 பிரதிகளிலிருந்து 1000 பிரதிகளாகவும், அமுத சுரபி 100 பிரதிகளிலிருந்து 2000 பிரதிகளாகவும், கலைமகள் 1500 பிரதிகளிலிருந்து 3000 பிரதிகளாகவும் அதிகரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இறக்குமதிப் பட்டியலில் இல்லாததால் அனுமதிப்பட்டியலில் இடம் பெறாத வேறு தரமான சஞ்சிகைகளை இறக்குமதி செய்ய விரும்புவர்கள், தக்க காரணங்களுடன் அரசுக்கு விண்ணப்பித்து உரிய அனுமதியைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

இனி இந்த முடிவுகளின் பெறு பேறுகளைப் பார்ப்போம்:

- (1) ஈழத்தைக் களமாகவும், ஈழத்து மக்களின் பிரச்சனைகளைக் கதா வஸ்துக்களாகவும் கொண்ட ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் வளர இது வகை செய்யும்.
- (2) ஈழத்தில் புதிய பத்திரிகையாளர்களும், எழுத்தாளர்களும் தோன்ற இது வழிவகுக்கும்.
- (3) பிரசுரத் தொழில், அச்சத் தொழில் ஆகியன வளர இது பாதை சமைக்கும். இரண்டு பாரிய தொழிலகங்களை நிர்மாணிப்பதால் ஏற்படும் பயன் இந்த ஒரு நடவடிக்கையால் கிடைக்கும் என கணிக்கப்பட்டுள்ளது. பத்திரிகையாளர்களாகவும் அச்சக தொழிலாளர்களாவும் சுமார் 2500க்கும் அதிகமானவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புக் கிடைக்கும்.
- (4) நாடு ஆண்டு தோறும் சுமார் 20 லட்சத்திற்கும் கூடுதல் வெளி நாட்டுச் செலாவணியை மிச்சப்படுத்தும்.
- (5) எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இது ஈழத்து தமிழ் மக்கள் மத்தியில் இலக்கிய விழிப்பையும் பிரக்ஞையையும் ஏற்படுத்துவதுடன், தனித்துவமுள்ள ஒரு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் செழிப்புற்று வளர வகை செய்வதன் மூலம் தமிழ் இலக்கியத்தின் பொதுப் பரப்பிற்கு ஈழம் தனது கனமான காணிக்கையைச் செலுத்தவும் உதவும்.

இவற்றையெல்லாம் கணிப்பீடு செய்து கொண்டு நமக்கு முன்னாலுள்ள பொறுப்புக்களையும் வளர்ச்சியின் பாற்பட்ட கடமைகளையும் பார்ப்போம்:

முதலாவது, ஏற்கனவே ஏறத்தாழ ஒரு பத்து சஞ்சிகைகள் இலங்கையில் வெளியாகின்றன. எண்ணிறந்த இடர்பாடுகளுக்கு மத்தியில் இலக்கிய வேட்கையுடனும் இலட்சியப் பற்றுடனும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் இந்த சஞ்சிகைகளின் இடுக்கண்களை நீக்கவும், அவற்றை ஸ்திரம் பெறச் செய்யவும் உசிதமான உதவிகளும் ஆதரவும் அளிப்பது.

இரண்டாவது, இலக்கிய வளர்ச்சி, அறிவு வளர்ச்சி என்ற இலட்சியப் பிடிப்புடன் மெய்யான இலக்கிய ஆர்வமுள்ளவர்களால் மீண்டும் அல்லது புதிதாக ஆரம்பிக்கப் படவிருக்கும் சஞ்சிகைகளுக்குக் கை கொடுத்து உதவுவது.

மூன்றாவது, வெளித்தாக்கம் தவிர்க்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, ஈழத்து சஞ்சிகைகளை நமது மக்கள் வாங்க ஊக்குவிக்கும் வகையில் நமது மக்களுக்கு இலக்கிய விழிப்பையும் தேசப்பற்றையும் ஊட்டுவது.

நான்காவது, கலாசார அமைச்சினதும், கல்வி அமைச்சினதும், தகவல் அமைச்சினதும் வெகுஜன நடவடிக்கைகளில் ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளுக்கு முக்கியத்துவமளிப்பது.

ஐந்தாவது, கலை விழாக்கள், இலக்கிய விழாக்கள், மற்றும் பொது ஸ்தாபனங்களினதும் இலக்கிய நிறுவனங்களினதும் பொது முயற்சிகளில் ஈழத்து சஞ்சிகைகளை பரப்பும் எத்தனிப்புகளை மேற்கொள்வது.

ஆறாவது, சஞ்சிகை வாரங்கள், இலக்கியத் திணைகள், பத்திராதிபர்கள் எழுத்தாளர்கள், வாசகர் சந்திப்புகள் ஆகியன மூலம் ஈழத்து சஞ்சிகைகளை பரப்பும் இயக்கத்தை நடாத்துவது.

ஏழாவது, தேசியப் பத்திரிகைகள், வானொலி மற்றும் வெகுஜனத் தகவற் சாதனங்கள் மூலம் ஈழத்து சஞ்சிகைகளை மக்கள் வாங்குவதற்கான பிரச்சார இயக்கத்தை நடாத்துவது.

எட்டாவது, தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், புத்திஜீவிகள் ஆகியோர் மத்தியில் ஈழத்து சஞ்சிகைகளைப் பரப்ப அவர்களின் தொழிற்சங்கங்கள், ஸ்தாபனங்கள் ஆகியவற்றை உணுகி அவற்றின் ஒத்துழைப்பையும் ஆதரவையும் திரட்டுவது.

ஒன்பதாவது, சஞ்சிகைகள் தம்மைச் சுற்றி திரைகளைப் போட்டுக் கொள்ளாது தமக்கு வெகுஜனத் தன்மையை அளிக்க வாசகர் வட்டங்களை அமைத்து, தமது நடவடிக்கைகளில் வாசகர்களை உணர்வு பூர்வமாகப் பங்கு கொள்ளச் செய்வது.

பத்தாவது, சஞ்சிகை வெளியீட்டு முயற்சிகளைத் தனிநபர்களினது தனிப்புகளின் வெளிப்பாட்டுச் சாதனங்களாகவும், இலாப வேட்டைக்காரர்களின் களமாகவும் மாற்றாது, ஏழுத்தாளர்கள், இலக்கிய அபிமானிகளின் கூட்டு முயற்சிகளாகக் கூட்டுறவு முனைப்புகளாக மேற்கொள்வதே நல்லது.

பதினேராவது, சஞ்சிகைகள் வெற்றியீட்ட அவை அடி ஆதாரமற்றவையாக இராது; மக்களின் ஏதாவதொரு பகுதியினரை, தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், இளைஞர்கள், மாணவர்கள், இலக்கிய ஆர்வலர்கள் முதலிய மக்கள் பிரிவினரை முழுமையாகப் பிரதிபலிப்பதாக இருப்பது நல்லது.

பன்னிரெண்டாவது, இந்த நடவடிக்கைகளை எல்லாம் மேற்கொள்ளவும், தமது பிரச்சினைகளைத் தாமே கூட்டாகக் கையாளவும் சஞ்சிகை வெளியீட்டாளர்களின் நிறுவனம் ஒன்று அமைக்கப்படுவது அவசியம்.

இந்த நடவடிக்கைகள், முனைப்புகள் அனைத்தும் உண்மையான பலனைத் தரவேண்டுமானால் தமது சஞ்சிகைகள் மக்களை அடைவனவாகவும், மக்களை ஆகர்ஷிப்பனவாகவும் மக்களைப் பிரதிபலிப்பனவாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

இதற்கு நமது சஞ்சிகைகள்:

1. நமது மக்களின் அபிவிருத்திகளை, வாழ்வை, வாழ்க்கைப் போராட்டங்களைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும்.
2. நமது மண்வாசனையும், நமது தனித்துவமும், நமது மரபும் இவற்றில் வெளிப்பாடு பெறல் வேண்டும்.
3. நமது மக்களின் இலக்கிய, அறிவுத் தேவைகளையும், தரமான ரசனை உணர்வுகளையும் நிறைவு செய்வதாக இருக்க வேண்டும்.

மக்களின் இலக்கிய, அறிவுத் துறைத் தேவைகளையும், ரசனையையும் ஈடு செய்யவும் மக்களின் மதிப்பைப் பெறவும் நமது சஞ்சிகைகள்,

1. பலதுறை வடிவத்தை, அதாவது இலக்கியம், அறிவு, விஞ்ஞானம், தொழில் நுட்பம், கலை, அரசியல், சமூகவியல், பொருளாதாரம், விவசாயம், ஆய்வு, கல்வி இத்தியாதி துறைகளைச் சார்ந்தவையாக இருப்பதும்;

2. தரம் உயர்வாகவும் அதே நேரத்தில் ஜனரஞ்சிதமாகவும் இருப்பதும்;
3. எழுத்து நடை நமது மரபுக்கு அமைந்ததாகவும், அதேவேளையில் மக்களின் ரசனையை ஈர்க்கக் கூடியதாகவும் இருப்பதும்;
4. உள்ளடக்கத்தில் கவனம் செலுத்தப்படும் அதே வேளையில் சிக்கனமான, ஆனால் கவர்ச்சியாகவும் எடுப்பாகவும் விளங்கக் கூடியவகையில் அமைப்பு உத்திகள் மூலம் மக்களைக் கவரக் கூடியதாக இருப்பதும் அவசியம்.

மக்களுக்காக வெளியிடப்படும் சஞ்சிகைகள் மக்களைச் சென்றடைய வேண்டும். அவர்களின் மதிப்பையும் அபிமானத்தையும் பெறவேண்டும். அவர்களுக்கும் நாட்டுக்கும் பயன்படவேண்டும்.

இங்கு தேசிய இலக்கியத்திற்கான போராட்டம், வளர்ச்சி ஆகியன பற்றிய கோட்பாடு பூர்வமான ஒரு முக்கிய பிரச்சனையை பிரஸ்தாபிப்பதும் வலியுறுத்துவதும் அவசியம் என நாம் கருதுகிறோம்.

தென் இந்திய வர்த்தக சஞ்சிகைகளின் கட்டுப்பாடற்ற இறக்குமதிக்கு எதிராக நாம் நடத்திய போராட்டமும், அதில் ஈட்டியுள்ள வெற்றியும், அந்த இந்திய சஞ்சிகைகளின் வருகையைக் கட்டுப்படுத்துவதும் ஈழத்தில் தமிழ் சஞ்சிகைகளை வெறுமனே வளர்ப்பதும் என்ற ஒரு குறுகிய நோக்க எல்லைக்குட்பட்டதல்ல.

மாறாக, நமது இலக்கியமும், நமது சஞ்சிகைகளும் நமது சமுதாயத்தின், நமது மக்களின் சர்வாம்ச வளர்ச்சியின் தேவைகளைப் பிரதிபலிப்பனவாகவும், அந்த முன்னேற்றத்திற்கான நெம்பு கோலாக அமைவனவாகவும் இருக்க வேண்டும் என்ற நோக்கமும், தேவையுமே இந்தப் போராட்டத்தின் அடிச்சரடாக இருந்துள்ளன.

நமது மக்கள் இன்று புதியதொரு சமுதாயத்தை - சோஷலிஸத்தை நோக்கிய ஒரு ஜனநாயக சமுதாயத்தைப் படைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

இதையும், இதோடு இணைந்த கடமைகளையும் நமது சஞ்சிகைகள் பிரதிபலிக்க வேண்டும்.

இந்த புதிய சமுதாய நிர்மாணத்தில் தொழில், விவசாயம், விஞ்ஞானம், தொழில் நுட்பம், கலாசாரம் ஆகியன பெரும் பாத்திரம் வகிக்கின்றன.

இவற்றையெல்லாம் நமது சஞ்சிகைகள் பிரதிபலிக்க வேண்டும்.

நமது நாட்டில் கல்வி அறிவு பரவலாக விரிவடைந்துள்ளமையாலும், நாம் சமுதாய வளர்ச்சியில் புதியதொரு கட்டத்தை அடைவதாலும் நமக்கு மத்தியில் நவீன தொழில் நுட்பங்களைப் பயன்படுத்தும் புதிய ரக தொழிலாளர்கள், புதிய ரக விவசாயிகள், புதிய ரக தொழில் நுட்ப வல்லுனர்கள், புதிய ரக பிரயோக விஞ்ஞானிகள், புதிய ரக அறிவுத்துறையினர் தோன்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இவர்களின் அறிவுத் தேவைகளை பூர்த்தி செய்யக் கூடியனவாக நமது சஞ்சிகைகள் அமைவது அவசியம்.

தென் இந்திய வர்த்தக இலக்கிய மாரிஸ செல்வாக்கின் கீழ் சஞ்சிகைகள் என்றால் 'இலக்கிய' சஞ்சிகைகள் தான் என்ற தப்பான கருத்து நம் நாட்டிலும் நிலை பெற்றுள்ளது. தரமான இலக்கிய சஞ்சிகைகளினதும், இலக்கிய ஆய்வுச் சஞ்சிகைகளினதும் அவசியத்தை நாம் வலியுறுத்தும் அதே வேளையில், சஞ்சிகைத்துறை மேற்குறிப்பிட்ட தேசியக் கூடமைகள் அனைத்தையும் நிறைவு செய்வதாக பன்முகப்பட வேண்டும் என்பதை அழுத்தமாக வலியுறுத்த விரும்புகிறோம். தனித்தனித் துறைகளுக்கு தனித்தனி சஞ்சிகைகளை நடத்தும் நவீன வளர்ச்சியின் உயர் நிலைக்கு நாம் விரைவில் செல்வோம் என்ற போதிலும், இப்போதைக்கு நமது சஞ்சிகைகள் இலக்கியத்திற்கு மட்டுமல்ல, மற்றும் ஏனைய துறைகளுக்கும் அழுத்தம் கொடுப்பது அவசியம்.

இங்கு இன்னொன்றையும் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். நமது போராட்டத்தில் இந்தக் கோட்பாட்டு நோக்கங்களையும் நமது வளர்ச்சியின் இந்தத் தேவைகளையும் புறக்கணித்து விட்டு, அதே தென் இந்திய வர்த்தக சஞ்சிகைகளின் சாயலில் பாவனைப் பத்திரிகைகளை வெளியிட்டும், அல்லது தென் இந்திய வர்த்தகப் பத்திரிகைகளின் ஈழத்துப் பதிப்புகளை வெளியிட்டும் பணம் பண்ண எடுக்கப்படக்கூடிய சகல தேசப்பற்றற்ற முயற்சிகளும் உறுதியாக முறியடிக்கப்படும் என்பதைச் சொல்லிவைக்க விரும்புகிறோம்.

நாம் போராடியதும், அதில் வெற்றியீட்டியதும் குழுதங்களுக்கும் பொம்மைகளுக்கும் ஈழத்துப் பதிப்புகளை வெளியிடவல்ல. ப்திலாக நல்லை நகர் நாவலர் தொட்டு அமரர் அ. ந. க. வரை நமது நல்லறிஞர்களாலும் நல்ல பெரும் எழுத்தாளர்களாலும் வளர்க்கப்பட்ட நமது தேசிய இலக்கியம் வாளிப்பாக வளர்வதற்காகவே நாம் போராடினோம், வெற்றியுமீட்டினோம்.

நல்ல, தரமான இலக்கிய சஞ்சிகைகளையும், அறிவார்ந்த பல்துறைச்சஞ்சிகைகளையும் வெளியிட்டு இந்த எமது இலட்சியத்தைச் சாதிப்போம்.

இதன் மூலம் இலக்கியத்தை வாழ்வோடு, சமுதாயத்தோடு, சமூக வளர்ச்சியின் தேவைகளோடு எவ்வாறு இணைப்பது என்பதற்கு நாம் நடைமுறையில் வழிகாட்டுவோம்.

இங்கு இன்னொன்றையும் குறிப்பிடுவது பயனுள்ளதாகும் எனக் கருதுகிறோம். ஈழத்து இலக்கிய முயற்சிகள் வெற்றிகாண முடியாமல் போனமைக்கு புறநிலைத் தாக்கங்களுடன், அக நிலைக் காரணங்களும் இருந்துள்ளன என்பதை நாம் பார்க்கத் தவறப்படாது. இந்த அகநிலைக் காரணிகளை நாம் சரியாகக் கிரகித்துக் கொள்ளாவிட்டால் வளர்ச்சியைத் திட்டமிடுவதோ, துரிதப்படுத்துவதோ முடியாத காரியமாகிவிடும்.

இந்த அக நிலைக் காரணங்கள் என்ன?

ஒன்று, இலக்கியத்தை வெறும் ரசனைச் சரக்காகக் கொண்டமை. இலக்கியத்தின் சமூகப் பாத்திரத்தையும், பங்கையும் மறுத்ததன் மூலம் இது மக்களுக்கும் இலக்கியத்திற்குமிடையில் பிரக்ஞை பூர்வமான உறவும், உறுப்பிணைவான ஒருமைப் பாடும் உருவாகவிடாமல் செய்தது. இதனால் இலக்கியம் மக்கள் இயக்கத்தின் ஒரு பங்காளியாக மாறாது, மக்களுடன் தொடர்பற்று தனிமைப்பட்டிருந்தது. இதன் காரணமாக இலக்கிய வளர்ச்சியில் மக்கள் உணர்வு பூர்வமாக பங்குகொள்ளவில்லை.

இரண்டு, ஈழத்துச் சமுதாயத்துடன், அதன் தேசியப் போராட்டங்களுடன் நமது மக்கள் இரண்டறக் கலவாது தனிமைப்பட்டமையால், நமக்கென ஒரு இலக்கியம் வேண்டும் என்ற தேவை மறுக்கப்பட்டதால், நமது இலக்கியத் தேவையை மாற்றார் ஈடு செய்யட்டும் என்ற இலக்கிய இரப்பு மனோபாவம் வளர்க்கப்பட்டமை.

முன்று, சஞ்சிகை வெளியீட்டு முயற்சிகளில் நமது சமுதாயத்தின் ஆற்றலும், அறிவும், அனுபவமும் திரட்டிப் பயன்படுத்தப்படாமை. இலக்கிய பற்றுமிக்க சில எழுத்தாளர்கள் சஞ்சிகை வெளியீட்டு முயற்சிகளில் இலட்சிய வெறியை மட்டும் மூலதனமாகக் கொண்டு ஈடுபட்டனரே தவிர, ஒரு தொழிற் துறைக்குத் தேவையான நிர்வாகத்திறன், தொழில் நுட்ப உத்திகள் உட்பட ஏனைய பல முந்தேவைகள் கவனத்திற்கெடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை.

நான்கு, எந்த முயற்சியின் வெற்றிக்கும் கால்கோளாக இருக்கும் மக்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டு, சில தனி நபர்களின் தனி முயற்சி மட்டும் அடி ஆதாரமாகக் கொள்ளப்பட்டமை.

சஞ்சிகை வெளியீட்டின் வளர்ச்சிக்குப் பாதகமாக இருந்த இந்த அகக் காரணிகளை நீக்க;

1. இலக்கியம் இலக்கியத்திற்காக, வெறும் ரசனைக்காக என்ற புரையோடிப்போன தத்துவம் முறியடிக்கப்பட்டு, இலக்கியமும் சஞ்சிகைகளும் மக்களின் வலுவள்ள ஆயுதங்களாக மக்களின் கரங்களுக்கு மாற்றப்படவேண்டும்.
2. நமது மக்களின் இலக்கிய, அறிவுத் தேவைகளை நாமே, நமது நாட்டிலேயே நிறைவு செய்ய வேண்டும் என்ற உணர்வு நிலைநாட்டப்பட வேண்டும்.
3. சஞ்சிகைகளைத் தரமாக வெளியிடவும், திறம்பட நடத்தவும் எழுத்தாளர்கள் வெளியீட்டாளர்கள், நிர்வாகிகள், தொழில் நுட்ப வல்லுனர் ஆகிய அனைத்துப் பிரிவினரதும் முயற்சிகள் ஒருமுகப்படுத்தப்படுவதும்; சஞ்சிகை ஆக்கம், நிர்வாகம், விநியோகம் ஆகிய எல்லாத்துறைகளின் சர்வாம்ச வளர்ச்சியில் கவனம் செலுத்தப்படுவதும் அவசியம். இதற்கு நிர்வாகிகளைப் பயிற்றுவிப்பது, பத்திரிகையாளர்களைப் பயிற்றுவிப்பது, அமைப்பு உத்தி வல்லுனர்களைப் பயிற்றுவிப்பது ஆகிய நடவடிக்கைகளும். இந்தப் பல்வேறு அம்சங்களை ஒட்டிய கலந்துரையாடல்களை ஏற்பாடு செய்வதும் அவசியம். இவற்றில் பல்வேறு துறை நிபுணர்களின் உதவியைப் பெறலாம்.
4. சஞ்சிகைகள் குறித்த காலத்தில் வெளிவருவதில் கரூரான கவனம் செலுத்தப்படுவது அதிமுக்கியமானதாகும்.
5. வார இதழ்கள் இப்போதைக்கு வெளிவரக் கூடிய சூழல் இல்லாததால், மாதப் பத்திரிகைகள் தமது வெளியீட்டுத் தினங்களை அதற்கேற்ப அமைத்துக் கொள்வது நல்லது.
6. ஒவ்வொரு சஞ்சிகையும் தனக்கென ஒரு வாசகர் வட்டத்தை உருவாக்கிக் கொள்வதவசியம். இது சஞ்சிகைகளுக்கும் மக்களுக்குமிடையில் அத்தியாவசியமாக இருக்க வேண்டிய உறவுக்கு ஒரு ஸ்துலமான உருவாக்கத்தைக் கொடுக்கும் என்பதுடன், தமது வெற்றிக்கு அவசியமான மக்களின் ஆதரவையும் பங்குபற்ற தலையும் திரட்டிக் கொள்ளவும் இது உதவும்.

சஞ்சிகைத் துறை வளர்ச்சி பற்றிய இந்த அனைத்து அம்சங்களையும் ஏனைய கூறுகளையும் கவனத்திற்கெடுத்துக் கொண்டும், திட்டமிட்டும், கூட்டாகவும் செயற்பட்டால் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் வாளிப்பாக வளர்ச்சியுற மெய்யான வாய்ப்புகள் உள்ளன.

என்றாலும் இந்த வளர்ச்சி கால்கோள் கொள்வதற்கான ஓர் இலட்சியப் பற்றையும், திசைமார்க்கத்தையும் கொண்டதாக அமைய வேண்டும் என்று நாம் கருதுகிறோம். உயர்ந்த இலட்சியங்கள் இன்றி, எந்த ஓர் உயர்ந்த சாதனையையும் ஈட்டிவிட முடியாது. உன்னதமான கோட்பாடுகளும், உயரிய நோக்கங்களும் இல்லாத எந்தக் காரியமும் கவைக்குதவாது.

ஆகவேதான் நமது இலக்கிய வளர்ச்சி, நமது நாட்டின் முன்னாலுள்ள, நமது மக்களின் முன்னாலுள்ள வரலாற்று ரீதியான பணிகளையும் கடமைகளையும் கொண்டதாக அமைவது அவசியம். நமது வளர்ச்சியின் இலக்கும், இலட்சியமும் நமது மக்களின் தேசிய இலக்குடனும் இலட்சியத்துடனும் பிரிக்கப்பட முடியாது பின்னிப் பிணைந்து கிடக்கின்றன.

எனவேதான் நமது மக்கள் ஏற்றுக்கொண்டுள்ள தேசிய ஒருமைப்பாடு, சமுதாய நீதி, ஜனநாயகம், சோஷலிசம், சமாதானம், நட்புறவு, சமத்துவம் ஆகிய இலட்சியங்கள் நமது இலக்கியத்தின் அடியாதாரமாக அமைவது அவசியம். அப்போதுதான் நமது சஞ்சிகைகள் நமது மக்களின் அபிமானத்தைப் பெற்றவையாகவும், நாட்டின் முன்னேற்றத்துக்கு தமது பங்குப்பணியைச் செலுத்துவனவாகவும் மிளிர்முடியும்.

இனி சஞ்சிகைத்துறை வளர்ச்சிக்கு சமுதாயத்தின் பிரதிநித்துவ அமைப்பு என்ற வகையில் அரசு ஆற்றவேண்டிய பணிகளைப் பார்ப்போம். சமுதாய வளர்ச்சியின் ஒவ்வொரு துறையினதும் அபிவிருத்தியில் அரசுக்குத் தவிர்க்கமுடியாத கடமையும் பொறுப்பும் இருப்பதைப் போலவே, சஞ்சிகைத்துறை வளர்ச்சியிலும் அதற்குக் கடமையும் பொறுப்பும் உண்டு.

தனது பொறுப்பின் முதல் பாகத்தை, ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பாதகமாக இருந்த காரணிகளை அகற்றி, நமது இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு சாதகமான சூழலை உருவாக்கும் பணியை அது ஏற்கனவே துணிச்சலுடனும் நிர்ப்பயத்துடனும் நிறைவேற்றியுள்ளது. இதற்காக ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியப் பரம்பரையின் சார்பில் எமது பாராட்டுக்களை நாம் மீண்டும் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

இனி அரசு இந்த நடவடிக்கை மார்க்கத்தின் தர்க்கரீதியான அடுத்த கட்டத்திற்கு, ஈழத்துத் தமிழ் சஞ்சிகைகளின் வளர்ச்சிக்கு உருப்படியான, ஆக்கபூர்வமான உதவிகளையும், ஆதரவையும் வழங்கும் கட்டத்திற்குச் செல்ல வேண்டும், இதைப் பின்வரும் வடிவங்களில் செய்யலாம் என்று கருதுகிறோம்:

1. நியாய விலையில் கடதாசி.
2. கூட்டுத்தாபன விளம்பரங்கள்.
3. வங்கிக் கடன் உதவி.
4. அச்சக சாதனங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள வசதிகள்.
5. தினப்பத்திரிகைகள் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு விளம்பரமே வெளியிட முடியும் என்றும், விளம்பரம் செய்யும் நிறுவனங்கள் தமது விளம்பரத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவை சஞ்சிகைகளுக்கு வழங்க வேண்டும் என்றும் சட்ட ஏற்பாடு செய்தல்.
6. சஞ்சிகை விளம்பரங்களுக்கு ஒரு கால எல்லைவரை வரிவிலக்கு.
7. கலாசார இலாகாவும், கல்வி இலாகாவும் குறிப்பிட்டளவு ஈழத்து சஞ்சிகைகளை வாங்கி பொது நூலகங்களுக்கும், பாடசாலை நூலகங்களுக்கும் அனுப்புவது.
8. ஜனசமூக நிலையங்கள் ஈழத்து சஞ்சிகைகளை வாங்கி தமது வாசகசாலைகளில் வைக்க உள்ளூர் ஆட்சி அமைச்சு மூலம் நடவடிக்கை.
9. ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம் மூலமும் மற்றும் தகவல் சாதனங்கள் மூலமும் ஈழத்து சஞ்சிகைகளுக்கு ஊக்கமளிப்பது.

10. இந்திய சஞ்சிகைகளை இறக்குமதி செய்பவர்கள் அதே அளவு ஈழத்து சஞ்சிகைகளை வாங்கி விற்க ஏற்பாடு செய்தல்.
11. மிகச் சிறந்த ஈழத்து சஞ்சிகைகளுக்கு ஆண்டுதோறும் பரிசு வழங்குவது.
12. இந்தியாவுக்கும் மற்றும் தமிழ் மக்கள் வாழும் நாடுகளுக்கும் ஈழத்து சஞ்சிகைகளை பரஸ்பர அடிப்படையில் ஏற்றுமதி செய்ய ஏற்பாடு செய்வது.

அரசு இந்த உதவிகளைக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு செய்யலாம் என எதிர்பார்க்க முடியாது.

- கூட்டுறவு அமைப்புகள்.
- எழுத்தாளர் ஸ்தாபனங்கள், பொது நிறுவனங்கள்.
- குறுகிய வர்த்தக நோக்கற்ற, இலக்கியப் பற்றுள்ள தனிநபர்கள் அல்லது வட்டங்கள்

வெளியிடும் சஞ்சிகைகளுக்கே அரசின் ஆதரவு கிடைக்கலாம் என்பது முற்றிலும் நியாயமானது.

அத்துடன்.

1. தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்காகவும்;
2. நீதியான சமூக அமைப்பை உருவாக்கவும்;
3. ஈழத்துத் தமிழ் மக்களின் தனித்துவ கலாசாரத்தை வளர்க்கவும்;
4. மக்களின் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கவும், அவர்களை முற்போக்கான பாதையில் முன்னெடுத்துச் செல்லவும்

மெய்யாகவே பாடுபடும் சஞ்சிகைகளுக்கே அரசின் ஆதரவு கிடைக்கும் என்ற விதிமுறையும் நியாயத்தின்பாற்பட்டதே.

ஈற்றில்,

1. ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளின் வளர்ச்சியைத் திட்டமிடவும் செயற்படுத்தவும் சஞ்சிகை ஆசிரியர்கள், வெளியீட்டாளர்களின் குழு ஒன்று அமைக்கப்பட வேண்டும் என்றும்;
2. ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளுக்கான அரசாங்க உதவி, வளர்ச்சி, திசை அமைவு, மற்றும் பிரச்சினைகளைக் கையாள அரசாங்க குழு ஒன்று நியமிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் ஆலோசனை கூறுகிறோம்.

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் முன்னால் புதிய தொடுவானங்கள் தெரிகின்றன. இவை எமது கூட்டான உழைப்பு, செயலூக்கமான முனைப்பு மூலமே நம் கைவசப்படும்.

உங்களின் இந்த மாநாடும், கலந்துரையாடலும் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையாக அமையும் என்ற நம்பிக்கையைத் தெரிவித்துக் கொள்ள அனுமதி தாருங்கள்.

நாம் வெற்றியின், சாதனைகளின் புதிய சிகரங்களை நோக்கி பற்றுறுதியுடன் முன் செல்வோம்,

தமிழ் இலக்கிய விழாவின்
யாழ். பிரதேச அமைப்புக் குழு

வி. பொன்னம்பலம்

A. J. கனகரத்திணை

மு. பொன்னம்பலம்

E. R. திருச்செல்வம்

C. மாணிக்கவாசகர்

S. மகாலிங்கம்

தி. ச. வரதராசன்

K. நடேசு

P. J. அந்தோனி

நவாலியூர் நடேசன்

பாமா இராஜகோபால்

வை. கனகசபாபதி

சபா ஜெயராசா

ஆ. சிவவேசச்செல்வம்

கா. சோமாஸ்கந்தராசா

சி. ச. பரஞ்சோதி

வேல் ஆனந்தன்

M. M. A. குத்தூஸ்

N. S. M. இராமையா

எ ம து ந ன் றி

இலங்கைக் கலாசாரப் பேரவையின் முதலாவது தமிழ் இலக்கிய விழா, மிகச் சிறந்த முறையில் வெற்றிகரமாக நடைபெறுவதற்கு, விழாக் குழுவினருக்குப் பல பெரியோர்களும், இலக்கிய அன்பர்களும் பக்கபலமாக இருந்து பலவகைகளில் உதவியும் ஒத்துழைப்பும் அளித்துள்ளனர்.

❖ விழாவுக்கான இடம்: மாநகர சபை மண்டபம், பொது நூலகம், திறந்த வெளிய ரங்கு ஆகியவற்றை இலவசமாகப் பாவிப்பதற்கு இசைவு தந்ததுடன், மாநகர சபை மண்டபத்தை அழகுற அலங்கரித்துதவிய மாநகர சபைக்கும் அதன் முதல்வருக்கும் ;

❖ பிரசாரர்: விழாவைப் பற்றிய பெரிய விளம்பரங்களை (Posters)க் கவர்ச்சிகரமாகத் தயாரித்து உபகரித்த மெய்கண்டான் அதிபர் திரு. நா. இரத்தினசபாபதி அவர்கட்கும், விழாவைப் பற்றிய செய்திகளை நல்லமுறையில் அடிக்கடி பிரசுரித்துப் பிரசாரஞ் செய்த பத்திரிகைகட்கும்;

❖ பரிசுகள்: மாணவர் கட்டுரைப் போட்டியில் முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம் இடத்தைப்பெற்றவர்களுக்குரிய பரிசுகளை முறையே உவந்தளித்துள்ள மாநகரமுதல்வர் உயர்திரு. அல்பிரட் துரையப்பா, திரு. எம். சி. சுப்பிரமணியம், பா.உ., திரு. தி. ச. வரதராசன் (வரதர்) ஆகியவர்கட்கும்;

❖ புத்தகக் கண்காட்சி: புத்தகக் கண்காட்சி சிறந்தமுறையில் அமைவதற்கு வேண்டிய நூல்களையும், மற்றும் உதவிகளையும் நல்கிய திருவாளர்கள் ச. அம்பிகைபாகன், கனக செந்திராதன், வே. பாக்கியநாதன், செல்வி. செல்வையா முதலியோருக்கும் மற்றும் நாவலர் சபை, யுனெஸ்கோ இலங்கைத் தேசிய ஆணைக்குழு ஆகியன வற்றுக்கும்;

❖ கலை நிகழ்ச்சிகள்: மக்கள் மனங்கவரந்த கலை நிகழ்ச்சிகளைத் தயாரித்தளித்துதவிய கலைஞர் வேல் ஆனந்தன், கலாவிநோதன் கே. எஸ். கணபதிப்பிள்ளை, நடிகமணி வி. வைரமுத்து முதலியோருக்கும்;

❖ அறிதிகள்: விழாவை மேன்மைப்படுத்துவதற்காக இங்கு பிரசன்னமாகி நல்லுரைகளாற்றிய மாண்புமிக் அமைச்சர்கள் திரு. எஸ். எஸ். குலதிலகா, திரு. குமாரகுரியர், உதவி அமைச்சர் ஜனாபர் ஏ. எல். ஏ. மஜீது, கலாசார அமைச்சின் நிரந்தரச் செயலாளர் திரு. நிசங்கா விஜயரத்தினா, யாழ். மாவட்ட அரசாங்க அதிபர் திரு. விமல் அமரசேகர முதலியோருக்கும், இவ்விழாவில் இலங்கைக் கலாசாரப் பேரவையின் பாராட்டுதல்களை ஏற்றுக்கொண்ட எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்களுக்கும்;

❖ விழா மலர்: திட்டமிட்டதிலும் பார்க்க பெரிய அளவில் விழா மலரை உருவாக்கியதற்கு உறுதுணையாக விளம்பரங்கள் தந்து பேருதவிபுரிந்த வணிகப் பெருமக்களுக்கும், நிறுவனங்களுக்கும்; ஐந்துநாள் அவகாசத்தில், இம்மலரை அழகுற அமைத்து, அச்சிட்டுத் தந்த கொழும்பு இராஞ்சனா அச்சகத்தாருக்கு—குறிப்பாக அதன் நிர்வாகி திரு. சங்கர் அவர்கட்கும்; அட்டைப் படத்தை வரைந்துதவிய ஓவியர் வீ. கே. அவர்கட்கும்;

❖ பொது உதவி: பல்வேறு வகைகளில் எமக்கு உதவிபுரிந்த, வடபிரதேசக் கல்வி அதிகாரி திரு. மகாதந்தில, உள்ளூராட்சி உதவி ஆணையாளர் திரு. க. நல்லையாநாதன், யாழ் அரசு செயலகப் பொதுத் தொடர்பதிகாரி, திரு. எஸ். செல்வநாயகம், யாழ் உலோகத் தொழிற்சாலை அதிபர்குழாத்தை சேர்ந்த திரு. இராஜலிங்கம் முதலியோருக்கும், மற்றும் வேண்டிய உதவிகள் புரிந்த சகலருக்கும், விழாக்குழு வின் இதயபூர்வமான நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றோம்.

டொமினிக் ஜீவா

செயலாளர்,
விழாச் செயற்குழுசார்பில்

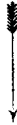
நவீன அழகிய உயர்தர தங்க ஆபரணங்களுக்கு
எங்கள் தங்க மாளிகைக்கு
விஜயம் செய்யுங்கள்

சகலவிதமான ஆடர்வேகுகளும் குறித்த
நேரத்தில் திருப்திகரமான முறையில்
சகாய விலையில் செய்து கொடுக்கப்படும்.

ஜெயா தங்க மாளிகை,
79, செட்டியார் தெரு — கொழும்பு-11.
T'phone: 28536

வடமாகாண விவசாயிகளிடமிருந்து
மரவள்ளிக்கிழங்கு
சேகரித்துத் தருவதற்கு ஒவ்வொரு கிராமத்திலிருந்தும்
பிரதிநிதிகள் தேவை

உடனே விண்ணப்பிக்க

லங்கா ஊவா இண்டஸ்றீஸ்
27, குருந்துவத்தை வீதி,
பதுளை.

Quick-Drying

**DUPLICATOR
INK**

14 Fl. Ozs.

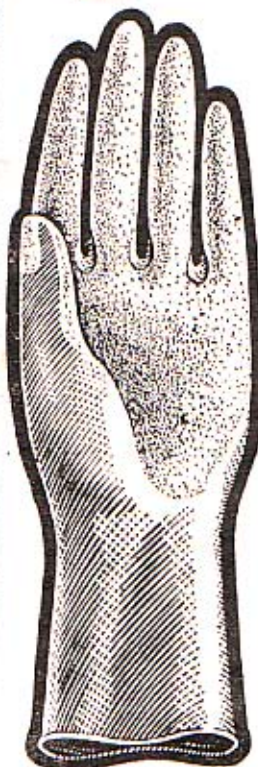
MADE IN CEYLON
BY

**GENERAL INDUSTRIES
LIMITED**

P.O. BOX 1449, COLOMBO I.

*For Surgeons
& Nurses*

HOPE

**SURGICAL
GLOVES**

ROUGH SURFACE
MADE OF PURE NATURAL

Latex

**GENERAL INDUSTRIES
LIMITED**

15 BAILLIE STREET COLOMBO I

With Best Compliments of

JAYA SHOE INDUSTRIES

79, Sea Street, Colombo II.

Manufacturers of high class Ladies Chappals & Gents Shoes

Specialists In Ladies Chappals

General Suppliers of Bata Shoe Company & D. I.

With Best Compliments of

SHANKAR INDUSTRIES

79, Sea Street, Colombo II.

T'Phone: 28536

Manufacturers: Products:

Multi coloured Tops for Footwear in leather,

PVC Cloth. Artificial Leather, Transparent

Film, Plastic Sheeting etc., etc.

THE BOMBAY STORES

**142, Mohideen Street,
Colombo-11.**

Phone: 27718

Wholesale & Retail Distribution

of

**ALL TYPES OF TIN FOODS, GLASSWARE
OILMAN GOODS, LUXURY GOODS ETC.**

கத்தமான, வெண்மையான சலவைக்கு
தினமும் பாவியுங்கள்

டோஸர் சோப்
சுபாஸ சோப்

தயாரிப்பாளர்கள் :

நியூ சுலோஜூ இண்டஸ்ட்ரிஸ்

46, சோண்டர்ஸ் பிளேஸ்,

கொழும்பு 12.

தொலைபேசி: 26854

பெப்ரவரி 24 திகதி முதல்

வி ள் ச ி

(மாழ்ப்பாணம்)

செல்லமாகல்

(கொழும்பு)

உட்பட சிலோன் தியேட்டர்ஸ் திரைகளில் குதுகல ஆரம்பம்

KUTHUVILAKKU

குத்துவிளக்கு

A HEART-RENDING FILM
OF LOVE AND DEVOTION
THAT WILL EXCITINGLY
LIVE IN YOUR MEMORY.

உள்ளத்தை உருக்க — உணர்ச்சிகளை
அள்ளித் தெளிக்க
சுழத்தில் உருவான ஒரு இலக்கியம்

V.S.T. FILMS
LIMITED

Printed at Ranjana Printers, 98, Vivekananda Hill, Colombo-13 and Published by
the Tamil Literature Advisory Panel of the Cultural Council of Ceylon, 135,
Dharmapala Mawata, Colombo-3.

Editor - in - Charge N. Somakandhan (Eelaththu Somu)